

«ΗΛΕΚΤΡΟΝ»
+ «ΜΟΛΓΟΣ»
= «E-mail»!

ΔΑΥΛΟΣ

Κωδ.
ΕΛ.ΤΑ.:
3187

€6

ΕΤΟΣ 25° ♦ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006 ♦ ΑΡ. 297

ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ ΠΡΙΝ 5 ΕΚ. ΧΡΟΝΙΑ

ISSN 1105-9486

12>

9 771105 948009

**ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ: «ΦΥΛΑΤΤΕΙΝ ΠΙΣΤΙΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΡΑΤΑΙΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ»!**

Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
εκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655
Τηλεομοιότητα: 2103314997

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:

<http://www.davlos.gr>

Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9:30-14:30
καθημερινά (και Σάββατο).

Εκτύπωση: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα,
Τηλ.: 210 5225479.

- Τιμή αντιτύπου: €6.
 - 12μην συνδρομή: €53.
 - Οργανισμών κ.λπ.: €80.
 - Φοιτητών: €43.
 - Εξωτερικού: €80.
 - Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
 - Η συνδρομή ανανεώνεται αυτόματως
μετά τη λήξη του 12μήνου.
- Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος
του ενδιαφερομένου.

**ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.**

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.
Για εξοικονόμηση χώρου το Περιοδικό
διατηρεί το δικαίωμα σύμπτυξης ή δημοσί-
ευσης σέ συνεχείς των προσφερομένων
συνεργασιών.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά έμβασματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεσάντ 175 01, Π. Φάληρο.

- Παραγγελίες μέσω Διαδικτύου
βιβλίων, τόμων, παλαιών τευχών «Δ»
και έγγραφες συνδρομητών:
στην ιστοσελίδα μας www.davlos.gr
- Επίσης έγγραφες συνδρομητών με
ένα απλό τηλεφώνημα στα
τηλέφωνα του «Δ».

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται ή εν όλω ή εν μέρει
αναδημοσίευση ή αναμετάδοση καθ'
οιονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
του «Δαυλού» χωρίς τη γραπτή άδεια
του εκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό Πρωτοποριακής Έρευνας

Έτος 25°, Δεκέμβριος 2006, Άριθ. 297

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ή γαῖα καὶ τὰ ἄνθη της.....20374

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ή ἐλληνομάθεια τῶν καλλιτεχνῶν τῆς ρόκ.....20376

ΕΡΕΥΝΕΣ

Ή ἄγνωστη ἀλληλογραφία
μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων.....20389

Μέθοδος προσομοίωσης
ἀρχαίας μουσικῆς.....20403

Τί εἶναι ἡ Γλῶσσα;
Τί εἶναι ἡ Ἑλληνική;.....20417

Μουσικοθεραπεία πόνων
καὶ καρδιοπαθειῶν.....20433

Ὁ Λόγος βρίσκεται μέσα στο Σύμπαν.....20438

Ὁ ἀγῶνας τῶν Βίκινγκς ἐναντίον
τῶν χριστιανῶν εἰσβολῶν στη Νορβηγία.....20450

«Ήλεκτρον» + «Μολγός» = «Ι-Μείλ»!.....20464

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Αἵσιμα καὶ ἀδύριτα.....20387

Ὅψεις τῆς παγκοσμίας εὐσεβείας.....20401

Ἀσκληπιεῖο Ἐπιδαύρου.....20412

Ή συνωμοσία τῆς παγκόσμιας τρομοῦστερίας...20425

Οἱ ἀόρατοι διῶκτες τοῦ Ἑλληνικοῦ

Κινηματογράφου.....20459

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ.....20466

Ή μεγαλύτερη ἀπάτη ὅλων τῶν ἐποχῶν.....20466

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἀπολίθωμα πιθήκου συγγενοῦς
τοῦ ἀνθρώπου στη Χαλκιδική.....20382

Ὁ εὐνουχισμένος Ἀπόλλων.....20410

Ὁ Παρθενῶν με σταυρὸ καὶ σὶς Η.Π.Α.....20445

Οἱ ἐλληνικὲς πυραμίδες στὴν περιήγηση
τοῦ Πausanias.....20458

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ἀθανάσιος Δρίτσας.....20433

Ὁ «Δ» ἔχει τὴν εὐθύνη τῶν κειμένων ποὺ δημοσιεύει σὶς
σελίδες του. Γιά τὶς δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. ἐκτὸς «Δαυλοῦ», ἀπὸ πρόσωπα ποὺ
γράφουν ἢ ἔγραψαν στὸ Περιοδικό, ὁ «Δ» δὲν εὐθύνεται.

Η ΓΑΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ

είναι αλήθεια ο Πολιτισμός, αυτός που μόνο το ζώο άνθρωπος μπορεί και δημιουργεί, αυτός που τόσες χάρες και χαρές μᾶς χαρίζει, μὰ και τόσα δεινὰ μᾶς ἐπιφυλάσσει; Όσο κι ἂν ρωτᾶς τὴν Ἱστορία, πάντοτε τὴν ἴδια ἀπάντηση θὰ παίρνεις.

Ένας Ἡρακλῆς πάλευε μιὰ ζωὴ μὲ τὴν Ἥρα, γιὰ νὰ καταλήξῃ μαινόμενος,* ἓνας Προμηθεὺς ὕψωσε τὸ ἀνάστημά του στὸ Δία, γιὰ νὰ καρφωθῇ στὸν Κανκασο, ἓνας Ὀδυσσεὺς τᾶβαλε μὲ τὸν Ποσειδῶνα, γιὰ νὰ ζήσει 10 χρόνια σὰν περιπλανώμενος ναυαγός, ἓνας Αἴας τραυμάτισε τὸν Ἄρη, γιὰ νὰ κακοθανατίσῃ μαινόμενος,* ἓνας Αἰσχύλος ξεσκέπασε τὴν «ἱερότητα», γιὰ νὰ φύγῃ νύχτα στὴ Σικελία, ἓνας Φειδίας «έβλασφήμησε τὰ θεία», διότι τὰ ἀπεικόνισε μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του καὶ σώθηκε αὐτοεξόριστος, ἓνας Σωκράτης ἀμφισβήτησε τὰ παλιὰ «δαμόνια», γιὰ νὰ πῇ τὸ κώνειο, ἓνας Ἡράκλειτος μηδένισε τὸν ρόλο τοῦ «θεοῦ» ὡς δημιουργοῦ τοῦδε τοῦ Κόσμου, γιὰ νὰ τὸν φᾶνε τὰ σκυλιὰ ἔρημο καὶ μοναχὸ στὸ κτῆμα του, ἓνας Ἀριστοτέλης ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέση τοὺς μεσολαβητὲς μεταξὺ «δημιουργοῦ» καὶ «δημιουργημάτων» του, γιὰ νὰ τερματίσῃ τὴ ζωὴ του αὐτοεξόριστος... Ἄς μὴ συνεχίσουμε, γιατί τὸ δισέλιδό μας θὰ γίνῃ τόμος καὶ δὲν θὰ καταλήγῃ πουθενά.

Ἀπὸ τὸ χάος προκύπτει ἡ βαρεὶὰ ἄβια μᾶζα, ἡ πῖων Παμμήτειρα Γαῖα,** ἡ ἐγκυμονοῦσα Φύσι. Μὲ τὴν πνοὴ τοῦ Ἑρῶτα ἀναβλίζει καὶ ξεπετάγεται ἡ Φυὰ κι ἀπ' αὐτὴν ὁ Γόνος κι ἀπ' αὐτὸν τὸ Φυτό κι ἀπ' αὐτὸ τὸ Ἄνθος. Μέσα ἀπὸ τὴν ἀπρόσωπη κοινωνικὴ μᾶζα ξεπετάγεται τὸ Πρόσωπο κι ἀπ' αὐτὸ ἡ Συνείδηση κι ἀπ' αὐτὴν ὁ Λόγος*** κι ἀπ' αὐτὸν ὁ Πολιτισμός. Ἄνθος τῆς Φύσεως εἶναι ὁ Πολιτισμός, τέκνο τοῦ πάντων πατρὸς Πολέμου, τῆς μάχης μετα-

* Ὁ πρωτοπόρος-δημιουργός-ἥρωας «μαίνεται» (καὶ κακοθανατίζει), ὁ οὐραγὸς-ἄπραγος-ἀδρανὴς (ὑποκείμενος στὴν Ἀδράστεια) «σωφρονεῖ» ὡς θεομάντις. (Πλάτων, «Μένων» 99b-c, «Ἴων», «Χαρμίδης» καὶ κυρίως «Φαῖδρος», «Παλινωδία», 243e-257b.)

** Ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ θεογονία ἔχει ὡς ἀφετηρία τῆς τὸ ζεῦγος Γαῖα-Οὐρανός (= τὰ δύο «μύρια» τοῦ Σύμπαντος), πού γεννήσαν τὸν Κρόνο καὶ τὴ Ρέα κι αὐτὴ τὸν Δία καὶ τὴν Ἥρα κ.λπ.

*** «Λόγος εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἀντικατόπκριση τῆς λειτουργίας τοῦ Σύμπαντος στὴ λειτουργία τοῦ Νοῦ.» (Η.Λ. Τσατσόμοιρος, «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας», Πρόλογος τοῦ Ἐκδότη, ἔκδ. «Δαυλός», Ἀθήνα 1991, β' ἔκδοση Ἀθήνα 2003, σ. 7.)

ξὺ τοῦ «Πνεύματος τοῦ Βάρους» καὶ τῆς Πνοῆς τῆς Φυᾶς, ὅπως ἀκριβῶς τέκνο τῆς εἶναι καὶ τὸ Ἄνθος.

* * *

ἀποιοι αὐτόκλητοι στὸν τοκετὸ μαιευτῆρες μὲ χειρουργικὸ ψαλίδι μᾶς ἔκοψαν τὴν ἀρχέγονη τροφοδοσία μας μέσῳ τοῦ ὀμφάλιου λώρου μας. Τὸ ψαλίδι αὐτὸ τὸ εἶπαν «Θεό», κάτι ποὺ δὲν εἶναι οὔτε ἡ μάνα μας οὔτε ἐμεῖς, ἀλλὰ -λένε- εἶναι ἔξω καὶ πρὶν ἂν πὸ ἐμᾶς. Κι ἔτσι πέτυχαν κυριολεκτικὰ **«νὰ χάσῃ ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα»**, πέτυχαν νὰ τὰ χάσουμε καὶ σὰν χαμένοι, ὅσοι διαθέτουμε τὴν φλέβα τοῦ Πολέμου, νὰ ἀναζητοῦμε τὴ χαμένη μάνα μαχόμενοι μὲ τὸν ψαλιδοφόρο μαιευτῆρα καὶ τὸ ψαλίδι του, τὸν «Θεό», ὅποιος κι ἂν εἶναι κι ὅπως κι ἂν ὀνομάζεται. Αὐτοὶ οἱ θεομάχοι εἶναι τὰ ἄνθη τῆς Γαίας, ποὺ ξεπετοῦν ρίζες, ξαναγκαλιάζουν τὸ χῶμα καὶ ξαναρροφυοῦν τὴν γενεσιουργὸ δύναμη μ' ἓναν ἐπανασυγκολλημένο ὀμφάλιο λῶρο στὴν θέση τοῦ κοιμμένου. Κι ὅταν σὰν Ἀνταῖοι ἐπιρρώνονται, βγάζουν ἀπὸ τὴ μέση τὸν ψαλιδοφόρο, ἀποκαθιστοῦν τὴν ροὴ τῶν χυμῶν καὶ παράγουν νέα ἄνθη, ὅταν προλάβουν κι ἔαν δὲν ξανακοποῦν ἀπὸ ἓνα ἄλλο ψαλίδι. Κι ἔτσι πορεύεται ὁ Πολιτισμός, πότε μὲ βαρὺ χειμῶνα, ποὺ ἡ μᾶζα, ἄβια καὶ ἔμβια, μένει ἄκαρπη, πότε μὲ ἔαρ καὶ θέρος, ποὺ βλαστάνει, ἀνθοφορεῖ καὶ καρποφορεῖ.

* * *

ἀλλὰ ἡ μάνα μας πρόβλεψε καὶ τὶς μεταβλητὲς ροὲς τοῦ γίγνεσθαι καὶ ἀνέπτυξε ἀμυντικὸς μηχανισμούς, γιὰ νὰ ἐξουδετερώνη τὸν κίνδυνο τῆς βαρυχειμωνιάς. Κι ἔτσι διασφύζονται τὰ παλιὰ σπέρματα, οἱ παλιοὶ καρποί, γιὰ νὰ ξαναφυτρώσουν, ὅταν ἡ περίοδος τῆς στεριότητος περάσῃ. Κι ἔτσι οἱ θεομάχοι, ποὺ προαναφέραμε, μᾶς κληροδότησαν τὸ λόγο τους, τὴν τεχνικὴ τῆς μάχης τους ἀλλὰ καὶ τὰ βάσάνά τους. Καὶ σ' ὅσους ἔχουν αὐτιὰ νὰ τοὺς ἀκούσουν, μάτια νὰ τοὺς δοῦν καὶ λόγο νὰ τοὺς ρωτήσουν, τοὺς χαρίζουν τοὺς καρπούς τους, γιὰ νὰ τοὺς ἀναπαράγουν κι αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους καὶ νὰ τοὺς ἀναμεταβιβάσουν σὰν σκυταλοδρομοὶ στοὺς ἐπόμενους.

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Έμπόδια στην απαλλαγή από τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Κύριε διευθυντά,

Άφορμή για την επιστολή αυτή λαμβάνω από τὸ γεγονός, ὅτι συνάντησα ἕνα ἀπαράδεκτα ἀρνητικό κλίμα στὸ γυμνάσιο, ὅπου πήγα νὰ ἀσκήσω τὸ δικαίωμα ἀπαλλαγῆς τῶν παιδιῶν μου ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀπαράδεκτες ἐρωτήσεις τοῦ τύπου «γιατί καὶ πῶς» καὶ «μὰ δὲν εἴστε χριστιανὸς ὀρθόδοξος;», «θέλετε νὰ περιθωριοποιήσετε τὰ παιδιά;», στὴν ἐπισήμανσή μου ὅτι αὐτὰ εἶναι προσωπικὰ δεδομένα, καὶ δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐρωτοῦν, κατέληξαν μὲ τὴν προτροπή, πῶς πρέπει γιὰ τὴν ἀπαλλαγή νὰ κάνουν καὶ οἱ δύο γονεῖς ὑπεύθυνη δήλωση ὅτι δὲν εἶναι Χ.Ο., στηριζόμενοι σὲ παλαιὰ ἐγκύκλιο τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τοῦ 2001. Ὅμως τὸ 2002 ἡ Ἐπιτροπὴ Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων ἔβγαλε ἀπόφαση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ σχο-

λεῖο δὲν νομιμοποιεῖται νὰ ζητᾶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς νὰ ἀναφέρουν, ἂν εἶναι ἢ δὲν εἶναι Χ.Ο., ἀλλὰ ἀπλῶς νὰ ἀσκοῦν τὸ δικαίωμα ἀπαλλαγῆς. Ἐρωτῶ λοιπὸν τὴν κ. Κουτσίκου: Πότε ἐπιτέλους τὸ ὑπουργεῖο τῆς θὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἀνωτέρω 77α/2002 ἀπόφαση τῆς ἐπιτροπῆς; Γιατί ἀφήνει ἀπροστάτετους γονεῖς καὶ παιδιά; Ὡς πότε θὰ εἶναι δέσμιο τῆς Ἐκκλησίας; Γνωρίζει, ὅτι ἱερωμένοι εἰσέρχονται ἐλεύθερα μέσα στὶς τάξεις τῶν σχολείων τὴν ὥρα τῶν μαθημάτων καὶ προτρέπουν τὰ παιδιά νὰ πάνε στὰ κατηχητικά ἀπειλώντας τα, ὅτι ἄλλιῶς δὲν θὰ γίνουν σωστοὶ ἄνθρωποι; Φαίνεται, ὅτι τὸ ὑπουργεῖο οὐδὲν ἀπεκόμισε ἀπὸ τὴν χλευαστικὴ καὶ ἐξευτελιστικὴ ἀπάντηση τῆς Ε.Ε. στὴν προσφυγὴ ἀπὸ ἐκκλησιαστικούς καὶ πολιτικούς παράγοντες γιὰ τὸ θέμα τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευήματος στὶς ταυτότητες. Ὁρθῶς ἡ Ε.Ε. μᾶς χλεύασε τότε, γνω-

Η ΕΛΛΗΝΟΜΑΘΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΤΗΣ ΡΟΚ

Κύριε διευθυντά,

Θέλοντας νὰ συμβάλλω πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἔρευνας τοῦ «Δ» γιὰ τὴ συγγένεια τῶν ἀρχαιοελληνικῶν μουσικῶν κλιμάκων μὲ τὴ Ρὸκ Μουσικὴ, θὰ ἤθελα ἀπὸ τὴν πλευρά μου νὰ παρέξω κάποια στοιχεῖα ἐπικουρικά, παράλληλα μὲ αὐτὰ ποὺ δημοσίευσαν στὸ τ. 294 οἱ δύο ἐξαίρετοι συνάδελφοι Ι. Λάζαρης καὶ Δ. Λαμπρόπουλος.

Κατ' ἀρχὴν συγκινήθηκα, ὅταν εἶδα στὴν σ. 20082 τὸ ἐξώφυλλο τοῦ δίσκου τῶν Sex Pistols, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα μου μουσικὰ ἔργα. Ὁ ἱρλανδικῆς καταγωγῆς ἐπικεφαλῆς τοῦ γκρουπ Τζὸν Λάυντον (ἢ Τζώννυ Ρόττεν) εἶχε τὴν τόλμη νὰ δηλώσῃ «Ἀναρχικὸς καὶ ἀντίχριστος», ἐὰν ἔτσι ἀποκαλῇ τὸ Κατεστημένο ὅποιον ἀντιτίθεται στὸν φασισμό τῆς μοναρχίας καὶ τῆς θεοκρατίας. Αὐτό του τὸ θάρρος παρ' ὀλίγον νὰ πληρώσῃ μὲ τὴν ζωὴ του πέφτοντας θῦμα δολοφονικῆς ἀπόπειρας παρακρατικῶν τραμπούκων στὸ Λονδίνο.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ τὸ ἐπίσης πᾶνκ ρὸκ συγκρότημα τῶν Clash σάρκαζε στὸ τραγούδι «Death Or Glory» τὸν τύπο τοῦ ψευτοεπαναστάτη, ποὺ πλαγιάζοντας μὲ καλόγριες μεταλλάσσεται σὲ θεοσεβῆ χριστιανὸ (βλ. Ἀλεξ. Μήτσιου, «Ἀντιπαγκοσμιοποίηση», σ. 133). Οἱ Stranglers δέχονταν τὴν μὴν ἐκκλησιαστικῶν καὶ φεμινιστικῶν ὁργανώσεων, κυνηγητὸ καὶ φυλακίσεις. Μάλιστα στὰ 1979 τὸ ἐμπορικῶς καὶ ποιοτικῶς ἐπιτυχημένο τραγούδι τους «Duchess» («Δούκισσα»), τὸ ὁποῖο στρεφόταν κατὰ τῆς μοναρχίας

ματεύοντας, ότι δεν μπορεί να αναγράφονται ιδιαίτερότητες του κάθε πολίτη σε ένα δημόσιο έγγραφο.

Άς αποφασίσουν επιτέλους κάποιοι γενναίοι πολιτικοί (αν υπάρχουν τέτοιοι) και άς χωρίσουν το Κράτος από την Εκκλησία ούτως,

ώστε να ασχοληθῇ επιτέλους τὸ ὑπουργεῖο σας μὲ τὴν πολυπαθὴ παιδεία μας!

Μὲ τιμὴ
Μ.Κ.

Χειριστὴς ἀεροσκαφῶν Ο.Α.

Νοσηλευτικὴ καὶ ἀρχαία ἐλληνικὴ Ἱατρικὴ

Ἀξιότιμο περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ»,

Εἶμαι φοιτητὴς καὶ οἱ ἰδεολογικὲς μου καταβολές (οἱ ὁποῖες δὲν πηγάζουν ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μου) εἶναι χριστιανικές. Τὸ καλοκαίρι αὐτὸ εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω τὶς προσπάθειες ἀνθρώπων σὰν τοῦ περιοδικοῦ γιὰ τὴν ἀναβίωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁμολογῶ, ὅτι ἀναγνωρίζω τὴν δύναμιν ποὺ κρύβει ὁ Ἑλληνισμός. Ἡ Ἑλληνικὴ Σκέψις εἶναι κάτι τὸ θαυμαστὸ καὶ ἐπίσης μιὰ ὑγιὲς στάσις ἀπέναντι στὴ ζωή.

Τὸ πρόβλημά μου εἶναι τὸ ἑξῆς: Σπουδάζω Νοσηλευτικὴ. Ἡ φροντίδα στὸν ἄνθρωπο ποὺ πάσχει (σύμφωνα καὶ μὲ τὰ συγγράμματά μου) ἀναβαθμίστηκε σὰν δραστηριότητα ἔπειτα ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Χριστὸς ἀναφέρει στὰ Εὐαγγέλια,

ὅτι, ἂν κάνῃ κάποιος κάτι γιὰ τὸν ἐλάχιστο ἀδελφό του, τὸ ἔχει κάνει γιὰ Ἐκεῖνον. Ἀκόμη ἢ ὅλη μου πορεῖα πρὸς τὴ Νοσηλευτικὴ εἶχε ὡς ἀφετηρία τὶς χριστιανικὲς μου καταβολές. Ἡ ὑπέρβαση τῶν ὁρίων τῆς ἀτομικότητος γιὰ τὴν παροχὴ φροντίδας στὸν ἄνθρωπο ποὺ πάσχει δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ (τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ στὸν ἑαυτό μου) χωρὶς τὴν αἴσθησιν μιᾶς «μεταφυσικῆς» ἱκανοποίησης. Ἀκόμη καὶ ἡ Florence Nightingale, ποὺ θεμελίωσε τὴ Νοσηλευτικὴ ἐπιστήμην, ἔχει ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἄσκησις τῆς Νοσηλευτικῆς εἶναι καὶ μιὰ πορεῖα πρὸς τὸν Θεό, καὶ ὅτι οἱ νοσηλεύτριες ὀφείλουν νὰ ἔχουν θρησκευτικὰς ἀξίες, ὥστε νὰ παρέχουν τὴν βέλτιστη φροντίδα. Τὸ ἐρώτημά μου πρὸς ἐσάς: Πῶς μπορῶ νὰ «σταθῶ» σὰν νοσηλευτὴς ἀποκλειστικὰ μὲ βάση τὴν ἀρ-

καὶ τῆς θεοκρατίας, -ἦταν εἰρωνικὸ χωρὶς νὰ καταντᾷ χυδαῖο ἢ προσβλητικὸ- ἀπαγορεύτηκε νὰ προβληθῇ στὸν βρετανικὸ θεσμὸ *Top Of The Pops* (Κορυφὴ τῶν Δημοφιλῶν) μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἦταν «βλάσφημο»! Οἱ *Buzzcocks* κατήγγειλαν τὴν ψυχολογικὴ καταπίεσιν τῶν παιδιῶν ἐξαιτίας τῆς χρήσεως τοῦ Ἰησοῦ ὡς φοβήτρου στὸ τραγούδι «*Jesus Made Me Feel Guilty*» («Ὁ Ἰησοῦς μὲ ἔκανε νὰ αἰσθάνομαι ἔνοχος»), οἱ *Damned* ἐπαναστατώντας σὲ ἀνάλογο μῆκος κύματος μὲ τὰ ἄλλα πᾶνκ ρὸκ σχήματα προέβαλαν σὰν ἀπάντησιν στὸν θεοκρατισμὸ τὸ προχριστιανικὸ καὶ τὸ γοτθικὸ στοιχεῖο, ἐνῶ ταυτόχρονα οἱ διώξεις στὴν Βρεταννίαν ἐντείνονταν, ὅπως εἶχε συμβῇ μὲ τοὺς *Black Sabbath* καὶ τὸν Ὁξζυ Ὁσμπουρν λίγο νωρίτερα. Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ *Ramones* ξεσήκωναν τὶς ἀντιδράσεις τῶν συντηρητικῶν *W.A.S.P.* στὶς *H.P.A.* καὶ κατόπιν οἱ *Dead Kennedys*, ὅπως ὁ Τζέρεν Λὴ Λούις ἢ οἱ *Doors* παλαιότερα. Ὁ κατάλογος τῆς φονταμενταλιστικῆς ἀντεπίθεσης στὸ Ρὸκ καὶ στὸ διονυσιακὸ τοῦ πνεύματος εἶναι μακρὺς. Ἀποκορύφωμα ἦταν ἡ ἀπαγόρευσί του στὸ Χομεϊνικὸ Ἰράν, καὶ τότε ἦταν ποὺ ὁ Τζόε Στράμμερ καὶ οἱ *Clash* ἀπαντήσανε στοὺς φονταμενταλιστὲς μὲ τὴν τεράστια ἐπιτυχίαν τοὺς «*Rock The Casbah*» («Ροκάρισε τὴν Κάσπα») (βλ. «Ἀντιπαγκοσμιοποίηση», σ. 140-141).

Σήμερα στὶς *H.P.A.* τὸ ἡχομεταλλικὸ συγκρότημα τῶν *Megadeth* καὶ ὁ ἐπικεφαλῆς τοὺς *Dave Mustaine* ἀντιπαράσσονται στὸν φασιστικὸ καὶ θεοκρατικὸ νεοσυντηρητισμὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἡγεσίας. Οἱ στίχοι τοὺς στὸ τραγούδι «*Holy Wars*» («Ἱεροὶ Πόλεμοι») εἶναι χαρακτηριστικοί, ὅταν λέῃ: «Ἀδερφὸς θὰ σκοτώσῃ ἀδερφὸ / Χύνοντας

χαία Ἑλληνική Γραμματεία; Τί μοῦ προτείνετε νὰ διαβάσω;

Υ.Γ.: Ἡ Νοσηλευτική σὰν ἐπιστήμη καὶ πρακτική διαφέρει σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴν ἱατρική ἐπιστήμη. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ Ἱπποκράτη ἐπικεντρώνεται στὸ ἱατρικὸ πρόβλημα, χωρὶς νὰ ὑπολογίῃ καὶ πολὺ τὸν ἄνθρωπο ὡς βιοψυχοκοινωνικὴ ὄντοτητα. Ὁ νοσηλευτὴς

ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐπικεντρώνεται στὴν ἀντίδραση τοῦ ἀσθενοῦς. Στὸ ἱατρικὸ πρόβλημα (νοσηλευτικὴ διάγνωση) καί, γιὰ νὰ χειριστῇ τὶς περιστάσεις, ὁ νοσηλευτὴς χρειάζεται περισσότερο τὴν ὑτέρβραση.

Εὐχαριστῶ,
Ἀριστομένης Κοσιωρῆς
Ἡράκλειο Ἀττικῆς

Ἀπάντηση τοῦ «Δαυλοῦ»:

Ἡ ἄποψη τοῦ κ. Κοσιωρῆ, ὅτι «ἡ ἐπιστήμη τοῦ Ἱπποκράτη ἐπικεντρώνεται στὸ ἱατρικὸ πρόβλημα, χωρὶς νὰ ὑπολογίῃ καὶ πολὺ τὸν ἄνθρωπο ὡς βιοψυχοκοινωνικὴ ὄντοτητα», εἶναι τελείως ἀντίθετη πρὸς τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Ἡ ἀντίληψη γιὰ τὶς ἀσθένειες σὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἦταν, ὅτι εἶναι ψυχοσωματικές. Ὁ Ἀριστοτέλης γράφει: «Θεωρῶ, ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀλληλοεπηρεάζονται ἀπόλυτα. Καὶ ἡ ψυχικὴ κατάσταση, ὅταν μεταβάλλεται, μεταβάλλει μαζὶ καὶ τὴ σωματικὴ. Καὶ ἡ σωματικὴ κατάσταση, κι ἐκεῖνη ὅταν μεταβάλλεται, μεταβάλλει μαζὶ τῆς καὶ τὴν ψυχικὴ» («Φυσιογνωμικά», 808 B 12). Τὰ ἴδια πρέσβευε κι ὁ Ἱπποκράτης κάνοντας λόγο γιὰ τὴν **φύσα**. («Περὶ φυσῶν», παρ. 1).

Δὲν γνωρίζουμε, ποιά εἶναι τὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποκόμισε ὁ κ. Α.Κ. τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀναβάθμισε τὴ Νοσηλευτικὴ· προφανῶς πρόκειται γιὰ συγγράμματα χριστιανῶν συγγραφέων. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐδίωξε ἄγρια ὅλες τὶς ἐπιστῆμες, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἱατρικῆς. Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἀναφέρεται, ὅτι, ὅταν ἀρρωσταίνης, πρέπει νὰ προσκαλῇ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀλείψουν μετὰ λάδι καὶ νὰ προσεύχωνται. («Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα» («Ἐπιστολὴ Ἰακώβου», ε 14-15). Ὑπάρχουν πολλὲς ἐρευνες στὸ «Δ», ποὺ ἀποδεικνύουν τοὺς σκληροὺς διωγμοὺς τῆς ἱατρικῆς μετὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ, διωγμοὺς ποὺ εἶχαν

αἷμα κατὰ μῆκος τῆς χώρας / Σκοτώνοντας γιὰ τὴν θρησκεία / Κάτι ποὺ δὲν καταλαβαίνω / Ἀνόητοι σὰν ἐμένα ποὺ διασχίζουν τὴν θάλασσα / Καὶ φτάνουν σὲ ξένες χώρες / Ρωτᾶνε τὸ ποιμνιο: «Γιὰ τὴν πίστη σου / Σκοτώνεις στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ;» / Μιὰ χώρα ποὺ εἶναι διαμελισμένη / Σίγουρα δὲν θὰ κρατήσῃ / Μὴν κοιτᾶτε τώρα στὸ Ἰσραὴλ / Μπορεῖ ἔτσι νὰ γίνουν κι οἱ πατρίδες σας / Ἱεροὶ Πόλεμοι...»

Σὲ ἀνάλογο μῆκος κύματος ὁ Βρεταννὸς πρωτοπόρος τοῦ σκληροῦ καὶ μεταλλικοῦ βραχῶδους ἤχου Λέμυ Ἴαν Κίλμιστερ, ὁ ἐπικεφαλὴς τῶν θρυλικῶν *Motorhead*, μετὰ τὸ συγκροτήματό του στὸ τραγούδι τοὺς «*Bad Religion*» («Κακὴ Θρησκεία») ἀγανακτοῦν κατὰ τῆς φασιστικῆς θεοκρατίας: «...Εὐαγγελιστὲς Ναζιστές, δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ φοβίσετε / Τὸ ὄνομα ποὺ μάταια παίρνετε θὰ σᾶς κρίνῃ αἰώνια...Κακὴ θρησκεία ξέρω, ὅτι ψεύδεσαι / Κακὴ θρησκεία, Κλέφτες καὶ ψεῦτες / Μέσα ἀπ' τὴν καρδιά μου εὐχόμαι νὰ πεθάνετε...» Πάλι οἱ *Motorhead* στὸ τραγούδι τοὺς «*God Was Never On Your Side*» («Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν ἦταν μετὰ τὸ μέρος σου») λένε ἀνάμεσα σὲ ἄλλα φιλοσοφημένα: «...Δὲς τοὺς ἀμέτρητους κληρικοὺς, / Δὲς τὰ ἅγια ἐνάρετα σκυλιά, / Αὐτοὶ ἀπαιτοῦν νὰ θεραπεύουν, / Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ κάνουν εἶναι νὰ κλέβουν, / Νὰ καταχρῶνται τὴν πίστη σου μετὰ τὸ νὰ σὲ κλέβουν καὶ νὰ σὲ ληστεύουν. / Ἄν ὁ θεὸς εἶναι σοφός, γιατί μένει ἀπαθής, / Ὅταν αὐτοὶ οἱ ἀπατηλοὶ προφῆτες τὸν ἐπικαλοῦνται ὡς φίλοι του, / Γιατί παραμένει ἀδρανὴς καὶ τυφλός, / Δὲν βλέπει τίποτα τελικά. / Ἄσε τὸ ξίφος τῆς αἰτίας νὰ λάμψῃ

ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξαφάνισιν τῆς λαμπρῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἱατρικῆς στὸν Μεσαίωνα.

Στὸν Χριστιανισμό συναντᾶμε παρθενογενέσεις, θαύματα, ἀναστάσεις κι ἄλλα ὑπερφυσικά «γεγονότα». Μόνο ἓνας ἄνθρωπος, στὸ μυαλὸ τοῦ ὁποίου ἔχει ἐμβολιασθῇ ἢ παρὰ φύσιν παραφιλολογία, μπορεῖ νὰ νοιώσῃ «τὴν αἴσθησιν τῆς μεταφυσικῆς ἱκανοποίησης» ἢ «τὴν ἄσκησιν τῆς Νοσπλευτικῆς ὡς πορεία πρὸς τὸ Θεό», ποὺ δίδασκε ἡ κ. Νάιπινγκελ. Ἡ ἐννοία τῆς φιλανθρωπίας δὲν ὑπῆρχε στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα. Ὑπῆρχε ἡ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἐννοία τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Τὰ προαναφερθέντα κι ὅσα εἰδικώτερα ἀφοροῦν σὲ ἱατρικὰ θέματα ἔχουν ἀναπτυχθῇ σὲ παλαιότερα τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» (ἐνδεικτικά: 272-273, 273, 277, 282, 285, 286, 289, 290, 291). Ἀπαντῶντας στὴν ἐρώτηση τοῦ κ. Α.Κ., «τί μοῦ προτείνετε νὰ διαβάσω;», τοῦ προτείνουμε γιὰ ἀρχὴ ὅπωςὸδήποτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Ἰηποκράτη ἀπὸ τὸ πρωτότυπο κι ὄχι ἀπὸ χριστιανικὲς «μεταφράσεις» καὶ στὴ συνέχεια -ἢ παράλληλα- ὅλους τοὺς προσωκρατικούς φιλοσόφους, ἀρχῆς γεννησομένης ἀπὸ τὸ Θαλῆ τὸ Μιλήσιο (στί αἱ. π.Χ.), τὸ ἔργο τῶν ὁποίων θὰ παρουσιάσουμε σὲ ἐπόμενα τεύχη μας.

I.A.

Τὸν σκότωσε ὁ ἅγιος, γιατί δὲν ἔστειλε τὴν ἐπιστολὴ

Σᾶς στέλνω σὲ φωτοτυπία ἓνα ἀνώνυμο γράμμα, ποὺ πῆρε ἡ γυναῖκα μου ταχυδρομικῶς, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ δημοσιεύσετε στὸ πράγματι περιήφανο περιοδικό σας, γιὰ νὰ μάθουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» τὴν κατάντια τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Θέλω ὅμως μέσῳ τοῦ περιοδικοῦ σας νὰ πῶ σ' αὐτοὺς ποὺ τὸ ἔκαναν αὐτό, ὅτι τοὺς προκαλῶ, τέτοια γράμματα νὰ τὰ στέλνουν ἐπ'ὼνυμα καὶ μὲ τὴν διεύθυνσή τους, ἐὰν ἔχουν κου-

ράγιο -ἀλλὰ δὲν ἔχουν.

Ὅσο γιὰ τὸν ἅγιο τους, ἔχω νὰ τοὺς πῶ, ὅτι, ἐὰν ἔγινε ἅγιος, γιὰ νὰ σκοτώνη ὅποιον δὲν κάνει τὴ δουλειά τους, τότε δὲν ἀξίζει νὰ εἶναι ἅγιος.

Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων

Μετὰ τιμῆς

X.B.

Κάτω Κορακιάνα, Κέρκυρα

/ Ἀπελευθέρωσέ μας ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ τὸν βωμὸ / Τὸ πρόσωπο τοῦ θεοῦ εἶναι κρυμμένο, γυρισμένο / Ποτὲ δὲν ἔχει λέξη νὰ πῇ / Πότε δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος σου / Τὸ σωστὸ ἢ τὸ λάθος μόνος σου νὰ ἐπιλέξης...»

Στὰ μουσικὰ συγκροτήματα σκληροῦ καὶ μεταλλικοῦ ἤχου, ποὺ ἐμπνέονται ἄμεσα ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό, θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω τοὺς Σκανδιναvoὺς Dionysus, οἱ ὁποῖοι ἀντλοῦν τίς ἐμπνεύσεις τους ἀπὸ θεματολογίες τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ὑπερβορείων. Εἶναι πολὺ ἐνημερωμένοι σὲ θέματα Ἑλληνοκεντρισμοῦ, τὸν ὁποῖο συνδέουν μὲ τίς βορειοευρωπαϊκὲς παραδόσεις. Ὅπως μοῦ εἶπαν, ἡ ἑλληνολατρεία τους ὀφείλεται στὰ οἰκογενειακὰ καὶ σχολικὰ τους ἐρεθίσματα, στὴν συναναστροφή τῶν γονιῶν τους μὲ ἐξόριστους Ἑλληνες ἐπὶ δικτατορίας, στὴν παρέα τους μὲ τὰ ἐκεῖ Ἑλληνόπουλα, ἀλλὰ καὶ στὶς συχνὲς διακοπὲς ποὺ ἔκαναν στὴν χώρα μας ἀπὸ παιδιὰ. Ὁ θαυμασμός τους γιὰ τὴν Ελλάδα, τὸν λαὸ της καὶ τὴν πολιτιστικὴ της κληρονομιά εἶναι μεγάλος. Γι' αὐτὸ ἐπέλεξαν τὸ ὄνομα τοῦ Διόνυσου, τοῦ ἀγαπημένου τους θεοῦ, ποὺ ἐκφράζει τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν διασκέδαση.

Ἐπιπλέον ἔχουμε τοὺς μεταλλικοὺς Ἑλληνες Marauder, ποὺ ξεχώρισαν μὲ τὸ ἔργο τους 1821, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ἔπος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τοὺς Reflection μὲ τὸ ἔργο τους Ὁδύσσεια, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ὁμηρικὸ ἔπος, καθὼς καὶ τοὺς ριζοσπαστικοὺς Terror Ex Crew μὲ τὸ Ἔσεται Ἥμαρ.

«Περπατώντας ανάμεσά τους σὰ χαμένος»

Κύριε διευθυντά,
Έχουν επανειλημμένα δημοσιευτή στο «Δαυλό» φωτογραφίες μνημείων του Έβραϊσμού στην Ελλάδα, όπως το μνημείο του Έβραϊκού Όλοκαυτώματος κάτω από την Ακρόπολη, ή Καιόμενη Βάτος κ.λπ. Όμως το μνημείο του Όλοκαυτώματος, που περατώθηκε το 2004 μέσα στην καρδιά του Βερολίνου, ξεπερνά κάθε όριο.

Μια τεράστια πλατεία, που εύρσκεται ανάμεσα στην πύλη του Βερολίνου (Brandenburger) και την Potsdamer Platz, δηλαδή τα δύο σημεία που ο κάθε επισκέπτης του Βερολίνου όπωςδήποτε θα επισκεφθῇ, και που γι' αυτό αναγκαστικά θα περάσει από αυτήν, έχει μετατραπῇ σε ένα τερατώδες και ακαλαίσθητο μνη-

μείο των Έβραίων, που προκαλεί δυσφορία και ψυχοπλάκωμα στον κάθε περαστικό.

Το μνημείο του Έβραϊκού Όλοκαυτώματος, που μοιάζει με ένα απέραντο νεκροταφείο, απαρτίζεται από 2.711 πέτρινους γκρίζους όγκους και διασχίζεται από δρόμους προς όλες τις κατευθύνσεις. Στην αρχή το

Διαπίστωσα πάντως, ότι στους Εὐρωπαίους καλλιτέχνες φίλους προσφιλέστεροι πρόγονοί μας είναι ο Ἡρακλῆς, ὁ Διόνυσος καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Ὁ πρῶτος γιὰ τὴν γενναιοδωρία του νὰ δαμάσῃ δεινά, ὅπως ἡ παγκοσμιοποίηση, καὶ οἱ ἄλλοι δύο λόγω τῆς δημιουργικότητος καὶ τοῦ ἐρωτισμοῦ τους! Ἐπίσης, ἀναφέρονται συχνὰ στοὺς Πάνα, Νέμεση, Δίκη, Ἀπόλλωνα, Δία, Ἀθηνᾶ, Ἄρη, Ἀχιλλέα, Ὀδυσσεά, Ὅμηρο, Σωκράτη, Πλάτωνα, Περικλῆ, Θουκυδίδη, Μέγα Ἀλέξανδρο, Διογένη, Ἀριστοτέλη κ.ἄ.

Ίσως φαντάξῃ παρὰ ξενὴ ἡ ἐλληνομάθεια ἀνθρώπων, πὺν ἡ κατεστημένη προπαγάνδα παρορσιάζει σὰν περιθωριακοὺς καὶ ἀκαλλιέργητους. Ὡστόσο πρόκειται γιὰ στρεβλὴ παραπληροφόρηση. Ἐνδεικτικὰ θὰ σημειώσω, ὅτι ὁ Τζιμ Μόρρισον τῶν Doors εἶχε ἵνδαλμά του τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο καὶ ἐμπνεόταν ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα καὶ στὸ στυλ κόμμωσης καὶ ἐμφάνισης. Οἱ μεταλλικοὶ Βρεταννοὶ Iron Maiden ἐπίσης λάτρεψαν τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο καὶ ἔχουν γράψῃ ἓνα ἐπικὸ κομμάτι πρὸς τιμὴν του. Ἐπιπλέον ὀφείλω νὰ ἀναφέρω, πὺν πέρα ἀπὸ τὶς μουσικὲς σπουδές, πὺν οἱ περισσότεροι ἔκαναν, ἀσχολήθηκαν καὶ μὲ ἄλλες ἐπιστῆμες. Π.χ. ὁ Τζὼν Λάυντον (Τζόννυ Ρόττεν), ἐπικεφαλὴς τῶν Sex Pistols καὶ ἔπειτα τῶν P.I.L., ἔκανε σπουδὲς στὴν Παιδαγωγικὴ, ὁ Μάικ Σκὸττ τῶν Waterboys στὴν Φιλοσοφία, ὁ Τζὼε Στράμμερ τῶν Clash φοίτησε στὴν Καλὼν Τεχνῶν, ὁ Πῶλ Σάιμονον τῶν Clash ἐπίσης στὴν Καλὼν Τεχνῶν καὶ σήμερα εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ζωγράφους τῆς Βρεταννίας, οἱ Buzzcocks συγκροτήθηκαν, ἐνῶ σπούδαζαν στὸ Τεχνολογικὸ Ἰδρυμα Μπόλτον τοῦ Μάντσεστερ, ὁ Χιού Κόρνγουελ τῶν Stranglers εἶναι διδάκτωρ βιοχημείας (-ν ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ ὀρθογραφία καὶ

μνημείου οί τάφοι εἶναι χαμηλοί, ὅσο ὅμως προχωρᾷ κανεῖς πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν του, οἱ τάφοι γίνονται ψηλότεροι καὶ ὑπερβαίνουν τὸ ἀνθρώπινο ὕψος οὕτως, ὥστε αὐτὸς ποὺ περπατᾷ ἀνάμεσά τους νὰ αἰσθάνεται κυριολεκτικὰ χαμένος μέσα σ' αὐτούς.

Τὸ μόνο θετικὸ ποὺ σκέφτηκα ἀντικρύζοντας αὐτὸ τὸ τερατούργημα, καὶ ἐπειδὴ κάθε

φορὰ ποὺ βλέπω ἐβραϊκὰ μνημεῖα στὴν Ἑλλάδα νοιώθω τὴν ἴδια ἀγανάκτηση, εἶναι, ὅτι εὐτυχῶς ὑπάρχουν καὶ χειρότερα. Φανταστῆτε νὰ βλέπαμε τὴν πλατεῖα Συντάγματος ἢ τὴν Ὀμόνοια σὲ αὐτὸ τὸ χάλι!

Χρῆστος Αὐγερινὸς
Ὁσλο, Νορβηγία

Ἡ πατρίδα τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ

Κύριε διευθυντά,

Διάβασα στὸ τεῦχος τοῦ Σεπτεμβρίου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Κ. Σαρδελῆ, ὅπως καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Ι. Λάζαρη.

Βεβαίως ὁ κ. Σαρδελῆς δὲν μὲ ἐκπλήσσει, διότι αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν προπαγάνδα ποὺ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεχίζει μετὰ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ ἔθνους ἀπὸ τὴν σκλαβιὰ τῶν Τούρκων καὶ τοῦ Πατριαρχείου.

Χαίρομαι, διότι ἄξιοι συνεργάτες τοῦ «Δαυλοῦ» μὲ γνώσεις, δύναμι καὶ κουράγιο συνεχίζουν τὸ ἔργο τοῦ «Δαυλοῦ» γιὰ πνευματικὴ

ἀφύπνισιν τῶν Ἑλλήνων ἔτσι, ὥστε τὸ μονοπώλιο τῆς προπαγάνδας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πρακτόρων της νὰ σπάσῃ ἐπιτέλους.

Ὅσο γιὰ τὴν γήινην πατρίδα τοῦ «πολὺ καλοῦ χριστιανοῦ» Κοσμᾶ, τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὁ κ. Σαρδελῆς δὲν ἔχει παρὰ νὰ πᾶν νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ ἂς ἀφήσῃ τοὺς Ἑλληνες στὴν ὁμορφὴ καὶ γλυκεῖα πατρίδα τῶν προγόνων τους, τὴν Ἑλλάδα.

Μὲ ἐκτίμησιν
Γεώργιος Χατζησταυριδῆς
Ὁρλάντο, Φλόριντα

ὄχι -η σὰν ἀντιδάνειο), ὁ Ζὰν Ζὰκ Μπαρνὲλ τῶν Stranglers εἶναι οἰκονομολόγος καὶ καθηγητὴς πολεμικῶν τεχνῶν, ὁ πᾶνκ-ρόκερ Νάιτζελ Κέννεντυ θεωρεῖται κορυφαῖος βιολιστὴς παγκοσμίως καὶ αὐθεντία στὸν Βιβάλντι,... εἶναι μακρὸς ὁ κατάλογος!

Ὅπως μοῦ ἔχουν ἐξηγήσει οἱ ἴδιοι οἱ πρωταγωνιστὲς τοῦ σύγχρονου διονυσιακοῦ ἔθνους καὶ ἥθους, ἡ ἀνεργία, ἡ καταπίεση, τὰ ἀδιέξοδα ἦταν ποὺ τοὺς ὥθησαν νὰ ἀφήσουν στὴν ἄκρην σπουδὲς καὶ πτυχία χωρὶς ἀξιοκρατικὴ ἀναγνώριση καὶ ἐργασιακὸ ἀντίκρουσμα. Κατέφυγαν λοιπὸν στὴν ἐπαναστατικὴ τέχνη, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν δυσαρέσκειά τους καὶ νὰ ἀφυπνίσουν τὸν κόσμον. Πράγματα δηλαδὴ ποὺ ἀναζωπυρώνονται. Οἱ Ἕλληνες νέοι τὸ βιώνουν καθημερινά. Ὁ Διονυσιασμὸς τοῦ σήμερον συναρτῆσει τοῦ ἀστεῖρευτον ἀρχαίοθεν Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἐπικάιρης Ἀντιπαγκοσμιοποίησης δύνανται νὰ δώσουν λύσεις καὶ ἰδανικὰ στὸν σύγχρονον ἄνθρωπον συγκρατώντας τὸν ἀπὸ τὸ κύλισμα στὴν θρησκοληψία καὶ τὴν παραδοξολογία.

Ὁ «Δ» καὶ οἱ συνεργάτες του εἶναι ὠφέλιμο νὰ παραμείνουν στὶς ἐπάλξεις τῆς διερεύνησης αὐτοῦ τοῦ διονυσιακοῦ πλαισίου, διότι, ὅπου ἀδυνατεῖ ἡ πολιτικὴ βούλησις, ἡ τέχνη μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ ἀνοίγοντας νέους δρόμους γιὰ τὴν κοινωνία!

Μὲ ἐκτίμησιν,
Ἀλέξανδρος Χ. Μήτσιον
Συγγραφέας, δρ Πολιτ.-Κοινων.
Ἐπιστημῶν καὶ Φιλοσοφίας

ΑΠΟΛΙΘΩΜΑ ΠΙΘΗΚΟΥ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐκπληκτικὰ εὐρήματα στὴ Χαλκιδική

τὸ χωριὸ Κρουπηγὴ τοῦ Δήμου Κασσάνδρας τῆς Χαλκιδικῆς ἤρθαν στὸ φῶς ἀπολιθώματα, ποὺ παρουσιάζουν τεράστιο ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ ἀνακάλυψη τῶν ἀπολιθωμάτων ἐγίνε τυχαία, ὅταν ὁ Γιώργος Τσαούσης τὸ 1998 ἔδειξε στὴν Εὐαγγελία Τσουκαλᾶ ἓνα ἀπολιθωμένο δόντι ἱππαρίου (μικρόσωμου προϊστορικοῦ ἀλόγου μὲ ιδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τὰ 3 δάκτυλα (ὀπλές) στὰ πόδια του, ἐνῶ τὰ σημερινὰ ἔχουν μόνο ἓνα), ποὺ τοῦ ἔδωσε κάποιος ἐργάτης, ποὺ δούλευε στὸ χτίσιμο ἐνὸς σπιτιοῦ στὸ οἰκόπεδο τῶν κ.κ. Στ. Τσίκουτα καὶ Ν. Ἀδαμίδη.

Ἀξιοποιώντας τὴν πληροφορία αὐτὴ ἡ κ. Τσουκαλᾶ ἐπισκέφθηκε τὴν περιοχὴ καί, ἀφοῦ διαπίστωσε τὸ μεγάλο ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον, ἐνημέρωσε ἀμέσως τὸν τότε πρόεδρο τῆς Κοινότητος Γιάννη Μανώλα, ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν τότε δήμαρχο Κασσανδρείας κ. Κ. Παπαγιάννη καὶ τὸ νομάρχη κ. Βασιλάκη, οἱ ὅποιοι ἐνεθάρρυναν τὴν ἀνασκαφικὴ ἔρευνα. Στὴ συνέχεια ὁ νομάρχης κ. Ἀργύριος Λαφαζάνης ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον, καὶ ἔτσι συνεχίζεται ἡ ἔρευνα μέχρι σήμερα.

Ἡ σημερινὴ ἀνασκαφὴ πραγματοποιεῖται μὲ τὴν ἐποπτεία τοῦ Δήμου Κασσάνδρας καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Τμήματος τῆς Κρουπηγῆς, μὲ τὴν οὐσιαστικὴ συνδρομὴ τῆς οἰκογένειας Ziegler, τοῦ καθηγητῆ κ. Φράγκου καὶ τοῦ προέδρου τῶν Ξενοδόχων Χαλκιδικῆς κ. Ἀθανασόπουλου.

Εἶναι παρήγορο τὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες, οἱ ἐπιχειρηματίες, ὁ πνευματικὸς κόσμος ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἀγκάλιασαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὶς σπουδαῖες αὐτὲς ἀνακαλύψεις καὶ ἐνθάρρυναν μὲ κάθε μέσο τὴ συνέχιση τῶν ἀνασκαφῶν.

Ἡ ἀνασκαφικὴ ἔρευνα

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνασκαφῶν ἦταν ἄκρως ἐνδιαφέροντα καὶ ἐντυπωσιακά, καθὼς ἡ ἀφθονία τῶν ἀπολιθωμάτων καὶ ἡ ποικιλία στὴ σύνθεση τῆς πανίδας δίνει σημαντικὰ στοιχεῖα. Εἶναι σίγουρα μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικότερες παλαιοντολογικὲς ἀνακαλύψεις στὴν περιοχὴ τῆς Κασσάνδρας. Πρόκειται γιὰ ἀπολιθωμένα ὀστὰ ζῶων, ποὺ ζήσανε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἀνώτερου Μειόκαινου, πρὶν πέντε ἕως ἑπτὰ ἑκατομμύρια χρόνια. Στὴν περιοχὴ ζοῦσαν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἱππάρια, ἀντιλόπες, γαζέλες, μαστόδοντες, καμηλοπαρδάλεις, ἀγριόχοιροι. Τὰ σαρκοφάγα ἦταν μεγάλα αἰλουροειδῆ (μαχαιρόδοντες), μουστελίδες, κύνιδες, ὕαινες καθὼς καὶ μικροθηλαστικά (ὑστρίχες).

Ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἦταν ἡ ἀποκάλυψη τμήματος γνάθου καὶ ἑνὸς κρανίου μὲ τὴν κάτω γνάθο (σημ. ἀπὸ τὰ καλύτερα διατηρημένα στὸ κόσμο) ἑνὸς πιθήκου 5-7 ἑκατομμυρίων ἐτῶν, τοῦ Μεσοπίθηκου τοῦ πεντελικοῦ (*Mesopithecus pentelicus*), πρᾶγμα ποὺ προσδίδει στὴν παλαιοντολογικὴ θέση τῆς Κρουοπηγῆς παγκόσμιο ἐνδιαφέρον, μιᾶς καὶ τὰ πρωτεύοντα εἶναι πλησιέστερα πρὸς τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπὸ τὴ μελέτῃ τῆς πανίδας αὐτῆς μπορεῖ νὰ γίνῃ συσχετισμὸς μὲ παρόμοιες πανίδες, ποὺ ἔχουν βρεθῇ στὴ Χαλκιδικὴ στὶς περιοχὲς Νικίτης καὶ Τρύγλιας (σημ. σχετι-

Τὸ ἀπολιθωμένο κρανίῳ τοῦ πιθήκου σὲ πλάγια ὄψη. Ἀπέναντι τὸ κρανίῳ κατὰ τὴν ἀνασκαφὴ του.

κὲς ἀναφορὲς ἔχουν γίνεῖ σὲ διάφορα τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ»), καὶ μποροῦν νὰ βγοῦν γενικώτερα συμπεράσματα γιὰ τὸ παλαιοπεριβάλλον καὶ τὸ παλαιοκλίμα τῆς περιοχῆς. Τὸ τοπίο φαίνεται ὅτι ἦταν ἀνοιχτό, τύπου σαβάννας, ἐνῶ τὸ κλίμα ἦταν γενικὰ θερμὸ καὶ κυμαινόταν ἀπὸ ὑγρὸ ἕως ξηρὸ. Τὰ ζῶα αὐτὰ ἀπὸ κάποια αἰτία (ἴσως πλημμύρα), μετὰ τὸν ὁμαδικὸ θάνατό τους, μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ νεροῦ μαζεύτηκαν σὲ μία θέση, ὅπου μὲ τὴν ἱζηματογένεση μετατράπηκαν σὲ ἀπολιθώματα καὶ ἔτσι διατηρήθηκαν. Τὰ εὐρήματα αὐτὰ μεταφέρθηκαν στὸ Ἐργαστήριο Γεωλογίας καὶ Παλαιοντολογίας τοῦ Α.Π.Θ., γιὰ νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ συντηρηθοῦν. Μετὰ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἀξιολόγησή τους θὰ ἐπιστραφοῦν στὸν τόπο τους, ὅπου μποροῦν νὰ ἐκτεθοῦν σὲ χῶρο, ποὺ θὰ παραχωρήσῃ ἡ Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση.

Ἐνα μουσεῖο θὰ ξαναζωντανέψῃ τὸ ἀπώτατο παρελθὸν

ἀ συμπεράσματα ποὺ μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἡ ἐπιστημονικὴ κοινότητα ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς αὐτὲς εἶναι σημαντικά. Φαίνεται, ὅτι τὸ συγκεκριμένο εἶδος πίθηκου ποὺ ἀνακαλύφθηκε εἶναι ἓνας μακρινὸς συγγενὴς τοῦ ἀνθρώπου, ὅποτε ξετυλίγεται ἰδανικὰ καὶ ὁ μῦθος τῆς Ἀριάδνης, ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ σὲ νέες ἀποκαλύψεις σχετικὲς μὲ τὴν καταγωγὴ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους..

Τὸ κρανίῳ τοῦ πιθήκων σὲ πλάγια καὶ πρόσθια ὄψη.

Μπροστὰ σὲ τέτοια εὐρήματα ἡ φαντασία μας πλάθει ἐκ νέου ἕναν κόσμον, ποὺ ἔχει ἐξαφανισθῇ ἐδῶ καὶ ἑκατομμύρια χρόνια. Διαφορετικὲς θερμοκρασίες, ἄγρια τοπία καὶ ἄγνωστα ζῶα συνθέτουν ἕνα ὄνειρικὸ περιβάλλον. Τὴν ἀνάπλαση αὐτοῦ τοῦ φανταστικοῦ κόσμου τόσο οἱ κάτοικοι ὅσο καὶ οἱ τοπικοὶ φορεῖς ἐπιθυμοῦν νὰ πραγματώσουν μέσῳ τῆς ἴδρυσης ἑνὸς σύγχρονου μουσειακοῦ χώρου, ποὺ θὰ βρῆται ἀκριβῶς στὴν τοποθεσία τῆς ἀνασκαφῆς (σημ. στὸ οἰκόμεδο τοῦ κ. Στέλιου Τσίκουτα).

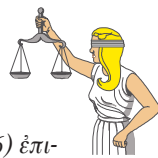
Ἐκεῖ θὰ ἐκτίθενται ἀπολιθώματα, στὴ θέση ὅπου βρέθηκαν, καὶ παράλληλα δίπλα θὰ βρίσκεται ὁ ἐκθεσιακὸς χώρος μὲ τὶς προθήκες, πληροφοριακὸ ὑλικὸ καθὼς καὶ προβολὲς ἐπάνω στὴν ἀνασκαφικὴ ἔρευνα ποὺ πραγματοποιήθηκε. Ἡ παλαιοντολογικὴ ἔκθεση θὰ ἐμπλουτίζεται συνεχῶς καὶ θὰ ἀποτελῇ ἕνα συνεχὲς ἐργαστήρι μελετῶν καὶ ἐκθέσεων. Εἶναι βέβαιο, ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ μοναδικὸ πόλο ἑλξης τουριστῶν καὶ ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι θὰ γνωρίσουν τὴ Χαλκιδικὴ ἀπὸ μίαν διαφορετικὴ διάσταση, αὐτὴ τῆς Προϊστορίας.

Μετὰ ἀπὸ τὶς πρώτες αὐτὲς ἀνακαλύψεις διαφαίνεται ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἔρευνας γιὰ ἄλλα τρία χρόνια, γιὰ νὰ βρεθοῦν ἀκόμα περισσότερα στοιχεῖα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ εἰκόνα τοῦ παλαιοπεριβάλλοντος τῆς περιοχῆς.

Εὐχόμεθα τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ νὰ ἀνταποκριθῇ στὸ κάλεσμα τῶν τοπικῶν φορέων, ἐνισχύοντάς τους τόσο στὴν περαιώση τῆς ἀνασκαφῆς ὅσο καὶ στὴν ἴδρυση τοῦ μουσειακοῦ χώρου, ποὺ πιθανώτατα θὰ ἀποτελέσῃ παγκόσμιον σημεῖο ἀναφορᾶς, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποφέρει μακροχρόνια τεράστια ἐπιστημονικὰ καὶ οἰκονομικὰ ὀφέλη στὴν πατρίδα μας.

Κωνσταντῖνος Δ. Μίχος
(Λεύκαρος)

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Χριστιανικά έλαφρυντικά...

Η έφημερίδα «Τò Παρόν» σὲ πρωτοσέλιδο δημοσίευσμά της (5/11/2006) ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ναυάρχου Ἀντωνιάδη γιὰ τὰ ὅσα δήλωσε κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ συνέντευξή του, ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ τεῦχος Ὀκτωβρίου. Γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τὸ ποιόν τῆς ἐπίθεσης τῆς ἐν λόγω ἐφημερίδας, θὰ περιορισθοῦμε μόνο στὴν πρώτη παράγραφο τοῦ ἄρθρου της:

«Διερωτώμεθα, πὼς φθάσαμε στὴν τραγωδία τῆς Ἀμαρύνθου, πὼς ξεπέσαμε τόσο χαμηλὰ σὰν χώρα... Πάλι καλὰ ποὺ ὑπάρχουμε ἀκόμη, γιατί δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ χειρότερα ἀπὸ τὸν ἀποτρόπαιο βιασμό τῆς 16χρονης ἀπὸ τρεῖς συμμαθητές της, γιατί ἔχουν τὸ ἐλαφρυντικὸ τῆς ἡλικίας... Ἐνῶ ἕνας Ἀρχηγὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, στὸν ὁποῖο ἡ Πολιτεία ἀνέθεσε τὴν προστασία τῆς ἀκεραιότητος τῆς χώρας καὶ **εἶχε τὴν εὐθύνη τῆς διαπαιδewγῆς τοῦ Στρατεύματος στὰ ἰδανικὰ τῆς Ἑλλάδας**, δὲν ἔχει κανένα ἐλαφρυντικὸ, ὅταν ἐξευτελίσῃ **τὴ θρησκεία, στὴν ὁποία πιστεύει ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.**»

Πράγματι ὁ ναύαρχος Ἀντωνιάδης δὲν διέθετε τὸ ἐλαφρυντικὸ **νὰ τὸν διαπαιδewγῇ θεολόγος μητέρα**, ποὺ νὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ καθηγήτριά του, ἐλαφρυντικὸ ποὺ διέθετε ὁ ἕνας ἐκ τῶν τριῶν βιαστῶν μαθητῶν τῆς Ἀμαρύνθου, ποὺ εἶναι γιὸς καὶ μαθητῆς τῆς θεολόγου καθηγήτριας τοῦ Λυκείου Ἀμαρύνθου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν εὐθύνη τῆς διαπαιδewγῆς καὶ τοῦ ἴδιου καὶ τῶν λοιπῶν, σύμφωνα μὲ τὴ **«θρησκεία στὴν ὁποία πιστεύει ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ»...**

Δ.Ι.Α.

Ὁ ἔρωτας στὴν τουαλέττα

Κόπτεται τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας-Θρησκευμάτων, ὅταν ξέφρενη ἡ θρησκευτικὴ κατῆχση στὸν παγκόσμιον συνδικαλισμὸ τῆς ἐπωφελεῖται τῆς παγκοσμιοποίησης. Τὸ ἀρχαῖο πνεῦμα τοῦ φωτὸς συσκοτίζεται (βλέπε σχετικὰ στὸν «Δ») ἀπὸ τὴν ἀμερικανόφερτη γι-αχβεδικὴ προπαγάνδα, ὅπου τὰ προβαλλόμενα τοῦ ἀμερικανικοῦ ὄνειρου, κινούμενα με-ταξὺ ἐγκλήματος καὶ θεοκρατίας, ἔχουν ὑποβιάσει τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀγγελιο τῆς ρυπαν-τικῆς τηλεοράσεως, ὅπου ὁ ἔρωτας, δόλωμα τῆς οἰκονομικοποίησης ὅπως τὸν κατάντη-σαν, μπουκνώνει τὴν νεολαία μὲ τὸ ἀπιαστο τῆς βεντέττας: Γεμᾶτος ὁ τόπος βίντεο κλάμπ ποὺ διευκολύνουν τὸν ἀντανισμὸ κυριολεκτικὰ, ἀποσπώντας τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν πρά-ξη καὶ τὸν ἀγῶνα, ρίχνοντάς τον στὴν χαύνωση.

Ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία, ὁ φιλοσοφικός τους ἀπολογητής, ποιεῖ τὴν νῆσσαν, δεδομένου ὅτι καὶ (ὡς «ὄπιο τῶν λαῶν») ἀποτελεῖ οἰκονομικὸ μέσο τοῦ Συστήματος, ἀλλὰ καὶ ἡ χαύνω-ση ἐργαλεῖο τοῦ ὑπερβατικοῦ Γιαχβέ: Βγαίνουν οἱ δημοσιογράφοι στὰ κανάλια καὶ μι-λᾶνε πάντα μέσα ἀπὸ τὸ Σύστημα. Ὅταν εἶσαι μέσα του, ἐλλείψει ὑπομοχλίου, δὲν μπο-ρεῖς νὰ σπρώξῃς... Γιατί φωνάζουν; Τί πέρασε ὁ ἔρωτας στὸ Μεσαίωνα καὶ τί περνᾷ τώ-ρα στὴν οἰκονομικοποίηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Τέσσερις νεαροὶ ἔπιασαν κάποια μαθή-τρια στὴν τουαλέττα καὶ καταγγέλθηκαν ἀπὸ τὴν ἴδια, ὅτι τὴν βίασαν, αὐτὴ εἶναι ἡ ἐρω-τικὴ συνείδηση καὶ ἀξιοπρέπεια τῆς νεολαίας. Αὐτὰ τοὺς μάθανε κοινωνία, παιδεία, κρά-τος, Ἐκκλησία.

Π.Γ.

Ἡ συνέντευξη Ἀντωνιάδη

Ἐδιάβασα μὲ θαυμασμὸ καί... κατάπληξη τὴ συνέντευξη τοῦ ναυάρχου Α. Ἀντωνιάδη, ποὺ δημοσιεύθηκε μὲ τίτλο «Μύθοι τῆς Ἑλληνικῆς Στρατηγικῆς», «Δ», Ὀκτώβριος 2006,

σελ. 20119, ή όποία ταλανίζεται από την έβραιοχριστιανική νοοτροπία, κάτι πού τó έχομε πληρώσει πανάκριβα σάν έθνος.

Ξεχωρίζω: «Η ύποανάπτυξη της Ελλάδας όφείλεται στο Χριστιανισμό, ό όποιος είναι μία αίμοσταγής κι αίμοδιψής θρησκεία, πού έσφαξε την μισή ανθρωπότητα (και συνεχίζει νά σφάζη, θά πρόσθετα). Τα παραμύθια του Άντερσεν φαίνονται πιό πιστευτά από τα χριστιανικά δόγματα...» Θά έπρεπε τó κείμενο αυτό νά διαβάζεται μονίμως στίς στρατιωτικές σχολές. Λυπούμαι ειλικρινά, όταν έξ ιδίας πείρας (γιατί προέρχομαι από τή Σχολή Ίκάρων) αναλογίζομαι, πόσο μακριά ήταν και είναι ή ήγεσία της Άεροπορίας από τις άπλές αυτές διαπιστώσεις, πού τις έχουν κάνει απαγόρευση. Η «έλληνική λεβεντιά και τó τσαρούχι» (όπως προπαγανδιστικά μάς μούγκωναν) δέν γνωρίζει την έλληνική μας ρίζα άλλα τόν Ιουδαϊσμό, είναι για κλάματα.

Άν επιθυμώ κάτι νά πώ στόν ναύαρχο Άντωνιάδη, αυτό θά είναι: «Πάρτε ένα ύποβρύχιο νά καταδυθήτε, κι εγώ ένα άεροπλάνο νά πετάξω ψηλά, μήπως και μάς ίδοϋν και καταλάβουν τó τέλμα τού έπιπέδου, έπάνω στο όποιο κάθονται, «μασώντας τή μαστίχα», όπως θά έλεγε ό Βάρναλης.

Π.Γ.

Η εικόνα

Βέβαια ή χριστιανική εικόνα -και όποια εικόνα- δέν μπορεί νά έχη καλλιτεχνική άξία παρò την όποιαδήποτε βυζαντινίζουσα τεχνοτροπία, δεδομένου ότι κάθε θρησκóληπτο βίωμα δέν μπορεί νά μεταλλαχθί αισθητικά, έκτός εάν ή οίκεία προπαγάνδα τó επιβάλλη. Συναφώς από κάτι τέτοιο πάσχει και ή μεσαιωνική τέχνη της Εϋρώπης. Όμοια ή φιλοσοφική θέση όλων τών θρησκειών, ή παγκόσμια δυνάστευση τών όποιων άποτελεί κατάφωρη καταπίεση τού ελεύθερου νοϋ (βλέπε τά σημερινά πνευματικά χάλια της ανθρωπότητας). Φονταμενταλισμός της Άσίας και θεοκρατία της Άμερικής-Εϋρώπης. Έπομένως και αισθητικά και φιλοσοφικά δέν στέκει τó πράγμα, όταν ένας ύπουργός έσπενσε στήν τελετή της «άποκατάστασης» μιάς εικόνας (όταν εϋρέθη) μετά την κλοπή της, για νά την κουβαλήση δημοσίως...

Εϋτυχώς, γιατί, αν ό ύπουργός είχε και για τά ανεπανάληπτα άριστουργήματα της Έλληνικής Αρχαιότητας την ίδια θέση, θά πάθαινε λουμπάγκο. Γιατί, βλέπεις, τά άριστουργήματά της είναι τόσο βαριά από κάθε άποψη...

Π.Γ.

«Φωτιά στόν κόρφο μας»

Παιδεία; Έ όχι τώρα πού τούς έχουμε και ψάχνουν τó μίτο, νά τούς δώσουμε και την άκρη, είναι σάν νά βγάσουμε μόνοι τά μάτια μας. Έάν δώσετε τώρα χρήματα στήν παιδεία, θά χάσουμε τó πιό καλοστημένο παιχνίδι μας μετά από δέκα, είκοσι χρόνια, ό,τι μέχρι τώρα φτειάξαμε, γκρεμίζεται.

Έάν μάθουν και διαμορφώνουν κριτική σκέψη και δέν είναι πιά μάζες, εάν τούς μετατρέψουμε σε ανθρώπους με νοϋ, τότε φωτιά στόν κόρφο μας, θά στήσουν δικαστήρια στίς αίθουσες και ίσως γκιλλοτίνες στίς πλατείες.

Α.Γ.

«ΦΥΛΑΤΤΕΙΝ ΠΙΣΤΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΡΑΤΑΙΟΤΑΤΟΝ ΑΝΑΚΤΑ (=σουλτάνο)»!

Ἡ ἄγνωστη ἀλληλογραφία μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων (1574-1863 μ.Χ.)

ύρια πηγή τῆς παρούσης ἔρευνας εἶναι τὸ τρίτομο ἔργο τοῦ ἀρχιμανδρίτη Καλλίνικου Δελικανῆ, ἀρχιεοφύλακα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἔκδοση 1904, «Σφζόμενα Ἐπίσημα Ἐκκλησιαστικά Ἐγγράφα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Κύπρου, Ρωσσίας, Βλαχίας, Μολδαβίας, Σερβίας, Ἀχριδῶν, Πεκίου καὶ τῶν ἐν Ἀθῶ Μονῶν», τὰ ὅποια περισυνελέγησαν καὶ συναρμολογήθηκαν με ἐντολὴ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'. Ἡ παρουσίαισίν τους θὰ γίνῃ σὲ συνδυασμὸ με τὴν κριτικὴ ποὺ ἄσκησε ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης στὸ πολύκροτο βιβλίον του «Συνοδικὸς Τόμος – ἡ περὶ ἀληθείας» στὰ πλαίσια τῆς προσπάθειάς του νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀνάγκη γιὰ τὸ αὐτοκέφαλο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, περὶ τὸ ἔτος 1850. Δὲν ξέρω ἂν ἀπὸ ἱστορικῆς πλευρᾶς ὑπάρχῃ ἀνάλογη μελέτη, αὐτὸ ὅμως ποὺ εἶναι σίγουρο εἶναι, τὸ ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει πολὺ ὕλικὸ γιὰ τοὺς μελετητὲς καὶ ἰδίως γιὰ τοὺς ἐλευθερόφρονες.

«Πίστη, εἰλικρίνεια καὶ ὑποταγὴ εἰς τὴν κραταίαν καὶ ἀήττητη Βασιθεία»

αφέστατα καὶ πεντακάθαρα εἶναι τὰ κελεύσματα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως σὲ σχέση με τὴν «κραταίαν» (δηλ. Τουρκικὴ) ἐξουσία, ἀπότοκο βέβαια τῶν συμφωνιῶν ποὺ ἀνάγονται στὴν περίοδο πρὶν τὴν πτώση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αὐτὸ ποὺ καθορίζει τὸ περιεχόμενο τοῦ συνόλου τῆς ἀλληλογραφίας εἶναι ἡ διαφύλαξη τῆς ὁμολογίας πίστεως καὶ ὑποταγῆς στὸ Ὄθωμανικὸν καθεστῶς ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅποιονδήποτε κυρίαρχο χωρὶς τὴν παραμικρὴ κριτικὴ. Σὲ κάθε εὐκαιρίᾳ αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποδηλώνεται, ἀλλὰ καὶ νὰ λειτουργῇ ὡς ἀπειλὴ διὰ τοὺς πιθανοὺς ἀτάκτους. Ἐδῶ θὰ παραθέσουμε, λόγῳ περιορισμένου χώρου δυστυχῶς, ὠρισμένα χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα.

Δῆτε λοιπὸν μία χαρακτηριστικὴ ἐντολὴ γιὰ δηλώσεις μετανόας τοῦ ποιμνίου (1757 μ.Χ. – Ἐπιτιμητικὴ ἐπιστολὴ στὸν Χαλεπίου Ἐπίσκοπο Γρηγόριο- τόμος 1, σελ. 193):

«...διὰ τοῦτο ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος σοῦ ἔδωσαν αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς μας καὶ σὲ δώρισαν νὰ τὴν ἀναγνώσῃς παρρησίᾳ καὶ νὰ βάλῃς νὰ ὑπογρά-

ψουν, διὰ νὰ ξεδιαλεχθῶσι καὶ νὰ διακριθῶσι οἱ ὀρθόδοξοι ἀπὸ τοὺς ἑτεροδόξους, καὶ ὅσοι μὲν ὑπογράψουν καὶ ἀποδεχθῶσι τὰ παρ' ἡμῶν πιστευόμενα, ἐκείνοι νὰ γνωρίζωνται πλέον πὼς ἦτον ἐξ ἀρχῆς καὶ εἶναι Ρωμαῖοι ὀρθόδοξοι καὶ ραγιαδες τοῦ βασιλέως μας καὶ νὰ μὴν ἔχουν καμμίαν ἐνόχλησιν πλέον ὥς ἀνύποπτοι...»

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ξεχνιώμαστε (σελ. 193):

«Ἐπειδὴ καὶ θεῖω ἐλέει τὸ γένος ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων σύστασιν καὶ βοήθειαν ἔχει ἀπὸ τὴν κραταιὰν βασιλείαν εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ τὸ σέβας του, καὶ ὅχι καταδρομὴν, μάλιστα ὅλον τὸ ἐναντίον κακοποιοῦνται ἀπὸ τὴν βασιλείαν ὅσοι ἀπὸ τὸ γένος μας ἀθετοῦσι τὸ σέβας τους, καὶ ὅχι ἐκείνοι ποὺ τὸ ὁμολογοῦσι καὶ τὸ ὑπογράφουσι.»

Καὶ στὴν περίπτωσι διαφωνιῶν (βλ. ἐπαναστατῶν), σελ. 195:

«Εἰ δὲ καὶ ἀντιφέρονται καὶ ἐναντιοῦνται οἱ ἐπαρχιώται σου καὶ σὲ ἐμποδίζουν καὶ δὲν σὲ ἀφήνουν νὰ κάμῃς καθὼς συνοδικῶς σοὶ γράφομεν, νὰ τοὺς ἀφήσῃς τὸ συντομώτερον καὶ νὰ σηκωθῇς νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, καὶ τότε ἡ Ἐκκλησία θέλει κάμει τὴν πρέπουσαν περὶ τοῦτου διόρθωσιν.»

Γιὰ τὸ εἶδος τῆς διόρθωσις ἃς θυμηθοῦμε τὸ ὄπλο τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ τὸ κυνήγημα τῶν κλεφτῶν τοῦ Μοριά τὸ 1805 μὲ ἀποτέλεσμα τὸ ξεκλήρισμά τους.

Ἀντίστοιχοι ἀπειλητικοὺ περιεχομένου καὶ μὲ ὄπλο φυσικὰ τὴν τουρκικὴ ἀπειλὴ εἶναι καὶ τὸ γράμμα τοῦ Νεοφύτου Β΄ (Προτρεπτικὴ στὸν Κλῆρο καὶ λαὸ τῆς Κύπρου ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βενιαμῖν – 1602 μ.Χ., τ. 1, σελ. 555):

«Φροντίσατε οὖν, ὡς καὶ νῦν Συνοδικῶς γράφομεν, ἀποδεχθῆναι τε αὐτὸν καὶ εἰρηνεύειν, ὡς φίλον Θεῷ καὶ νόμιμον, καὶ τοῦτον μόνον ... καὶ αὐτῷ ὑποτάσσεσθε, μὴ καὶ Βασιλικῆς ὀργῆς πειρασθῇτε ὡς καὶ παιδεῖας Ἐκκλησιαστικῆς, κ.λπ.»

Καὶ ἓνα ἀντίστοιχο τοῦ Καλλινίκου Β΄ («Παραίνετικὴ πρὸς χριστιανούς Ἀντιοχείας» – 1724 μ.Χ., τ. 1, σελ. 171), ποὺ ἀφορᾷ διαφόρους «ἀτακτοῦντας»:

«...καὶ εἰ μὲν σωφρονισθῶσιν οἱ τοιοῦτοι μὲ τὴν παροῦσαν ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν καὶ νοθεσίαν καὶ κάμουσι τελείαν ἀποχὴν τῶν προειρημένων ἀτοπημάτων λόγος οὐδεὶς, εἰ δὲ καὶ μετὰ τοῦτο ἐπιμένουσι καὶ πάλιν εἰς τὴν κακίαν τους, ἃς ἡξεύρωσι καλῶς, ὅτι θέλομεν μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῶν καὶ ἐξωτερικὴν παιδείαν, ἡθέλομεν δώσει διὰ μερικὸν τοιούτους ἄρξια εἰς τὴν κραταιὰν βασιλείαν, πὼς εἶναι ἑτεροδόξοι καὶ ἀπειθεῖς τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ θέλει παιδευθῶσι σφοδρότερον...».

Φυσικὰ σὲ ὅλα αὐτὰ ὑπενθυμίζεται ποὺ καὶ ποὺ ἡ θεωρητικὴ τεκμηρίωσι, ὅτι δηλ. ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐκ Θεοῦ καὶ θὰ εἶναι «εἰς τὸν αἰῶνα». Διαβάστε: (Ἱερεμίου Γ΄ – «Γιὰ τὴν ἐκλογὴ Ἀντιοχείας Ἀθανασίου, πρώην Κύπρου» – 1720 μ.Χ., τ. 1, σελ. 172):

«...Δεύτερον δὲ πρέπει νὰ ἡξεύρωσι καλῶς, πὼς τάξις ἐπικρατεῖ καὶ συνέχεια· τὰ πάντα καὶ ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον ὁμοιά τε καὶ ἀνόμοια, βασιλικά τε καὶ ἐκκλησιαστικά καὶ πολιτικά, μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων καὶ τῶν παραμικρῶν ἔχουσι τάξιν παρὰ Θεοῦ καὶ παρ' ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ὁποῖαν κυβερνῶνται καὶ στέκονται εἰς τὸν τόπον τους, καὶ εἰς τὴν κατάστασίν τους, καὶ μὲ τὴν τάξιν αὐτήν, ὅπου τὰ συστήνει καὶ τὰ διοικεῖ, συντηροῦνται καὶ διαφυλάττονται εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐξεναν-

ΑΡΧΙΜ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΔΕΛΙΚΑΝΗ
ΑΡΧΕΙΟΦΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΩΔΙΞΙ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΦΥΛΑΚΕΙΟΥ
ΣΩΖΟΜΕΝΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ
ΤΑ ΑΦΟΡΩΝΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΥ
(1574 — 1863)

ΠΕΡΙΣΥΛΛΕΓΕΝΤΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΘΕΝΤΑ
ΚΕΛΕΥΣΕΙ ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΟΥ Γ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1904

Στὸ τρίτομο ἔργο τοῦ ἀρχιμανδρίτη Καλλίνικου Δελικανῆ, ἀρχιεοφύλακα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, περιέχεται ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὰ «ἀδελφά» πατριαρχεῖα (ἀπὸ τὸ 1574 ἕως τὸ 1863). Τὰ κείμενα, πὸν γέμουν ἀπὸ ἀλαζονεία, περιέχουν ὄχι μόνον νοθεσίες καὶ συστάσεις, ἀλλὰ καὶ πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς ὁδηγίες καὶ διαταγὲς γιὰ ὑποταγὴ στὴν κραταιὰ σουλτανικὴ ἐξουσία, ἐκφοβισμοὺς καὶ ἀφορισμοὺς.

τίας δὲ τὸ ἄτακτον πανταχοῦ εἶναι λυπηρὸν καὶ ἀσύστατον, καθὼς ὁ ὀρθὸς λέγει λόγος...» καὶ (Ἀνθίμου Γ΄ -Πρὸς κληρὸν καὶ λαὸν Κύπρου 1823 μ.Χ., τ. 1, σελ. 610):

«... Νὰ φυλάττειτε πίστιν, εὐλικρίνειαν καὶ ὑποταγὴν εἰς πάντα τὰ ἀρέσκοντα τῇ τεταγμένῃ ἐφ' ἡμᾶς κραταιᾷ καὶ ἀηττήτῳ Βασιλείᾳ, ἧς τὸ ἀκαταμάχητον κράτος εἴη θριαμβεῦον καὶ διαιωνίζον εἰς ἀπεράντους αἰῶνας, ἐξαλείφοντες ἀπὸ τὴν ψυχὴν σας, ὡς εἴρηται, κάθε πάθος, ὅπου ἐμφαίνει ψυχρότητα καὶ μίσος, νὰ ἔχετε ἀναμεταξύ σας εἰρήνην, ὁμόνοιαν καὶ φιλάδελφον ἀγάπην, καὶ τότε ἀναμφιβόλως οὐ μόνον πρὸς αὐτὸν τὸν Ὑψιστον Θεὸν φαίνεσθε δεκτοί, ἐκκληροῦντες τὴν θεϊκὴν ἐντολήν... ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ Βασίλειον Κράτος εὐάρεστοι καὶ εὐπρόσοιτο...»

Φαίνεται καὶ αὐτὸς θὰ διάβαζε πολὺ τὰ μαθήματά του, ὅπως ὁ Χριστόδουλος ἐπὶ ἑπταετίας, καὶ δὲν θὰ ἄκουσε, ὅτι εἶχε κηρύξει τὴν ἑναρξὴ τῆς δύο χρόνια νωρίτερα ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ποὺ συνέτριβε τὴν «ἀήττητη καὶ ἀκαταμάχητη Βασιλείαν».

Τὸ παρακάτω ἔγγραφο εἶναι πιὸ σαφές. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀπειθαρχίας τοῦ μητροπολίτου Μολδαβίας Λέοντος ἔναντι τοῦ Τούρκου δυνάστη, τὸν καθαιρεῖ, χαρακτηρίζοντας τὴν ἀπειθαρχία του ὡς «κανονικὸν ἔγκλημα». Ἐκεῖ λοιπὸν διαβάζουμε τὰ ἑξῆς: (Προκοπίου Α΄ – Καθαίρεσις τοῦ Μολδαβίας Λέοντος 1798 μ.Χ., τ. 3, σελ. 491-492):

«Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ νόμοι καὶ κανόνες ἐκτίθενται τὰ κανονικὰ ἐγκλήματα, ἐν οἷς οἱ ἐνεχόμενοι Ἀρχιερεῖς νομίμως καὶ κανονικῶς καθαιρέσει παντελεῖ τῆς Ἀρχιερωσύνης καθυποβάλλονται, ἥνπερ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἱερὰν ἔλαβον σφραγίδα ἀπροκριματίστως ἀφαιρούμενοι. Μέγιστον μέντοι καὶ μεῖζονος τιμωρίας ἄξιον τὸ τῆς καθοσιώσεως ἔγκλημα, ὅταν καὶ περὶ τὸ ὑψηλὸν Δοβλέτι, παρ' οὗ τὸ εἶναι καὶ τὸ εὔεῖναι ἔχομεν, καὶ περὶ τούτου ἀγνωμονήσαντες, ἀπιστία καὶ ἐπιβουλήν χρώμενοι φανῶσι καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιδα ἀγίαν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίαν, ἣτις ἀεὶ τοὺς

ἀπανταχοῦ Ἀρχιερεῖς προχειρίζεται, ἵνα ἀρχιερατικῶς ἐπισκέπτονται καὶ περιθάλλωσι τὸν βασιλικὸν πτωχὸν ραγιᾶν, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ μέγιστον, ἵνα αὐτοὶ τε δεικνύωσι τὴν χρεωστομένην πίστιν εἰς τὸ ὑψηλὸν Δοβλέτι, καὶ τοὺς ἐπιτετραμμένους αὐτοῖς βασιλικὸν ραγιᾶδες διευθύνειν καὶ φυλάττειν εἰς τὴν ὀφειλομένην πίστιν πρὸς τὸν κραταιότατον ἡμῶν Ἄνακτα (ὃν Κύριος περιέποι καὶ διαφυλάττει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὑποτάσσων ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον). Διὰ τοῦτο καὶ ὅπου ἂν τινὰ τῶν Ἀρχιερέων κατίδωμεν παραμελοῦντα τοῦ ἀπαραιτήτου ἑαυτοῦ χρέους τούτου καὶ δολιότητι χρώμενον, εὐθέως πάνν νομίμως τε καὶ κανονικῶς καθαιρέσει παντελεῖ τῆς Ἀρχιερωσύνης καθυποβάλλομεν. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ὁ κακοΛέων, ὁ κακός, καὶ ὡς μὴ ὄφειλε παρειασηδῆσας καὶ γενόμενος μητροπολίτης Μολδαβίας, δέον κατὰ τὸ αὐτοῦ χρέος δεικνύειν κατὰ πάντα καιρὸν καὶ τρόπον τὴν ὀφειλομένην πίστιν πρὸς τὸν κραταιότατον ἡμῶν Ἄνακτα καὶ διαφυλάττειν εἰς τὴν χρεωστομένην ὑποταγὴν τὸν αὐτόθι βασιλικὸν πτωχὸν ραγιᾶν, ὁ δὲ (ὡς ἔγνωμεν καὶ ἐβεβαιώθημεν ἀπὸ ἀναντιρρήτου μαρτυρίας πανεκλάμπρου προσώπου) εἰς τοσαύτην περιήλθεν ὁ παγκάκιστος καὶ παμβέβηλος σατανικὴν

«Φυλάττειν εἰς τὴν ὀφειλομένην πίστιν πρὸς τὸν κραταιότατον ἡμῶν Ἄνακτα (ὃν Κύριος περιέποι καὶ διαφυλάττει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὑποτάσσων ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον)»

κακίαν καὶ ἀγνωμοσύνην, ὥστε ἄπιστος ἀναφανῆναι πρὸς τὸ Ὑψηλὸν Δοβλέτι καὶ πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίαν, τοῦτου χάριν, γνώμη κοινῇ καὶ συνοδικῇ, καθαιρέσει παντελεῖ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἔγνωμεν αὐτὸν καθυποβαλεῖν. Ὅθεν γράφοντες ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων κ.τ.λ., ἵνα ὁ ρηθεὶς κακοΛέων, ὡς διεστραμμένος καὶ κακότροπος καὶ καταφρονητὴς τῶν θείων καὶ ἱερῶν νόμων καὶ κανόνων, ἄπιστός τε καὶ ἐπίβουλος περὶ τὸ Ὑψηλὸν Δοβλέτι καὶ περὶ τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίαν, καὶ ὅλως ἀνάξιος τοῦ ἀρχιερατεῦναι Θεῷ, καθηρημένος ὑπάρχει πάσης Ἀρχιερατικῆς ἐνεργείας καὶ τάξεως καὶ γεγυμνωμένος τῆς θείας χάριτος ἐκπτωτός τε καὶ ἐστερημένος τῆς ἀγιότητος Μητροπόλεως Μολδαβίας κτλ. (ὡς συνήθως).»

Ἀκολουθοῦν ὁδηγίες καὶ στὸ Ρωσικὸ Πατριαρχεῖο. (Διονύσιος -1663 μ.Χ. - τ. 3, σελ. 97 - Ρωσικὰ ἔγγραφα).

«Ὅρα τὴν ὁμολογίαν τοῦ πατριάρχου, μεθ' ὅσης εὐλαβείας λέγεται, καὶ σκόπει ἀκριβῶς τὰς λέξεις καὶ τὴν ἔννοιαν “ὁμολογῶ διὰ τῆς παρουσίας μου ἐγγραφῆς, ἵνα φυλάττω πρὸς σε τὸν κραταῖον αὐτοκράτορα βασιλέα, καθαρὰν πίστιν καὶ εὐνοίαν, καὶ θὰ χρεωστῶ τοῦτο ἀπὸ φυσικοῦ καὶ νομίμου χρέους καὶ ἵνα ὑπάρχω εἰς τὸν ὀρισμὸν καὶ εἰς τὸ θέλημα καὶ εἰς τὸ πρόσταγμα τῆς βασιλείας σου καὶ κατὰ παντὸς ἀνθρώπου ἐναντιουμένου τῷ παρόντι ὄρκῳ” καὶ μετ' ὀλίγα, οὐ μόνον εἰς τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Βασίλισσαν, καὶ εἰς τὰ Βασιλίδια αὐτῶν τὸν ὅρκον ἀπευθύνει...».

Βέβαια ἐδῶ προκύπτει ἡ ἀπορία, ὅτι, ἂν ὁ σουλτάνος ἔχει παλλακίδες (καὶ ἔχει μάλιστα πολλές) μὲ τὰ ἀνάλογα ἐξώγαμα, ὅπως ὁ Σολομῶν, ἀπευθύνεται καὶ σὲ αὐτὲς καὶ σ' αὐτὰ τὰ βασιλίδια ὁ ὅρκος πίστεως;

Δαρμοί, φυθακὲς καὶ ἀφανισμὸς τῶν βιβλίων τῶν «κακοδόξων»

Ἀ πράγματα ὅμως σοβαρεῦν καὶ μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια μπαίνουμε στὴν οὐσία τῶν ὁδηγιῶν. (Καισαρείας Γρηγόριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ἐξουσιοδοτημένοι ἀπὸ τὸν πατριάρχη Κων/λεως 1666 μ.Χ. - τ. 3, σελ. 176 - ὁδηγίες μετὰ τὴν μορφή ἐρωταποκρίσεων):

«Ἐρωτ.: Ἐὰν οἱ αἵρετικοὶ καὶ οἱ ἐναντίοι τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρέπει νὰ παιδεύωνται καὶ πολιτικῶς, ἥτοι ἐξωτερικῶς ἢ μόνον ἐκκλησιαστικῶς;

Ἀπάντ.: Ναί, πρέπει νὰ παιδεύωνται καὶ ἐξωτερικῶς, διότι εἰς τὴν Β' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθεῖσαν ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου κατὰ τοῦ πνευματοδόχου Μακεδονίου, οἱ θεοφόροι Πατέρες μετὰ τὴν καθαίρεσιν καὶ ἀναθεμάτισιν ἐκείνων τῶν κακοδόξων ἐπισκόπων ὥρισαν νὰ παιδεύωνται καὶ ἐξωτερικῶς, καὶ οὕτω κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως Θεοδοσίου τοὺς ἔδειραν δυνατὰ μὲ τὰ βούνευρα καὶ τοὺς ἐπόμενους καθίζοντες εἰς καμήλους καὶ σύροντες ἀπὸ τὴν οὐρὰν ἐπὶ τὰς πλατείας... καὶ εἰς τὴν Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τὴν ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθεῖσαν ὑπὸ ἁγίων Πατέρων χ' ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας, κατὰ Διοσκούρου καὶ Εὐτυχίου τῶν Μονοθελητῶν, καὶ οὗτοι οἱ θεοφόροι Πατέρες μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως ὥρισαν νὰ ἀφανίζονται τὰ βιβλία τῶν κακοδόξων ἐν

πυρὶ καὶ αὐτοὺς τοὺς κακοδόξους νὰ παιδεύουν μὲ φυλακὰς καὶ πολλοὺς δαρμοὺς, ἔτι δὲ ὥρισαν νὰ παίρνουν εἰς τὸ δημόσιον ἀπὸ τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν ἀνὰ δέκα λίτρας χρυσίου...»

Καὶ ἓνα μικρὸ ντοκουμέντο τιμωρίας ἀντάρτου κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας. (Νεοφύτου Ζ' – Πρὸς τὸν Βελιγραδίου Μεθόδιον – 1800 μ.Χ. – τ. 3, σελ. 706):

«...θέλεις κατανοήσῃ τὸν ἔνθεον σκοπὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν γενομένην παρ' αὐτῆς πρόνοιαν περὶ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ τοῦ κακοβούλου ἐκείνου καὶ ἀντάρτου ἀχρείου καὶ ἀδοκίμου καὶ ὅλως ἀγνωρίστου κακοκαλλίνικου, τοῦ βιαίως καὶ ληστρικῶς παρεισφρυσάντος εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βιδύνης καὶ πλανῶντος τοὺς ἐκεῖ ἀπλουστέρους χριστιανοὺς ἱερωμένους καὶ λαϊκοὺς, καταδυναστεύοντος αὐτῶν ὡς ὑπερασπιζομένου παρὰ τῶν ἀντιτασσομένων τῇ κραταιᾷ καὶ ἀήττητῳ βασιλείᾳ, καὶ θέλεις πληροφορηθῇ, ὅτι ἐκεῖνος μὲν δικαίως καὶ νομίμως παντελεῖ καθαιρέσει τῆς ἱερωσύνης καθυποβαλλόμενος ἀποσκορακίζεται...»

Δὲν μπορεῖ φυσικὰ νὰ λείπῃ ἡ ἐντολὴ περὶ πλήρους ὑποταγῆς καὶ ἀπὸ τὰ ἰδρυτικὰ διαφόρων μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους (μετὰ τὴν ἴδρυση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους). Ἄς δοῦμε ἓνα παράδειγμα: (Ἄνθιμος Δ' – «Σιγίλλιον γιὰ τὴν ἴδρυση τῆς Σκήτης ἁγ. Ἀνδρέα καὶ ἁγ. Ἀντωνίου τῆς ἱ.μ. Βατοπεδίου» 1849 μ.Χ., τ. 2, σελ. 172):

«Ὁφείλουσι διατηρεῖν μέχρι κεραίας τὰ τῆς εἰλικρινοῦς αὐτῶν ὑπηκοότητος πρὸς τὴν κραταιὰν Ὀθωμανικὴν βασιλείαν καθήκοντα, πληρῶνοντες τοὺς νενομι-
σμένους φόρους αὐτῶν καὶ ὑποχρεούμενοι ἀγογγύτως εἰς τὰ τεταγμένα τοπικὰ καὶ μοναστηριακὰ δικαιώματα καὶ μηδὲ ὅλως ἀντιτείνοντες εἰς τὴν ἀπόδοσιν τού-
των. Ταῦτα ἀπεφάνθη καὶ κεκύρωται συνοδικῶς.»

Φορολογία-ἀφορισμοί-συγκωροχάρτια

πὸ τὴν ἐλάχιστη αὐτὴ παράθεση τῶν ἐγγράφων σὲ σχέση μὲ αὐτὰ ποὺ ἐμπεριέχονται στὴν ἀλληλογραφία καταλαβαίνει κανεὶς τὴν πολιτικὴ δι-
ορατικότητα τοῦ Μωάμεθ τοῦ Πορθητοῦ, ὁ ὁποῖος διέγινωκε ἀμέσως τὴν
νομιμοφροσύνη τῶν χριστιανῶν ἀξιωματούχων στὸ Ὀθωμανικὸ καθεστῶς.
Φυσικὰ τηρῶντας τὴν ἀνατολίτικη νοοτροπία τοῦ μπαξισιοῦ τοὺς ἄφησε ἐλεύθερους
νὰ ἐκμεταλλεύονται καὶ νὰ καταπιέζουν καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν σειρὰ τους τὸ ποίμνιο. Τὰ
συνήθη ὅπλα τοῦ χριστιανικοῦ ἱερατείου ἦταν ὁ ἀφορισμός, ἡ φορολογία καὶ τὰ συγ-
κωροχάρτια. Ὡς συνήθως βέβαια τὰ πιὸ δυνατὰ ὅπλα πάντα ἦταν στὴν δικαιοδοσία
τῶν πατριαρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλλαν τάξῃ ἀμέσως, μόλις ἐμφανίζονταν παρεκτροπές.
Προσέξτε, πῶς ὑπερασπίζονται τὰ δικαιώματα τῶν πατριαρχῶν:

(Καλλινίκου Β' – «Διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, 2α καθαιρέσεις
τοῦ Συναίου Ἀνανίου», 1688 μ.Χ., τ. 1, σελ. 440.):

«...καὶ μηδέποτε ἄδειαν ἔχῃ ἀμφιέννυσθαι ἄμφια πατριαρχικά, καὶ περιβάλλε-
σθαι μίτραν, ἀλλὰ μόνον τοῖς ἐπισκόποις προσήκοντα, μὴθ' ὅλως τολμᾷ τὰ παράνο-
μα συγκωροχάρτια ἐκεῖνα τῷ λαῷ διανέμειν (πατριαρχικὸν γὰρ τοῦτο προνόμιον
ἰδιαίτατον, καὶ κατ' οὐδὲν εἰς ἄλλον διαβαίνειν δύναται), ...»

(Καλλινίκου Β' – «Γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Πατριαρχ. Ἱεροσολύμων ἐπὶ τοῦ Σινᾶ»,
1688 μ.Χ., τ. 1, σελ. 412):

«... καὶ μίτραν ἐπὶ κεφαλὴν ἔθηκε πατριαρχικὴν, εἶτα καὶ γράμματα εἰς τέλος συγχορητικὰ ἐκ τύπου στάμπινα κατασκευάσας διένειμεν, οὕτινος οὐδ' αὐτοὶ ἐκείνοι οἱ ἀληθῶς αὐτόνομοι ἀρχιεπίσκοποι κατηξίζονται, ἀλλὰ μόνοις τοῖς Πατριαρχαῖς παρειμένον ἐστί,...»

Καὶ παρακάτω, σελ. 421, ὁδηγίες γιὰ τοὺς Σιναίτες (τοῦ ἰδίου):

«...Ἑβδομον, ὅτι κανονικῶ θεσμῶ μνημονεύει τοῦ ἰδίου πατριάρχου, ὅπου ἂν τύχη λειτουργῶν, ὄγδοον, ὅτι συγχορητικὰ οὐ διανέμει γράμματα παντελῶς, τοῦτο γὰρ μόνοις πατριαρχαῖς ἐφεῖται,...»

Πρέπει ὅμως νὰ ἐνημερωθοῦν καὶ οἱ ὑπόλοιποι γιὰ τὶς ἀταξίες τοῦ Σιναίτη ἡγουμένου Ἀνανία: (Καλλινίκου Β΄ – «Στοὺς Μητροπολίτες Μολδοβλαχίας καὶ Οὐγγροβλαχίας περὶ τοῦ Σινᾶ», 1689 μ.Χ., τ. 1, σελ. 425):

«...Κατὰ μικρόν τε προχωρήσας τοῖς ἀτοπήμασιν, ἐτόλμησε διαμερίζειν καὶ συγχωροχάρτια στάμπινα ὁ ἡγούμενος, ὅπερ μόνοις τοῖς πατριαρχαῖς ἐφειμένον ἐστί,...» καὶ σελ. 430 τοῦ ἰδίου «...Καὶ ὅσοι λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ συγχωροχάρτια, ἅπερ ὡς παράνομα καὶ διαβεβλημένα ψευδοχάρτια εἰσὶ, καὶ οὐχὶ συγχωροχάρτια, τὰ γὰρ παράνομα, ὡς προεῖρηται, οὐκ ἔχουσι τὴν τῶν νομίμων δύναμιν καὶ ἐνέργειαν,...»

«Ἵνα ἀπανταχοῦ
διανέμονται τὰ
συνήθη ἐν τύποις
συγχωροχάρτια»

Καὶ ἡ ἐπίσημη κύρωση τῶν πατριαρχικῶν προνομίων σὲ πολλὰς δόσεις: (Ἀθανασίου Ε΄ – «Συνοδικὸν γράμμα ἐμπεδοῦν τὰ προνόμια τοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων», 1709 μ.Χ. – τ. 1, σελ. 478):

«...καθάπου φαίνεται καὶ ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ καὶ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς φιλοτιμίας τίνας χορηγηθῆναι παρὰ τῶν πάλαι ἀοιδίμων πατριαρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου, οἷον ἐστὶ τὸ τὸν αὐτὸν πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων διανέμειν πανταχοῦ τὰ συγχωροχάρτια, καὶ τὸ περιάγειν καὶ περιέρχεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ ἀκωλύτως εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, ἐλέους χάριν, καὶ παντοδαπαῖς ἔνεκα προμηθείαις καὶ ἀντιλήψεσι,...)

(Νεοφύτου Ζ΄ – «Σιγίλλιον κυροῦν τὰ προνόμια τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων», 1793 μ.Χ., τ. 1, σελ. 509):

«... Ἐκ τούτων οὖν τῶν ρηθέντων ἀμφοτέρων Σιγιλλίων, ὅτι κατ' ἐὴνγνωμοσύνην προνόμια ταῦτα δέδοται παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου ἡμῶν τούτου Οἰκουμενικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνου εἰς ἐκείνον τὸν ἀγιώτατον Πατριαρχικὸν τῶν Ἱεροσολύμων Θρόνον, ἵνα ἀπανταχοῦ διανέμονται τὰ συνήθη ἐν τύποις συγχωροχάρτια τοῦ κατὰ καιροῦς πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων,...». Καὶ σελ. 511 τοῦ ἰδίου: «... τοῦτου χάριν γράφοντες κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς νόμους, καὶ κατὰ τὰ ὑψηλὰ βασιλικὰ προσκυνητὰ σουροῦτια, ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς, μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς κ.τ.λ. Ἵνα τὰ ρηθέντα ἀρχαῖα προνόμια τοῦ ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ἔχωσι τὸ κῦρος καὶ τὴν ἰσχὺν ἔσασι ἀπαράτρεπτον, καὶ διανέμονται ἀπανταχοῦ τὰ συνήθη ἐν τύποις συγχωροχάρτια τοῦ τε ρηθέντος μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ καὶ περιέρχονται ἀκωλύτως καὶ ἀπαρεμποδίσως εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν...»

Ἀνακεφαλαιώνοντας λοιπὸν τὰ παραπάνω συνάγουμε τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

- Α** Ἡ διανομὴ συγχωροχαρτιῶν (φυσικὰ μὲ τὸ ἀζημιώτο) ἦταν ἀποκλειστικὸ δικαίωμα τῶν πατριαρχῶν. Τὰ συγχωροχάρτια ἐξέδιδε ἀποκλειστικὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.
- Β** Ὑπῆρχαν πρότυπα διὰ τῆς τυπογραφίας, στὰ ὁποῖα συμπληρωνόταν μόνο τὸ ὄνομα τοῦ πιστοῦ, ποὺ ἀγόραζε τὴν συγχώρηση (Βλ. καὶ τὴν σχετικὴ μελέτη τοῦ Φ. Ἡλιοῦ.) Καὶ αὐτὸ γιὰ συντόμευση τῆς διαδικασίας συγχώρησης καὶ φυσικὰ πληρωμῆς.
- Γ** Ὅπως συμβαίνει καὶ στὶς μέρες μας, καὶ τότε ὑπῆρχαν διάφοροι, ποὺ τύπωσαν δικά τους συγχωροχάρτια. Σὲ αὐτοὺς ἔπεφτε βαρὺς ὁ πέλεκυς τῆς τιμωρίας.
- Δ** Διάφορα πρότυπα συγχωροχάρτια τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἔβγαλε στὴ φόρα ὁ Φ. Ἡλιοῦ στὴν καταπληκτικὴ του σχετικὴ μελέτη. Δὲν γνωρίζουμε ὅμως τὸ ὕψος τῆς προμήθειας, ποὺ θὰ λάμβανε ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπὸ τοὺς κατὰ τόπους ὑπεργολάβους ἐπισκόπους, καθὼς καὶ κάποιες ἐνδεικτικὲς τιμές.

Ὑποχρεώσεις τοῦ ποιμνίου ἔναντι τοῦ ντόπιου ποιμενάρχη

ἑξίζει νὰ ρίξουμε μία ματιὰ καὶ στὴν ἀλληλογραφία, ἡ ὁποία τονίζει σαφέστατα τὶς ἀνάλογες ὑποχρεώσεις τοῦ ποιμνίου ἔναντι τοῦ ντόπιου ποιμενάρχη. (Χρῦσανθος – «Ἐγκύκλιος στοὺς Μητροπολίτες, στὸν κλῆρο καὶ λαὸ Ἀλεξανδρείας» – 1825 μ.Χ. – τ. 1, σελ. 55):

«...ἐρχόμενόν τε ἐν καιρῷ εἰς ἀπόλαυσίν σας σωματικὴν νὰ παραστήσητε ἔμπρακτον τὴν νίκην σας ὑπόκλινσιν καὶ τὴν μετ' εὐλαβείας δεξίωσιν καὶ τὴν ἀνάλογον τῷ πατριαρχικῷ χαρακτήρι του τιμὴν καὶ περιποίησιν, καὶ τὴν χρεωστικὴν προθυμίαν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν τεταγμένων κυρίων καὶ τυχηρῶν πατριαρχικῶν εἰσοδημάτων του καὶ δικαιωμάτων, καὶ τὴν ἀξιόχρεων φιλοτιμίαν εἰς γενναίαν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν τῆς αὐτοῦ μακαριότητος ἀνάλογον μὲ τὰς χρηματικὰς του ἀνάγκας, σπουδάζοντες εἰς τὸ νὰ ἐπαυξάνητε τὴν πατρικὴν του κηδεμονίαν καὶ ἔντονον προστασίαν καὶ πρόνοιαν εἰς πάντα τὰ καθ' ὑμᾶς...Ἐπειδὴ γράφων ἡ φίλη ἡμῶν αὐτοῦ Μακαριότης διορίζει ἐπιτρόπους του καὶ ἀναφέρει ὀνομαστί, ὀφείλετε γνωρίζειν αὐτοὺς καὶ πείθεσθαι αὐτοῖς καὶ ἀποδιδόναι ἀνελλιπῶς τὰ παρεμπύπτοντα εἰσοδήματα, εἰδότες, ὅτι πᾶν τὸ ἐκ μέρους σας γινόμενον τοῖς ἐπιτρόποις ἀναφέρεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν αὐτοῦ σεβασμιωτάτην Μακαριότητα, ἕως ὅτου Θεοῦ συναιρομένου περαιώσας μετὰ μικρὸν καὶ ἡ μακαριότης του τὰς ἀνὰ χεῖρας του ὑποθέσεις καὶ κινήσεις, ἔλθῃ εἰς ἀπόλαυσίν σας σωματικὴν καὶ εὐφρανθῇ ἀλλήλοις τῷ πνεύματι ἐν Χριστῷ τῷ κυρίῳ ἡμῶν...»

Δηλαδή ἡ εὐλογία τοῦ πατριάρχου θὰ δίδεται ἀναλόγως μὲ τὸ πόσο καλύπτονται οἱ πατριαρχικὲς του ἀνάγκες. Τὴν διαδικασίαν ἀναλαμβάνουν οἱ κατὰ τόπους ἐντεταλμένοι «ἐπιτρόποι». Διαβάστε τὶς παρακάτω ἐγκυκλίους: (Ἱερεμίου Γ' – «Συνοδικὴ ἐγκύκλιος», 1717 μ.Χ., τ. 1, σελ. 484):

«...ἵνα μὴν ἔχωσιν ἀπαιτήσεις οἱ χριστιανοὶ ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν θνησκόντων μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Τάφου, Σινᾶ, Ἄθω καὶ ἄλλων μονῶν».

Δηλαδή τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας, τὸ ὁποῖο ἀσκεῖται ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ θανόντος σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, παύει νὰ ἰσχύη, ἂν ὁ θανὼν ἔγινε μοναχός. Ἀκολουθεῖ καὶ ἡ σχετικὴ ἐντολή: (Ἱερεμίου Γ' - «Συνοδικὴ ἐγκύκλιος», 1717 μ.Χ., τ. 1, σελ. 485):

«Ἐτερον συνοδικὸν γράμμα σχεδὸν ταυτόσημον τῷ προηγουμένῳ καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἐπιτάσσον πᾶσι τοῖς χριστιανοῖς, ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ τὴν μὴ παρεμπόδισιν τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἁγίου Τάφου διενεργουμένων ἐράνων καὶ ἀφιερωμάτων.»

Στὸ σωματεῖο τῶν γουναράδων ἐπεβλήθη εἰδικὸς φόρος, ὅπως φαίνεται στὴν παρακάτω δήλωση (1718 μ.Χ.), ἡ ὁποία ἐγκρίθηκε μὲ συνοδικὸ τοῦ Ἱερεμίου Γ'.

«ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΡΟΥΦΕΤΙΟΥ ΤΩΝ ΓΟΥΝΑΡΕΩΝ

ὅτι ἐπικυροῦσι τὴν προγεγενημένην δωρεὰν τοῦ Ρουφετίου αὐτῶν εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον ἡμίσεως γροσίου ἐξ ἐκάστου Σιρικίου Σαμουρίων, καὶ ἐπειδὴ ταῦτα σπανίζουσι νῦν, πρὸς ἐπαύξειν τῆς προσόδου, συνωδᾷ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου, ἐπιπροσθέτουσι καὶ δύο γρόσια δι' ἐκάστην παλαιὰν σαμουρόγουναν, κατασκευαζομένην ὑπ' αὐτῶν.»

Στὴν ἀλληλογραφία περιέχονται ἀντίστοιχα συνοδικὰ, ποὺ ἀφοροῦν στὴν Ἄνδρο, Σκιάθο, Σκόπελο, Θήβα, Εὐβοία, Ἀμάσεια, Νοεκαισάρεια, Τραπεζοῦντα καὶ Θεοδοσιούπολη (τ.1, σελ. 487).

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἔκτακτες φορολογίες, ποὺ πολὺς φορὲς ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὸν ἴδιο αὐτοπροσώπως τὸν πατριάρχη: (Ἱερεμίου Γ' - «Πρὸς Κυπρίους», 1726 μ.Χ. - τ. 1, σελ. 488):

«...Καὶ σιμὰ εἰς τὸ πρότερον χρέος ὑπέπεσεν ὁ Πατριαρχικὸς Θρόνος τοῦ Ἁγίου Τάφου, εἰς βάρος χρέους δυσβαστάκτου... Ἐφ' ᾧ καὶ προτρέπονται οἱ χριστιανοί, ὅπως συνδράμωσι γενναίως τὸν περιελευσόμενον αὐτοπροσώπως τὰς ἐπαρχίας πρὸς ἐξαίτησιν ἐλέους πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χρῦσανθον.»

Ἀκολουθεῖ ἡ ὑπενθύμις τῶν διαχρονικῶν ἱερῶν κανόνων πρὸς συμμόρφωσιν καὶ τῶν ὁποίων δὺςπιστων.

Ἀκολουθεῖ σχετικὴ διάταξι γιὰ τὸ ἀπυρόβλητο τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ τῶν ὑπαλλήλων της. (Καλλινίκου Β' - «Πρᾶξις Συνοδικὴ γιὰ κακῶς δωρηθεῖσα μονή» - 1633 μ.Χ. - τ. 1, σελ. 562):

«...ἡ δὲ μετακίνησις τοῦ ἀκινήτου ἐκκλησιαστικοῦ πράγματος ἄπρακτος μένει καὶ ἀτελεσφόρητος, καὶ ἡ δόσις διακενῆς καὶ ἀνίσχυρος. Ὁ δὲ λαβὼν τὴν τοιαύτην δωρεὰν ὀφείλει ἐπιστρέφει διπλοῦν τὸ κακῶς δωρηθέν. Οἱ γὰρ θεῖοι καὶ φιλευσεβεῖς νόμοι ρητῶς φασίν: ὁ κατὰ δωρεὰν λαβὼν ἀκίνητον ἱερατικὸ πρᾶγμα, πρὸς τὸ μὴ ἀπολαῦσαι τοῦ δωρηθέντος, καὶ ἕτερον παραπλήσιον ἀποδώσει... Ὅσοι δὲ τῶν συνασκουμένων πατέρων τελευτῶσι, μετὰ θάνατον ἐκείνων ἅπανα ἡ περιουσία αὐτῶν ἔχη προσκυροῦσθαι καὶ μεταβαίνειν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο μοναστήριον, κατὰ

*Τὸ δικαίωμα
τῆς κληρονομίας,
τὸ ὁποῖο ἀσκεῖται
ἀπὸ τοὺς κληρονόμους
τοῦ θανόντος σύμφωνα
μὲ τοὺς νόμους, παύει
νὰ ἰσχύη, ἂν ὁ θανὼν
ἔγινε μοναχός*

τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς νόμους καὶ κανόνας, καὶ μηδεὶς τῶν συγγενῶν ἐκείνων ἐπὶ προφάσει κληρονομίας ἔχη ζητεῖν πολλὴν ἢ ὀλίγον τι ἐκ τῆς περιουσίας ἐκείνων οἷω-
δήποτι τρόπῳ ἢ ἐπήρειαν τινὰ καὶ ἐνόχλησιν καὶ ζημίαν ἐπάγειν τῷ Μοναστηρίῳ
τούτῳ».

«Τὰ μιὰρὰ καὶ ἀσεβείας γέμοντα συγγράμματα»

ἰα ἀπὸ τὶς πρὸ βασικῆς φροντίδες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἦταν (καὶ ἀκόμα εἶναι, ὅπως προσωπικὰ διαπίστωσε τελευταῖα καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος) ἡ ἄμεση πάταξη τῶν ταρσιῶν, ποὺ δημιουργοῦσαν διάφορες ἀνωμαλίες στὸ κυρίαρχο σύστημα. Πέρα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἀφοριστικὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ '21, τῶν κλεφτῶν τὸ 1805 κ.λπ. αὐτὴ ἡ δραστηριότητα τοῦ Πατριαρχείου φαίνεται, ὅτι ἦταν συνεχὴς καὶ κάλυπτε ὅλες τὶς δραστηριότητες τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅπου βεβαίως ἔκριναν οἱ πατριάρχες ὅτι χανόταν ὁ ἔλεγχος. Ἡ ἀλληλογραφία εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοιες καθαιρέσεις, ἀπειλές, ἀφορισμούς, καταδίκες κ.λπ. Θὰ δοῦ-

«Τὸ τοῦ λόγου κακῶν,
Ἰλιάς καὶ ρήματα
καταποντισμοῦ, μυρῖαι
τε καὶ βλασφημίαι
σποράδην τῇ πονηρᾷ
ἐκείνῃ συγγραφῇ
ἐμπεριέχονται»

με κάποια χαρακτηριστικὰ ἐδάφια, ποὺ δείχνουν τοὺς στόχους τῆς ἐξουσίας ἐναντὶ ἐνοχλητικῶν διανοουμένων. Πρόκειται γιὰ τὸ ἐπίσημο κείμενο τῆς καθαίρεσης τοῦ γνωστοῦ σὲ ὅλους Μεθοδίου τοῦ Ἀνθρακίτου (βλ. «Δ», τ. 169), τῆς ὁποίας παραθέτουμε χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα. (Ἰερεμίου Γ' – «Καθαίρεσις διεξοδικὴ τοῦ κακοΜεθοδίου, τοῦ ὄντος ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν Ἀχρίδος, διὰ τὰ μιὰρὰ καὶ ἀσεβείας γέμοντα συγγράμματα αὐτοῦ» – 1720 μ.Χ. – τ. 3, σελ. 868-873):

«...Ταύτης οὖν ὀρμητήριον καὶ φορτίδα τὴν ἑαυτοῦ πονηρὰν ψυχὴν καὶ διάνοιαν ἐργασάμενος, ἐπανήλθε μετὰ τῆς δυσσεβοῦς ἐμπορείας, καὶ τὸ πρῶτον εἰς Καστορίαν γενόμενος, τῷ μανθάνειν ὅστις ποτὲ ἦν σχολῆς ἐπιδράττεται, καὶ τῷ τῆς διδασκαλίας προσήματι μαθητὰς περὶ ἑαυτὸν συγκροτήσας πρωτοπείρους καὶ ἀδιδάκτους νέους, ἀπαλαῖς αὐτῶν ταῖς ψυχαῖς ἐγκατεφύτευσε τὰ ζιζάνια, καὶ κατὰ μικρὸν μετοχετεύσας τὰ θολερὰ καὶ ἀκάθαρτα νάματα τῆς ἡς ἐπηγάγετο αἰρέσεως, διέφθειρεν οὐκ ὀλίγους, καὶ ψυχικῆς αὐτῶν ἀπωλείας παρὰίτιος γέγονεν, ὑποσπείρων καὶ μεταδιδούς ὕθλους παντοδαποὺς γέμοντας ἀσεβείας. Καὶ γὰρ ἐπιδείξασθαι θέλων ἑαυτὸν νέον φιλόσοφον καὶ θεολόγον, ὅσα μὲν ἄνωθεν κατὰ παράδοσιν ἀρχαίαν οἱ εὐσεβεῖς διδάσκουσι καὶ δεδίδονται μαθήματα, ἐν μὲν τοῖς περὶ φύσεως λόγοις καὶ ταῖς θύραθεν ἐπιστήμαις, δηλαδὴ τὰ τῆς περιπατητικῆς φιλοσοφίας, ἐν δὲ τῇ θεολογίᾳ τὰς ἱερὰς βίβλους τῶν θεοσώφων πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τούτων πάντων τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀνάγνωσιν παρητήσατο καὶ ἀπεδοκίμασεν...»

Παρακάτω δὲν γλυτώνει οὔτε ἡ Ἰλιάδα ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα (σελ. 871 τοῦ ἰδίου):

«...ἀλλὰ, τὸ τοῦ λόγου κακῶν, Ἰλιάς καὶ ρήματα καταποντισμοῦ, μυρῖαι τε καὶ βλασφημίαι σποράδην τῇ πονηρᾷ ἐκείνῃ συγγραφῇ ἐμπεριέχονται...»

Φυσικὰ δὲν γλυτώνει οὔτε ὁ Ἐπίκουρος (σελ. 872 τοῦ ἰδίου):

«...ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπικουρείου αἰρέσεως δηλὸς ἐστὶν ἀντεχόμενος ἀπὸ τε τοῦ λόγου

καὶ τοῦ τρόπου, ὡς ἔγνωμεν, ἡδονῇ τ' ἀγαθὸν τιθέμενος, καὶ πάντα εἰς τοῦτο φέρει αὐτό, ὅ,τι μὴ πάρεργον, οἷά τις ἐμπαθῆς καὶ φιλόσαρκος καὶ ἀγενής, τῶν ἡδονῶν ἀνδράποδον...» Ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ἀνάθεμα στὸν Ἀναξαγόρα (σελ. 872 τοῦ ἰδίου):

«...πλὴν τινα διόρθωσιν δέξαιτο αὐτά, διόλου διεφθαρμένα καὶ ἀναμῖξ ταῖς βλασφημίαις συμπεφυρμένα, οὐχ ἦττον τῆς Ἀναξαγόρου πανσπερμίας τὰ πάντα ἐν πᾶσι τιθέμενα, μηδέποτε διακριθισόμενα, ὧν τὸ καλὸν ἀπιστία, καὶ ὕβρις πᾶν ὃ πιστεύεται...»

Σὲ ὥρισμένες ὁμως περιπτώσεις ἡ βία φέρνει καὶ ἀποτελέσματα (Κυρίλλω ΣΤ' - «Ἀχρονολόγητον»):

«Ὁμολογία Στεφάνου ἱεροδιακόνου Ρεφερενδαρίου, Ἡγουμένου Ρακετώσης, ὅτι προθύμως ὑποβαλὼν τῇ κρίσει τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὴν ὑπ' αὐτοῦ συγγραφείσαν Φυσικήν, ἀποκηρύττει προθύμως τὰ ὑπὸ ταύτης ὡς ἀντορθόδοξα θεωρηθέντα.»

Ἀπὸ τὰ ἀντίτυπα τῆς Φυσικῆς τοῦ ἱεροδιακόνου δὲν ἔμεινε οὔτε ἶχνος, γιὰ νὰ μάθουμε τὰ «ἀντορθόδοξα θεωρηθέντα».

Καὶ γιὰ τὸ τέλος ἓνας σπουδαῖος ὁρισμὸς τῆς πολιτικῆς ἀνωμαλίας (δηλ. τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας). (Ἀνθίμου Δ', «Τῷ Ἀλεξανδρείας Ἱεροθέῳ περὶ τῆς χειραφετήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», 1850 μ.Χ. - τ. 1, σελ. 120): «...αἱ τὸ Βασίλειον τοῦτο συγκροτοῦσαι ἀρχιερατικαὶ ἐπαρχίαι, ὑποκειμέναι ἀνέκαθεν εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ἀγιώτατον Οἰκουμενικὸν Θρόνον, πρὸ τινων χρόνων, ἔνεκα τῶν πολιτικῶν ἐκεῖ ἀνωμαλιῶν, ἀπελείφθησαν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀμέσου σχέσεως καὶ ἀναφορᾶς...»

Περὶ ἡφανῆ ὁμως ἀπάντησις ἔδωσε ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης, ὁ ὁποῖος, ἱερωμένος ὢν, διέγινωσε τὴν νέα ἀπάτη, στὴν ὁποία ἤθελε νὰ συμπαρασύρῃ μὲ τὸν συνοδικὸ του τόμο τὴν τότε Ἐκκλησία τῆς νεοσύστατης Ἑλλάδος τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. (Θεόκλητου Φαρμακίδη - 1852 μ.Χ. - «Ὁ συνοδικὸς τόμος ἡ περὶ ἀληθείας», σελ. 220.):

Ἐπίσημα Ἑλλάδος **Κανονική: 53 €** ☐ Ἐπίσημα Ἑλλάδος **Φοιτητική: 43 €** ☐ Ἐπίσημα **Ἐξωτερικού: 80 €** ☐

(ΟΝΟΜΑ)		(ΕΠΩΝΥΜΟ)		Πληρωμὴ μὲ Τραπεζ. Κατάθεση ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ 146/40417714 Ταχυδρομική Ἐπιταγὴ ΕΛΤΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ POST RESTANTE 175 01 Π. ΦΑΛΗΡΟ
(ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)	(Τ.Κ.)	(ΠΟΛΗ)		
(ΧΩΡΑ)	(Τηλ.)	(E-mail)		
Πληρωμὴ μὲ Πιστωτικὴ Κάρτα ☐ VISA ☐ MasterCard ☐				
ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _ _ _ _ _				
ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _ _ _				
ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: _ _ / _ _		Ὑπογραφή: _____		

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ **ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ:** Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθῆνα **FAX:** (+30) 210 3314997

«...Ἀλλ' ἔως οὗ γενῇ τοῦτο, λέγομεν ἡμεῖς, ὅτι ὑπέκειτο καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡρτητο ἐξ αὐτοῦ, ὡς ὑπέκειτο καὶ ἡ Ἑλλὰς τῷ σουλτάνῳ τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ ἡ μόνη διαφορὰ εἰς τοῦτο συνίσταται, ὅτι ἡ μὲν Ἑλλὰς ὑπετάχθη πολιτικῶς τῷ σουλτάνῳ τῶν Ὀθωμανῶν διὰ τῆς βίας μεθ' ὧν, ἡ δὲ Ἐκκλησία αὐτῆς ὑπετάχθη τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῆς βίας ἄνευ ὧν. Ἡ βία ὅμως ὑπέταξε καὶ ἐκείνῳ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τοῦτ' αὖτε τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ βία κατὰκτησις καὶ κατακράτησις οὔτε λέγεται οὔτε εἶναι νομικὴ ἢ κανονικὴ. Διὰ τοῦτο ἀπολαβὸν τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος διὰ τῆς βίας ἦν διὰ τῆς βίας ἀπώλεσεν ἐλευθερίαν, ἐδικαίωσεν ἑαυτό, οὐδένα ἀδίκησεν, ἔπραξεν ὅ,τι ἔπαθε. Τοῦτ' αὖτὸ ἐννοεῖται καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ.»

Ὁ ἀείμνηστος Φαρακίδης ἀνῆκε καὶ αὐτὸς στοὺς αἰθεροβάμονες, ποὺ ἀπὸ ἀφέλεια θέλησαν νὰ μᾶς πείσουν, ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ συμμορφωθῇ ἐπὶ τὸ λογικώτερον καὶ τὸ ἐλληνικώτερον.

* * *

παρουσίαση τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου λόγῳ στενότητος χώρου δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ὅσο ἔπρεπε λεπτομερὴς καὶ οὐσιαστική. Ἄλλοι μελετητὲς καὶ ἱστορικοί, ἰκανώτεροι ἀπὸ τὸν γράφοντα, πρέπει νὰ ἐμβαθύνουν καὶ νὰ ἀποκαλύψουν πλήρως τὸ μέγεθος τῆς προδοσίας. Κάθε ἀνάλογη προσπάθεια θὰ εἶναι καὶ ἓνα λιθαράκι στὴν γνῶση τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας.

Δημοσθένης Τριγώνης

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΕΤΗΣΙΩΝ ΤΟΜΩΝ & ΤΕΥΧΩΝ

ΔΑΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ ΔΑΥΛΟΥ 58 €

_____ (ΟΝΟΜΑ) _____ (ΕΠΩΝΥΜΟ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΕΤΟΣ)

_____ (ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)

ΤΕΥΧΗ ΔΑΥΛΟΥ 6 €

_____ (Τ.Κ.) _____ (ΠΟΛΗ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ) _____ (ΧΩΡΑ) _____ (Τηλ.)

Οἱ τιμὲς ἐπιβαρύνονται μὲ κόστος ταχυδρόμησης μέσῳ ΕΛΤΑ, ποὺ γιὰ ἀποστολὲς ἐντὸς Ἑλλάδος εἶναι 2,80 €.

Πιστωτικὴ Κάρτα

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _____

VISA ☐

ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _____

MasterCard ☐

ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: ____ / ____ ΥΠΟΓΡΑΦΗ: _____

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ:

Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθήνα

FAX: (+30) 210 3314997

ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Ἐκκληση στο βρέφος Ἰησοῦ

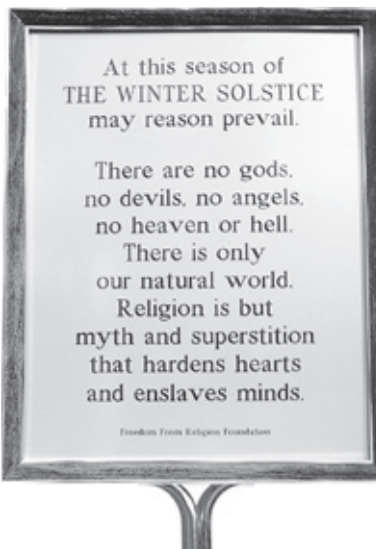
«Χρόνια πολλά βρέφος Ἰησοῦ! Σὲ παρακαλοῦμε μὴν μᾶς κάψῃς στὴν Κόλαση!»

(Ἐξω ἀπὸ ἐκκλησία στὴν Ἀμερική.)

Ι.Α.

Ἀντὶ γὰρ χριστουγεννιάτικες εὐχὲς

«Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου ἂς ἐπικρατήσῃ ἡ λογικὴ. Δὲν ὑπάρχουν θεοί, διάβολοι, ἄγγελοι, παράδεισος ἢ κόλαση. Ὑπάρχει μόνο ὁ φυσικὸς μας κόσμος. Ἡ θρησκεία δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε ἀπὸ μῦθο καὶ προκατάληψη, ποὺ σκληραίνει τὶς καρδιὲς καὶ ὑποδουλώνει τὸ νοῦ.» («Ἰδρυμα Ἐλευθερίας ἀπὸ τὴ Θρησκεία», Ἠνωμένες Πολιτεῖς Ἀμερικῆς.)

Ι.Α.

Ἄσπιλη χρονομέτρηση κουζίνας

Ἀπὸ ἀμερικάνικη διαφήμιση: «Ἀφήστε τὴ Μαρία, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ βρέφος Ἰησοῦ νὰ σᾶς χαρίσουν ἄσπιλη χρονομέτρηση γιὰ τὴ γαλοπούλα, τὴν ποντίγκα μὲ δαμάσκηνα καὶ τὶς ἄλλες χριστουγεννιάτικες ἀπολαύσεις. Μόνο μὲ \$9,99 + ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Τὸ χρονόμετρο κουζίνας μὲ τὴ θεία γέννηση εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητο σὲ κάθε νοικοκυριό.»

Κ.Ε.

Τοῦ Ἀντίχριστου κινητὰ καὶ πιστωτικὲς

Ἀθῆναι-Λ. Ἀμφιθέας, ρεϋ-
μα κυκλοφορίας πρὸς Π. Φά-
ληρο. Τὴν εἰκονιζόμενη πινα-
κίδα φιλοτέχνησε κάποιος πι-
στός, πὺν προτείνει τὴν νέα
ἐπαναστατικὴ μέθοδο ἀπε-
ξάρτησης ἀπὸ κινητὰ τηλέφω-
να, πιστωτικὲς κάρτες καὶ τὸ
κάπνισμα.

K.M.

Πίστη καὶ γραμματοσειρὲς

Ἡ εἰκονιζόμενη πινακίδα ἔχει
τοποθετηθῇ καὶ στὰ δύο ρεύμα-
τα τῆς Ἐθνικῆς Ὁδοῦ στὸ ὕψος
τῆς γέφυρας Ρίου-Ἀντιρρίου.
Τὸ μέγεθος τῶν στοιχείων τῆς
ὀνομασίας τοῦ ἐν λόγῳ μοναστη-
ρίου, «Ι.Μ. Ἀγ. Αὐγουστίνου &
Σεραφεῖμ», εἶναι μικρό, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς τὸν τίτλο «Παπαρο-
κάδες», πὺν ἔχει γραφτῇ μὲ με-
γαλύτερους κίτρινους φωσφορί-
ζοντες χαρακτήρες.

K.M.

Μενορὰ ἐξ Ἑλλάδος!

«Τερὰ σκευή, δῶρα ἐξ Ἑλλά-
δος εἰς τὴν ἀδελφὴν Ὁρθόδοξον
Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας.» (Πε-
ριοδικὸ Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
«Τόλμη», Μάρτ. 06.) Δεσπόζου-
σα θέση ἀνάμεσα στὰ «δῶρα ἐξ
Ἑλλάδος» κατέχει ἡ εἰκονιζόμε-
νη μενορὰ (ἐπτάφωτη λυχνία τῆς
ἐβραϊκῆς παράδοσης).

I.A.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

**Οί κώδικες με ἀρχαιοελληνικές «παρτιτούρες»
ἐρευνῶνται ἀπὸ ἐπιστήμονες τοῦ Α.Π.Θ.**

ία πρωτοποριακὴ μελέτη με θέμα «Μοντελλοποίηση καὶ σύνθεση ἀρχαιοελληνικῆς μουσικῆς» εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολυετοῦς ἔρευνας ἐπιστημόνων καὶ καθηγητῶν τοῦ Τμήματος Πληροφορικῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἡ μελέτη περιλαμβάνει δύο προγράμματα: τὸν «Ὀρφέα», ποὺ παρουσιάζει μίᾳ διαδραστικῇ, εἰκονικῇ, ἀρχαιοελληνικῇ κιθάρα καὶ εἰσάγει τοὺς χρήστες του στὶς ἔννοιες καὶ στὰ ἀκούσματα τῆς μουσικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τὸν «Ἀρίωνα», ποὺ μετατρέπει τὶς νότες τῆς ἀρχαιοελληνικῆς μουσικῆς σημειογραφίας σὲ ἐκείνες τῆς σύγχρονης δυτικοευρωπαϊκῆς σημειογραφίας.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὸ πρῶτο πρόγραμμα, ἡ ἠλεκτρονικὴ ἀπεικόνιση τῆς ἀρχαίας κιθάρας ἔχει στηριχθῇ σὲ πληροφορίες ἀπὸ συγγράμματα καὶ ἀγγειογραφίες, ποὺ ἔχουν διασωθῇ μέχρι σήμερα. Ὁ χρήστης ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ «ἀγγίξει» τὶς χορδὲς καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἤχους καὶ μελωδίες, ὅπως ἀκριβῶς θὰ ἀκούγονταν, ἂν κρατοῦσε τὴν κιθάρα στὰ χέρια του (**Εἰκόνα 1**).

Ίσως ὅμως τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον σὲ ἐπιστημονικὸ ἐπίπεδο, ἀφοῦ βρίσκεται στὸ πλαίσιο μιᾶς συνεχιζόμενης ἐρευνητικῆς πορείας, νὰ ἐστιάζεται στὸν «Ἀρίωνα», γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ ὁποίου ἔχουν χρησιμοποιηθῇ μερικὲς ἀπὸ τὶς λίγες παρτιτούρες, ὅπως ὁ «Ἐπιτάφιος τοῦ Σεΐκλου», ποὺ διασώθηκαν σὲ μαρμάρινες ἐπιγραφὲς ἢ χειρόγραφα καὶ μελετήθηκαν ἀπὸ μουσικολόγους, ἱστορικούς καὶ ἀρχαιολόγους. (Βλ. Νικ. Ἀσπιώτης, «Ἀρχαῖοι Ἕλληνες Μουσικοὶ καὶ Σωζόμενα Μουσικὰ Ἀποσπάσματα μετὰ μεταγραφὴν τοὺς στὴ Σύγχρονη Εὐρωπαϊκὴ Μουσικὴ Σημειογραφία», ἐκδ. «Δαυλός», 1997, ὅπου καὶ οἱ φωτογραφίες τῶν κωδίκων, ὅπου βρέθηκαν τὰ 22 ἐν

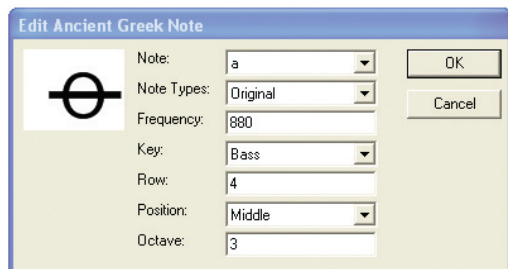

Εικόνα 1. Η διεπαφή του προγράμματος «ΟΡΦΕΑΣ».

λόγω αρχαία ελληνικά μουσικά γραπτά.) Ο «Αρίωνας» αποτελεί ένα πρόγραμμα σύγχρονης τεχνολογίας και έχει τη δυνατότητα να συνθέτη μελωδίες, που να στηρίζονται στην Αρχαία Έλληνική Μουσική.

Σκοπός αυτής της εφαρμογής είναι, να διευκολύνη την προσπάθεια των έρευνητών της Αρχαίας Έλληνικής Μουσικής, καθώς και άλλους ειδικούς, να προσεγγίσουν το άκουσμά της, ενώ την ίδια στιγμή μπορούν να πειραματιστούν με τις νότες, συνθέτοντας ένα πρωτόγνωρο ήχητικό αποτέλεσμα. Σε κάθε περίπτωση τα παραχθέντα προϊόντα λογισμικού βρίσκονται σε συμφωνία με το ύλικό των πηγών που έχουν διασωθή έτσι, ώστε η σύνθεση της Αρχαίας Έλληνικής Μουσικής να γίνεται με έπιστημονική ακρίβεια (Εικόνα 2).

Ταυτόχρονα γίνεται προσπάθεια, ώστε το μουσικό όργανο σύνθεσης να έχει μία εύκολη στη χρήση διεπαφή, ώστε να είναι κατανοητό σε εκείνους που δεν σχετίζονται άμεσα με την έπιστήμη των υπολογιστών. Επίσης λαμβάνεται ως δεδομένο, ότι η έκφορα του προφορικού λόγου στην Αρχαία Έλληνική ήταν διαφορετική από την Νέα Έλληνική και από κάθε άλλη έκδοχή που χρησιμοποιείται σήμερα, όπως η Έρρασιακή προφορά. Η ήχητική αναπαραγωγή στίχων που προκρίνεται ακολουθεί μεικτή προφορά, που προσιδιάζει περισσότερο προς την έκφορα της Νέας Έλληνικής. Σε κάθε περίπτωση η παραγωγή φωνής στην εφαρμογή «Αρίων» είναι παραμετροποιή-

Εικόνα 4. Διαλογικό παράθυρο της εφαρμογής του «ΑΡΙΩΝΑ» για τη διανυσματική παραμετροποίηση της διάρκειας και του συχνοτικού ύψους μίας αρχαίας ελληνικής νότας.

διπλή ύφεση σε διπλή δίεση και ένδι-
άμεσα.

Η διεπαφή σύνθεσης της Αρχαίας Έλληνικής Μουσικής αποτελείται από τρία πεδία, τα φωνητικά σύμβολα, τα σύμβολα μουσικών οργάνων και τους στίχους. Ο χρήστης μπορεί είτε να επιλέξει ένα σύμβολο με την τεχνική «drag and drop» από το ρεπερτόριο συμβόλων στο αντίστοιχο πεδίο είτε να χρησιμοποιήσει το εργαλείο συγγραφής κειμένου, για να αλλάξει κάθε πεδίο.

Η μονάδα της Σύγχρονης Μουσικής έχει δύο ιδεατές επιφάνειες, που έναλλάξ παρουσιάζονται και σε μορφή πενταγράμμου δείχνουν τη συχνοτική και χρονική συμπεριφορά μίας νότας. Στην **Εικόνα 2** για παράδειγμα έχουμε την έρμηνεία σε σύγχρονη σημειογραφία της οργανικής μουσικής του «Επιτάφιου του Σείκιλου». Με δεξιά κλικ σε μία νότα εμφανίζεται το διαλογικό κουτί «Edit Ancient Greek Note», αυτό της **Εικόνας 4**, με το οποίο, όπως είπαμε, μπορούμε να αλλάξουμε τη συχνοτική συμπεριφορά μίας νότας.

Τέλος, ο χρήστης μπορεί να καθορίσει τα χαρακτηριστικά του αρχείου ήχου, που παράγει ή εφαρμογή μέσω του διαλογικού κουτιού «Output Status». Μπορεί να προσδιορίσει το τελικό ακουστικό αποτέλεσμα επιλέγοντας, ποιά μουσικά στοιχεία επιθυμεί να περιέχει: ενόργανα ή/και φωνητικά, κατά τους στίχους που έγραψε. Επίσης μπορεί να προσδιορίσει και το tempo της μελωδίας. Επιλέγοντας την ένδειξη «Export» δημιουργείται ένα αρχείο Microsoft Wave, το οποίο στη συνέχεια θα μπορεί να ακούσει.

* * *

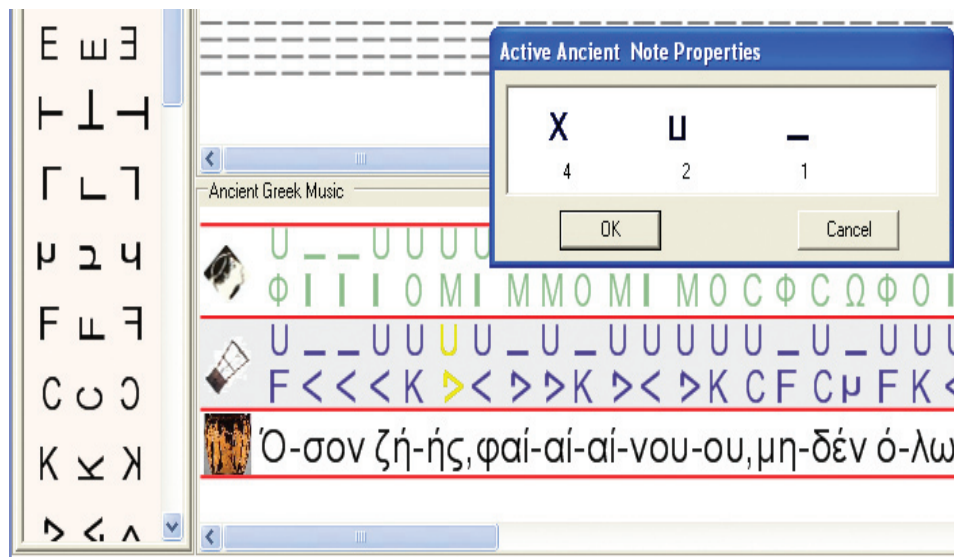

έπιστημονική ομάδα που έκανε πράξη αυτό το φιλόδοξο πρόγραμμα αφιερώνοντας πολλές ώρες μέσα στα εργαστήρια έχει ως εξής: Επιστημονικός υπεύθυνος: Διονύσης Πολίτης, λέκτορας Τμήματος Πληροφορικής Α.Π.Θ., GUI Development: Κώστας Βανδίκας, Greek To Modern Music Converter: Νίκος Γκέκας και Κώστας Δαγκλής, Voice System: Perry Cook, Σπύρος Λαζαρόπουλος, Music Analysis/Testing: Δημήτρης Μαργουνάκης, Flash Animation: Γιώργος Μπότσαρης, Visual Programming and Agents Programming: Λεόντιος Παπαλεοντίου.

ΜΙΑΣ ΣΤΟ «Δ» Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

λέκτορας του Τμήματος Πληροφορικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Διονύσιος Πολίτης μιλώντας στο «Δαυλό» μās ξεναγεί σε αυτό το φιλόδοξο πρόγραμμα, το οποίο θα εμπλουτίζεται με τα νέα στοιχεία που θα προκύπτουν ανά περιόδους, αφού ή έρευνα πάνω στο συγκεκριμένο

Εικόνα 5. Η επιφάνεια σύνθεσης με κατηγορήματα της Αρχαίας Έλληνικής Μουσικής.

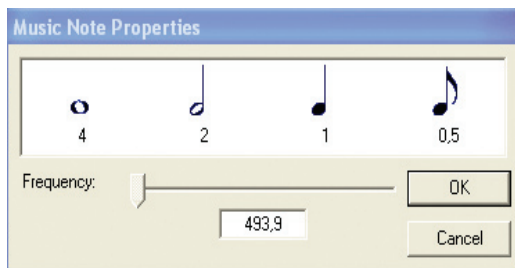
άντικείμενο αναμένεται να καθιερωθῇ ὡς τομέας ἐπιστημονικῆς ἔρευνας.

«Δ»: *Κύριε Πολίτη, πῶς γεννήθηκε ἡ ιδέα καὶ κατόπιν ἡ ὑλοποίηση ἐνὸς προγράμματος προσομοίωσης με ἀντικείμενο τὴν Ἀρχαιοελληνικὴ Μουσική;*

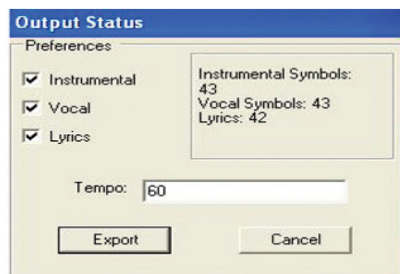
- Ἡ Μουσικὴ Πληροφορικὴ ἀποτελεῖ ἐρευνητικὸ μου ἀντικείμενο, καὶ τὸ Ἔργαστήριο Πολυμέσων, στὸ ὁποῖο ἐργάζομαι, ἀσχολεῖται με τέτοιου εἶδους προσομοιώσεις. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἐργαστήριο συντονίζει ἓνα μεγάλο εὐρωπαϊκὸ πρόγραμμα, ποὺ ὀνομάζεται SEEArchWeb (www.seeearchweb.net) καὶ εἶναι ἓνας Δικτυακὸς τόπος γιὰ τὴν Ἀρχαιολογία τῆς Νότιας Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Στὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ προγράμματος ὑλοποιήσαμε μία παραγωγή, ποὺ νὰ μπορῇ παραμετροποιημένα νὰ ἀναπαράγῃ τὴ Μουσικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

«Δ»: *Τὸ φαντάζομαι ὡς ἓνα δύσκολο ἐγχείρημα, τὸ νὰ συνδέῃ κανεῖς τὴ σύγχρονη Τεχνολογία με τὴν Μουσικὴ τῆς Αρχαιότητας. Θὰ ἀπαιτῆται ἰδιαίτερη προσοχή.*

- Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη προσοχή, ποὺ πολὺ σωστὰ ἐπισημάνατε ὅτι ἀπαιτεῖται, ὑπηρετοῦνται καὶ ἄλλες παράμετροι, τόσο ἐπιστημονικὲς ὅσο καὶ κόστους. Κάτι ἀνάλογο ὑλοποιήσαμε καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, χρησιμοποιώντας ἓνα πρόγραμμα προσομοίωσης τῆς Αρχαίας Ὀλυμπίας. Πραγματικὰ μιλάμε γιὰ προσπάθειες μεγάλης κλίμακας, ποὺ χρειάζονται πολὺ χρόνο γιὰ τὴν ὑλοποίησή τους. Οἱ ἐφαρμογές, στὶς ὁποῖες ἀναφερόμαστε σήμερα, ἀποτελοῦν ἐπιστέγασμα τῆς κοινῆς συνεργασίας μιᾶς ἐξαιρετικῆς ἐπιστημονικῆς ομάδας. Με τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀνάλογης τεχνολογίας δημιουργήσαμε ἀναπαραστάσεις εἰκονικῆς πραγματικότητας ἀρχαίων μουσικῶν ὀργάνων. Στὴ συνέχεια ἐπεκτεῖναμε τὶς δυνατότητες τοῦ συγκεκριμένου προγράμματος καὶ τοῦ δώσαμε δυνατότητα σύνθεσης. Τὴ δυνατότητα παραγωγῆς συνθετικῶν ἤχων τὴν εἶχαμε ἀναπτύξει παλαιότερα σὲ συνεργασία με πανεπιστήμιο τῶν ΗΠΑ καὶ τὴν προσαρμόσαμε στὸ ὑπόβαθρο τῆς Αρχαίας Ἑλληνικῆς Μουσικῆς.

Εικόνα 6. Διαλογικό παράθυρο της διεπαφής της Σύγχρονης Μουσικής για τὸν πειραματισμὸ στὶς παραλλαγές τοῦ μουσικοῦ ἀκούσματος.

Εικόνα 7. Παραμετροποίηση τοῦ τελικοῦ σταδίου, δηλαδή τῆς μονάδας παραγωγῆς τοῦ ἡχητικοῦ ἀκούσματος.

«Δ»: Πῶς λειτουργεῖ τὸ συγκεκριμένο πρόγραμμα;

– Οὐσιαστικά πρόκειται γιὰ δύο προγράμματα: τὸ ἓνα, ὁ ΟΡΦΕΑΣ, ἔχει χρηματοδοτηθῇ μέσῳ τῆς Γενικῆς Γραμματείας Ἑρευνας καὶ Τεχνολογίας, ἐνῶ ὁ ΑΡΙΩΝ ἀναπτύχθηκε στὰ πλαίσια τοῦ ἔργου SEEArchWeb. Ὁ «Ὀρφέας» εἶναι αὐτὸς ποὺ παρουσιάστηκε στὴ Διεθνῇ Ἑκθεση Θεσσαλονίκης τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 2006. Ἀποτελεῖ μία πολυμεσικὴ παρουσίαση, ἓνα διαδραστικὸ μαθησιακὸ ἀντικείμενο, ποὺ ἐξηγεῖ στὸν χρήστη του, τί εἶναι ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Μουσικὴ. Παράλληλα ὁ χρήστης ἀκούει τὸν ἦχο ποὺ ἀναπαράγεται ἀπὸ ἓνα ἑγχορδο μουσικὸ ὄργανο. Γιὰ νὰ μὴν ἀναμιχθοῦμε σὲ «καλλιτεχνικοὺς καννᾶδες», ἀφοῦ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε μουσικολόγοι, χρησιμοποιήσαμε πηγὲς ἀπὸ τὸν West καὶ τὸν Pohlmann, ποὺ ἡ ἔρευνά τους βασίζεται στὴ μελέτῃ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μουσικῆς, καὶ ἀντιστοιχίσαμε τὶς συντιθέμενες μελωδίες μὲ σημερινά, σύγχρονα ἀκούσματα. Ὅταν ἀναφέρωμαι στὸν καλλιτεχνικὸ χῶρο, δὲν τὸ πράττω ὑποτιμητικά. Ἐπισημαίνω ἀπλῶς, πῶς ὁ χῶρος τῆς δημιουργίας εἶναι φύσει ὑποκειμενικὸς καὶ ἡ αἰσθητικὴ του διάσταση ἐπιδέχεται πολλὰς ἐρμηνεῖες. Ἐπιπρόσθετα ἀντιλαμβάνεστε, ὅτι καταστάσεις καὶ γεγονότα, ποὺ γιὰ ἐμᾶς εἶναι αὐτονόητα, ἴσως νὰ μὴν εἶναι τόσο αὐτονόητα γιὰ κάποιον ποὺ ζῇ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχει μία γενικώτερη ἀσάφεια στὸ ἐξωτερικόν, ἡθελημένη ἢ ἀθέλητη, γιὰ τὸ ποιά εἶναι ἡ πραγματικὴ διάσταση τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Ὅλοι ἀντιλαμβάνονται τὴ σπουδαιότητα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι πάντοτε συγκεκριμενοποιημένο. Συνεπῶς ὁ «Ὀρφέας» ἔχει ἀναλάβει τὴν εὐθύνη νὰ ἐξηγῇ, πῶς λειτουργεῖ καὶ ἀναπαράγεται ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Μουσικὴ μὲ ἓνα τρόπο πολὺ παραστατικὸ καὶ εὐχάριστο. Ὁ «Ἀρίων» ἔγινε στὰ πλαίσια εὐρωπαϊκοῦ ἔργου καὶ ἀποτελεῖ πιὸ διεισδυτικὴ καὶ ἐργώδη προσπάθεια. Δημιουργήσαμε ἓνα πρόγραμμα προσομοίωσης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μουσικῆς, χρησιμοποιώντας τὶς νότες καὶ τὸ ἀρχαῖο «πεντάγραμμα». Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Μουσικὴ εἶχε δύο εἴδη μουσικῶν σημείων, μία σημειογραφία γιὰ τὰ ὄργανα καὶ μία γιὰ τὰ φωνητικά. Ἦταν συνήθως γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἀντεστραμμένα ἢ παραλλαγμένα. Καὶ φυσικὰ ὑπῆρχε τὸ κείμενο, οἱ στίχοι. Αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε στὰ Ἀγγλικά lyrics.

Ἐμεῖς λοιπὸν μὲ τὸν «Ἀρίωνα» μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε μία νοητὴ γραμμὴ, στὴν ὁποία γράφουμε τὰ lyrics, σὲ μία διαφορετικὴ γραμμὴ τὶς φωνητικὰς νότες

καὶ σὲ μία ἄλλη γραμμὴ τὶς νότες ἑνὸς ὄργανου. Τὸ ὄργανο ποὺ προσομοιώσαμε εἶναι ἔγχορδο. Γράφουμε δηλαδὴ τὴν μελωδίᾳ, ὅπως θὰ τὴν ἔγραφε ἓνας ἀρχαῖος πρόγονός μας στὸ «πεντάγραμμο» τῆς ἐποχῆς του, σὲ ἓναν πάπυρο ἢ μία μαρμάρινη πλάκα. Στὴ συνέχεια ὁ ὑπολογιστὴς ἀρχίζει νὰ τὴν ἀναπαράγῃ, μὲ ἀνδρική φωνὴ καὶ ἓνα ἔγχορδο ὄργανο. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο προσὸν τοῦ «Ἀρίωνα», ὅτι μπορεῖ ὁ μουσικολόγος, ὁ ἀρχαιολόγος καὶ ὁ ὁποιοσδήποτε ἐρευνητὴς νὰ συνθέσῃ μία μελωδίᾳ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μουσικῆς καὶ στὴ συνέχεια νὰ τὴν ἀκούσῃ.

«Δ»: *Θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεῖς, ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα πρόγραμμα ποὺ μπορεῖ νὰ προσεγγίσῃ τμήματα Ἀρχαιοελληνικῆς Μουσικῆς ποὺ ἔχουν χαθῇ, βασιζόμενο πάντα στὴν ἀκουστικὴ ὁσὼν ἔχουν διασωθῇ;*

- Χρησιμοποιώντας τὸν «Ἀρίωνα» καὶ γράφοντας μία ἀρχαία ἑλληνικὴ νότα ἀμέσως τὸ πρόγραμμα ἐντοπίζει τὴ θέση ποὺ ἔχει στὸ πεντάγραμμο. Ἡ μεγάλη ἰσχὺς τοῦ προγράμματος ἐγκρίνεται στὸ ὅτι εἶναι παραμετροποιημένο, σὰν νὰ ξαναζωντανεύῃ ἓνα ἀρχαῖο ἑλληνικὸ ντουέττο, στὸ ὁποῖο ὁ χρήστης τοῦ «ΑΡΙΩΝΑ» τοῦ ὑπαγορεύῃ, πῶς νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴ μελωδίᾳ. Καὶ ἐδῶ θέλω νὰ ἐπισημάνω, πῶς, ἂν κάποιος μουσικολόγος ἔχῃ διαφορετικὴ ἄποψη, ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἐπέμβῃ στὸ πρόγραμμα καὶ νὰ ἀντιστοιχίσῃ τὶς νότες σὲ διαφορετικὴ θέση.

«Δ»: *Εἶναι πάντως πολὺ σημαντικό τὸ γεγονός, ὅτι ἡ σύγχρονη Τεχνολογία μπορεῖ νὰ συμβάλῃ στὴ διάσωση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ νὰ βοηθήσῃ στὴν ἐξαγωγή συμπερασμάτων.*

- Συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σας, καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ μία πρόκληση γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, γιατί ἡ Τεχνολογία τῆς Πληροφορικῆς καὶ ἡ ἐξέλιξή της μᾶς ἔχει «ἐκδημοκρατίσει». Καὶ ἐξηγοῦμαι, γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῶ: ἡ Πληροφορικὴ δὲ θέλει μεγάλες ὑποδομὲς καὶ ἐπενδύσεις, ὅπως ἀπαιτοῦσαν οἱ παλαιότερες τεχνολογίες αἰχμῆς, χρειάζεται μόνο μεράκι καὶ σοβαρότητα. Καὶ δίνεται μία νέα εὐκαιρία σὲ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, νὰ μπορέσουμε νὰ μελετήσουμε καὶ νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴ δική μας Ἱστορία ὑπὸ τὸ πρίσμα τῶν νέων τεχνολογιῶν. Καὶ ὅχι νὰ τὴν μαθαίνουμε μόνο ἀπὸ τοὺς ξένους.

«Δ»: *Ποῦ μπορεῖ νὰ βρῇ ἐφαρμογὴ τὸ συγκεκριμένο πρόγραμμα;*

- Ἐμεῖς τὸ ἐστιάζουμε κυρίως στὴ Μουσικολογία, τὴν Ἱστορία, τὴν Ἀρχαιολογία, τὴν κατασκευὴ ὀργάνων καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα στὴν ἐκπαίδευση, ἐκεῖ στοχεύουμε.

«Δ»: *Υπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ ἐμπλουτίζεται συνεχῶς τὸ πρόγραμμα αὐτό, ἔτσι δὲν εἶναι;*

- Ἀκριβῶς. Πρόκειται γιὰ τὸ ἐπιστέγασμα δουλειᾶς ἐτῶν, ἔχουν δουλέψῃ πολλοὶ ἐρευνητές. Ὅπως γίνεται μὲ ὅλες τὶς ἀκαδημαϊκὲς δουλειές, ἔπρεπε σὲ πρώτη φάση νὰ ὀριμιάσῃ μέσα στὰ ἐργαστήρια καὶ νὰ παρουσιαστῇ σὲ παγκόσμια συνέδρια, ὅπως τὸ Παγκόσμιο Συνέδριο Μουσικῆς Πληροφορικῆς. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, καθὼς προχωράει τόσο ἡ Τεχνολογία ὅσο καὶ ἡ ἐρευνα γύρω ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο θέμα, τὸ πρόγραμμα θὰ ἐμπλουτίζεται συνεχῶς μὲ νέα στοιχεῖα.

Ταξιαρχοῦλα Λαδᾶ

ΕΙΠΑΤΕ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙ:

ὁ εἰκονιζόμενο γλυπτὸ μαρμάρινο ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκτίθεται στὴν VIII αἴθουσα τοῦ Κεντρικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου τῆς Λευκωσίας. Τὸ ἐξαιρετο αὐτὸ γλυπτὸ διακρίνεται γιὰ τὴν φυσικὴ του πλαστικότητα, τὴν ἀδρότητα τῆς μορφῆς τοῦ προσώπου καὶ γιὰ ἓνα ἀκόμη «ἐπίκτητο» χαρακτηριστικό, ποὺ τὸ διαφοροποιεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἀντίστοιχα γλυπτὰ τοῦ κόσμου. Καταφανῶς διακρίνεται στὶς φωτογραφίες ὁ ὁλοκληρωτικὸς εὐνουχισμὸς ποὺ ὑπέστη ὁ Ἀπόλλων. Σὲ ὅλα τὰ εὐνουχισμένα γλυπτὰ ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν εὐρημάτων τὸ ἀνδρικό μὀριο ἀποσπᾶστηκε βιαίως μὲ ἓνα ἢ περισσότερα κτυπήματα.

Στὴν περίπτωση τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Κύπρου συνέβη τὸ ἐξῆς παράδοξο καὶ ἐξαιρετικὰ πρωτότυπο... Τὸ ἀνδρικό μὀριο τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι μόνον βιαίως ἀποσπᾶστηκε καὶ συντρίφτηκε, ἀλλὰ ἡ βεβήλωση συνεχίστηκε διὰ σκοπίμων καὶ ἐντέχνων –θὰ ἔλεγα– πελεκημάτων, ὥστε τὸ ἀνδρικό ἐφηβαῖο τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα μετασχηματίστηκε σὲ γυναικεῖο. Εὐκρινέστατα διακρίνονται οἱ σφυριεὺς καὶ οἱ καλεμιεὺς πάνω στὸν εὐνουχισμένο Ἀπόλλωνα.

Δυστυχῶς ὁ Ἀπόλλων φέρει κι ἄλλα βαρβαρικά τραύματα στὸ λαμπρὸ του σῶμα. Ἡ κοιμήνῃ πλέον μύτη του, τὰ διαμελισμένα καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων συγκολλημένα ἄκρα του εἶναι ἀψευδῆ στοιχεῖα ἀνηλεοῦς καὶ καταστροφικῆς βαρβαρότητας.

ΧΑΜΑΙ ΠΕΣΕ ΑΙΔΟΙΟΝ

Οί «τὰ φαιὰ φέροντες» καὶ οἱ χριστεπώνυμοι «πατέρες» τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἐπιμελήθηκαν –μὲ συνέπεια στὶς γραφές τους– τὴν ἀπόπειρα καταστροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἐν μέρει τὰ ἔχουν καταφέρει, ἂν ἀναλογισθοῦμε ὅτι διασώθηκε ἓνα μικρὸ μόνο μέρος τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν ναῶν ἔχουν καταστραφῇ, τὰ ἀγάλματα ἔχουν ριφθῇ στὸ πῦρ τῆς ὑψικαμίνου ἢ ἔχουν χυτευθῇ, νόμοι κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἔχουν ἐκπονηθῇ, ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἔχουν ἐπιτελεσθῇ. Συνεπεῖς πάντα στὶς «ἰερὲς γραφές» καὶ ἰδιαίτερα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης οἱ πατέρες τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἐφάρμοσαν κατὰ γράμμα κάθε ἐντολή. Μάλιστα δὲ τὶς καταστροφὰς αὐτὰς ἔχουν εἰσαγάγει καὶ στὰ συναξάρια τοὺς θεωρῶντας, ὅτι ἔγιναν μὲ ἐπενέργεια τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων του .

Τὰ χαλεπὰ ἐκεῖνα χρόνια τῶν βιαιοτήτων καὶ ὡμοτήτων τῶν χριστιανῶν συνέβη καὶ ὁ φυσικὸς εὐνουχισμὸς τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλωστε ἔχουμε καταμαρτυρημένα πολλὰ δείγματα βαρβαρότητας καὶ ἀπάνθρωπων τιμωριῶν ἀπὸ τὸ θεοκρατικὸ καθεστῶς τοῦ Ἀνατολικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους (Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία), π.χ. ρινοτομίες, γλωσσοτομίες, ἀκρωτηριασμοὺς, βρασμοὺς, τσιγκελώματα καὶ ἄλλα πολλὰ.

* * *

Ἐν τέλει ἓνα ἀκόμη ἐρώτημα, ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὰ παραπάνω, εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: Κινδυνεύει ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα ἀπὸ τέτοιους εὐνουχισμοὺς; Νομίζω, ὅτι ὄχι πλεόν ἀπὸ φυσικὸ εὐνουχισμὸ ἀλλὰ ἀπὸ πνευματικόν..., ὁ ὁποῖος συνεχίζεται μέσῳ τῶν κοινωνικῶν, πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν δογματισμῶν. Ὅπλο ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ διαρκοῦς καὶ ἀνηλεοῦς «εὐνουχισμοῦ» μόνον ὁ νοῦς μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἡ κριτικὴ σκέψη, μὲ τὴν ὁποία ἡ Μητέρα Φύσις μᾶς προίκισε...

Σωκράτης Σιδηρόπουλος

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

ρὸ καιροῦ (17.10.2005) δημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» ἄρθρο τῆς κ. Παρασκευῆς Κατημερτζῆ μὲ τίτλο: «Ἀσκληπιεῖο Ἐπιδάουρου. “Ἐπιστρέφει” τὸ ἀρχαιότερο νοσοκομεῖο στὸν κόσμο.» Τὸ θέμα εἶναι βεβαίως ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρον, καὶ πολλὰ στοιχεῖα, ἄγνωστα γιὰ πολλοὺς (ἢ ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα), ἔρχονται πλέον στὸ φῶς. Ὁ τρόπος ποὺ τὸ χειρίστηκε ὅμως ἡ συντάκτις του εἶναι τοῦλάχιστον ἀδόκιμος. Χωρὶς ἀμφιβολία συμβάλλει στὸ νὰ παραταθῇ ἡ κατάσταση σύγχυσης, στὴν ὁποία βρισκόμαστε ἐδῶ καὶ 2.000 χρόνια.

Παραθέτουμε αὐτολεξεῖ τὰ βασικότερα ἀποσπάσματα τοῦ ἁρθρου τῆς κ. Κατημερτζῆ καὶ στὴν συνέχεια θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἄρουμε τὶς ἀνακρίβειες, ἡθελήμενες ἢ μὴ, ποὺ ὑπάρχουν σ’ αὐτό.

«Ἀναστηλωτικὴ κοσμογονία στὴν ἀρχαία Ἐπίδαυρο μὲ ἐπίκεντρο τὸ Ἀσκληπιεῖο, τὸ ἀρχαιότερο ἱατρικὸ κέντρο καὶ *sra* τοῦ κόσμου.

» Τὸ ἀρχαιότερο ἱατρικὸ κέντρο τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα – εἶναι τὸ Ἀσκληπιεῖο τῆς Ἐπιδάουρου. Ἕνα τεράστιο **ἱερό**, μὲ 65 κτήρια, ποὺ συνδύαζε τὶς **θαυματουργὲς ιδιότητες μιᾶς “Παναγίας τῆς Τήνου”** (!) καὶ τὶς πηγὲς τοῦ ἑλληνικοῦ νεροῦ “**Εβιάν**” μὲ τὶς ἀνέσεις ἐνὸς σύγχρονου σανατόριου, νοσοκομείου καὶ *sra* σ’ ἓνα μοναδικὸ “**μπουκέτο**” **πίστης, αὐθυποβολῆς**, ψυχανάλυσης, ὑδροθεραπείας καὶ δίαιτας παράλληλα μὲ τὶς καθαρὰ ἱατρικὲς πρακτικὲς.

» Ἄγνωστο στὸν πολὺν κόσμο τὸ Ἀσκληπιεῖο τῆς Ἐπιδάουρου καλύπτει ἔκταση 100 στρεμμάτων κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ θεάτρου. Μέχρι πρότινος τὸ **ἱερό** ἦταν ἓνας ἀπέραντος ἐρειπιῶνας. Ἐδῶ συντελεῖται σήμερα μία ἀναστηλωτικὴ κοσμογονία, ἐνῶ παράλληλα ἀνασκαφικὲς ἔρευνες καὶ ἀνακαλύψεις ἀνατρέπουν παγιωμένες πεποιθήσεις καὶ γράφουν γιὰ πρώτη φορὰ, 130 χρόνια ἀπὸ τὴν πρώτη ἀνασκαφή, τὴν πλήρη καὶ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ ἀρχέτυπου **ναοῦ** τῆς Ὑγείας.

» Οἱ πρόσφατες ἀνασκαφὲς καὶ ἐργασίες ἔδειξαν τὴν σημαντικὴ θέση τοῦ νεροῦ, ποὺ μεταφερόταν ἀπὸ μεγάλη ἀπόσταση, ἀπὸ τὶς πηγὲς τῆς Ἀγίας Ἄννας, μὲ ὑπόγειο λαξευτὸ ὕδραγωγεῖο, στὸ κέντρο τοῦ ἱεροῦ καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖτο σὲ λουτρά, καθαρμὸνς καὶ γιὰ τὴ δίαιτα τῶν ἀσθενῶν, ἐνῶ ἀποκαλύφθηκαν τὰ πρῶτα κτήρια καὶ στοιχεῖα τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μὲ λουτρά καὶ δίαιτα

(χρονολογούνται ήδη στὸν 6ο αἰῶνα π.Χ., τοῦλάχιστον ἓναν αἰῶνα νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι θεωροῦνταν μέχρι πρόσφατα) – ὅπως τονίζει ὁ γενικὸς ὑπεύθυνος τῆς Ἐπιτροπῆς Μνημείων Ἐπιδάουρου καθηγητῆς Βασιλῆς Λαμπρινουδάκης.

» Ξενῶνες, γυμναστήρια, πισίνες καὶ θερμαινόμενα λουτρά, πολυάσχολες ἀγορές, σκιερὲς στοές, ἐστιατόρια, βιβλιοθήκες, κρήνες, ἀγάλματα καὶ **προπαγανδιστικὲς ἐπιγραφές (!), ναοί, ἱερὰ γιὰ ὅλες τὶς θρησκευτικὲς προτιμήσεις, θέατρο, στάδιο καὶ ἱππόδρομος** – ἡ πιδὸ πρόσφατη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψη – ἀπαρτίζουν τὸ μεγάλο ἱερὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ στὴν Ἐπίδαυρο. Ὅλα αὐτά, ποὺ εἶχαν ἰσοπεδωθῇ καὶ διαλυθῇ ἀπὸ σεισμοὺς πρὶν ἀπὸ 15 αἰῶνες, καθαρίζονται, συναρμολογοῦνται ξανὰ μὲ τὴν βοήθεια καὶ ἀρκετοῦ νέου ὑλικοῦ καὶ δίνουν στὸν πρῶν ἀπέραντο ἐρειπιῶνα ἀνάταση, πνοή, τὴν τρίτη διάσταση, τὸ ὕψος ποὺ ἔλειπε.

.....

» Στὸ ἐπίκεντρο τῶν ἐπεμβάσεων βρίσκονται ἔξι μνημεῖα. Τὸ ἄβατον ἢ ἐγκοιμητήριον. Μὲ τὴν ἀναστήλωση κάποιων κιόνων καὶ τοῦ θριγκοῦ μὲ τὰ μεγάλα ξύλινα δοκάρια τῆς στέγης καὶ τὰ κομπὰ μαρμάρινα διαχωριστικά, τὶς λίθινες κλῖνες καὶ τὸ ἡμίφως τῆς ὑπόγειας πτέρυγας ἀναδείχθηκε τὸ ὑποβλητικὸ περιβάλλον, ὅπου συντελοῦνταν –μὲ **ὑπνωση** ἴσως– ἡ ἐσωτερικὴ θεραπεία.

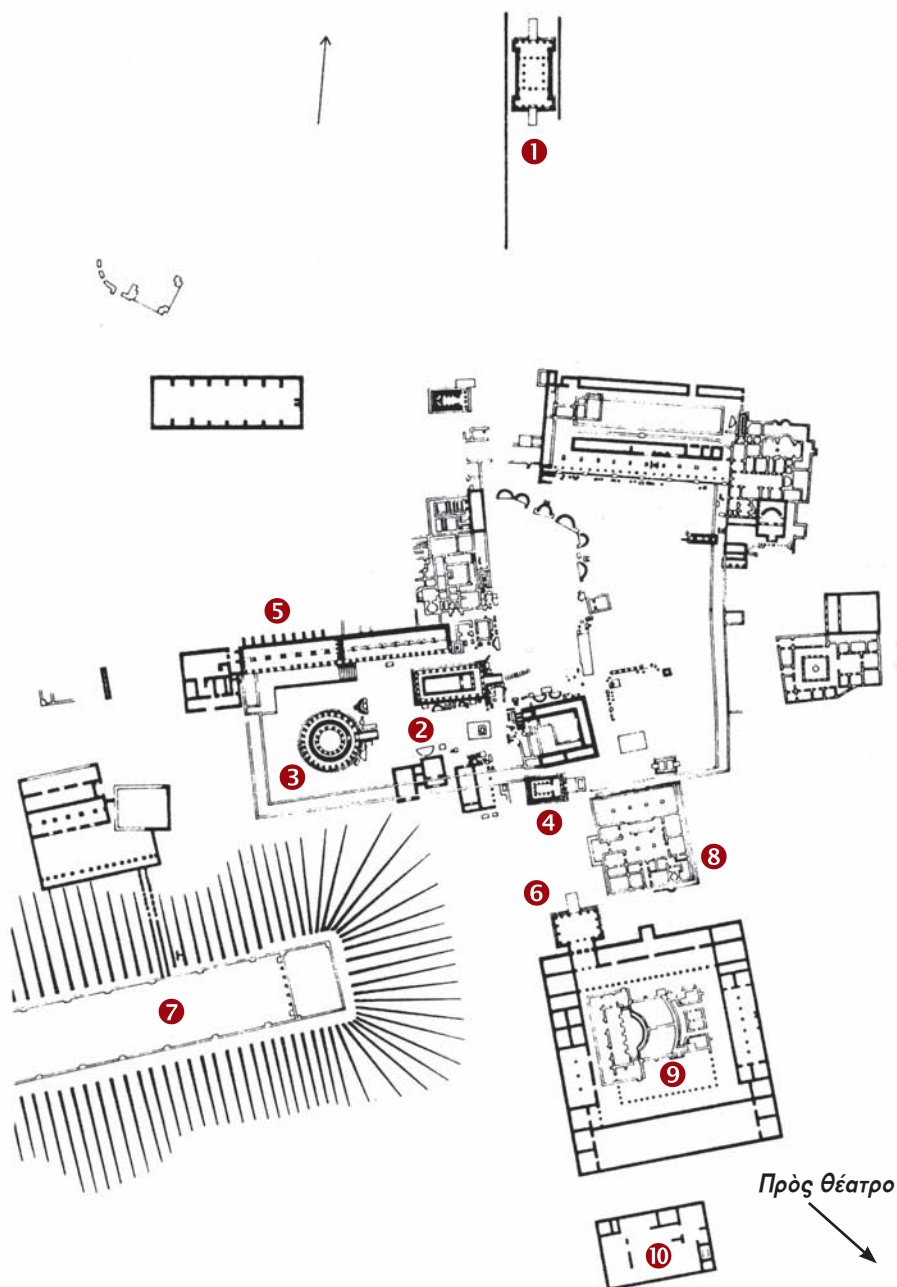
.....

» Τὸ ἄβατον ἢ ἐγκοιμητήριον στὸ ἱερὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ στὴν Ἐπίδαυρο: Μιὰ μακρὰ ἐντυπωσιακὴ ἡμιδιώροφη στοά, μήκους 74 μ., μὲ κιονοστοιχία καὶ ψηλὰ διαχωριστικά, ὅπου διανυκτέρευαν οἱ ἀσθενεῖς προετοιμασμένοι μὲ καθαρισμούς, λουτρό, δίαιτα, **προσενχή** καὶ θυσίες καὶ συναντοῦσαν στὸν ὕπνο τους τὸν θεό, τὴν ἐνσάρκωσή του σὲ μεγάλα ἀβλαβῆ φῖδια ἢ τοὺς ἐκπροσώπους του ἱερεῖς καὶ δέχονταν τὴν διάγνωση, τὸ **θαῦμα**, τὴ συνταγή, τὸ θεραπευτικὸ σόκ.

Ὑπογραμμίσθηκαν οἱ λέξεις-κλειδιά, μὲ τὶς ὁποῖες γίνεται ἡ ἀπόπειρα συσκότισης καὶ διαστρέβλωσης τῆς ἀλήθειας.

Κατ' ἀρχὰς ἡ κ. Κατημερτζῆ ἀναφερόμενη στὸ Ἀσκληπιεῖο κάνει λόγο γιὰ ἱερό, μὲ τὶς θανατοουργεῖς ιδιότητες τῆς Παναγίας τῆς Τήνου (!), γιὰ χῶρο πίστεως καὶ αὐθυποβολῆς. Τίποτε πιδὸ ἀνακριβές. Ὡς τόπο λατρείας οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες χρησιμοποιοῦσαν τοὺς ναοὺς τους. Τὸ Ἀσκληπιεῖο ἦταν νοσηλευτήριον καὶ μάλιστα ὑψηλοῦ ἐπίπεδου (ποιά σύγχρονα νοσηλευτήρια διαθέτουν ξενῶνες, γυμναστήρια, πισίνες, θερμαινόμενα λουτρά, ἀγορές, στοές, ἐστιατόρια, βιβλιοθήκες, κρήνες, ἀγάλματα, θέατρο, στάδιο καὶ ἱππόδρομο, ὅπως ἄλλωστε ἀναφέρεται καὶ στὸ ἐν λόγω ἄρθρο;), ὅπου ἐφαρμοζόταν ἡ κλασικὴ Ἱατρικὴ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ὑδροθεραπεία καὶ τὴν δίαιτα.

Καμμία θέση δὲν εἶχαν ἡ πίστη, ἡ αὐθυποβολὴ καὶ τὰ θαύματα στὸν χῶρο τοῦ Ἀσκληπιείου. Οὔτε ἄλλωστε καὶ ἡ ὑπνωση. Οἱ Ἀσκληπιάδες δὲν ἐφήρμοζαν τὴν

Κάτοψη μνημείων Ἐπιδαύρου

1. Προπύλαια	4. Ναὸς Ἀρτέμιδος	7. Στάδιο	10. Θέρμες
2. Ναὸς Ἀσκληπιοῦ	5. Ἐγκοιμητήριον	8. Γυμνάσιον	
3. Θόλος	6. Πρόπυλον	9. Ὡδεῖον	

ύπνωση αλλά την **ἐγκοίμησιν**. Οἱ ἀσθενεῖς ὠδηγοῦντο δηλαδή στὰ ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα, ὅπου καὶ παρέμεναν μερικὲς ἡμέρες, ἕως ὅτου ὄνειρευθοῦν (ὄχι βέβαια τὸν θεό, τὰ φίδια ποὺ τὸν ἐνσάρκωναν (!) ἢ τοὺς ἐκπροσώπους του ἱερεῖς, ὅπως διατείνεται ἡ δημοσιογράφος) καὶ ἀναφέρουν τὸ ὄνειρό τους στοὺς γιατρούς. Ἐκεῖνοι μὲ τὴν σειρὰ τους, μέσφ τοῦ ὄνειρου ἔκαναν διάγνωση τῆς ψυχροσωματικῆς κατάστασης τοῦ ἀσθενοῦς (ὀλιστική προσέγγιση τῆς θεραπείας σώματος-ψυχῆς) καὶ ἀποφάσιζαν, ἂν θὰ μπορούσε νὰ ἐπέλθῃ ἴαση ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἐξιτήριο στὸν ἀσθενή.

Ἀλλὰ βέβαια οἱ χριστιανοὶ σήμερα δὲν μποροῦν νὰ δεχθοῦν, ὅτι στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ὑπῆρχαν νοσηλευτήρια, διότι τότε θὰ πρέπει νὰ δεχθοῦν καὶ τὴν ἐξάλειψή τους ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους. Σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα μᾶς ἀναφέρει ἡ κ. Κατημερτζή, ὅτι ἡ ἰσοπέδωση τοῦ Ἀσκληπιείου ὀφείλεται σὲ σεισμούς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ Ἀσκληπιείου καὶ τῶν περισσοτέρων ἐκκλησιαστικῶν δημιουργημάτων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὀφείλεται στὴν ἀμάθεια, τὰ συμπλέγματα, τὸν φθόνο καὶ τὴν ἐπακόλουθη μανία τῶν χριστιανῶν.

Στὸ κείμενο γίνεται ἀκόμη λόγος γιὰ ὑπαρξή προπαγανδιστικῶν ἐπιγραφῶν. Νομίζω, ὅτι ἡ συντάκτις ὀφείλει νὰ μᾶς ἐνημερώσῃ, ποῦ βρίσκονται αὐτὲς καὶ σὲ τί ἀναφέρονται. Ὁμολογῶ, ὅτι ἔχω παντελῆ ἄγνοια τοῦ θέματος. Ὅπως ἐπίσης ὁμολογῶ, ὅτι δὲν γνωρίζω, ποῦ βρίσκονται τὰ ἱερὰ γιὰ ὅλες τὶς θρησκευτικὲς προτιμήσεις, τὰ ὁποῖα, ὅπως μᾶς ἀναφέρει ἡ κ. Κατημερτζή ἀποτελοῦσαν μέρος τοῦ Ἀσκληπιείου. Ἦξερα, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνεξιθρησκείας ἦταν ἀπολύτως σεβαστὴ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, δὲν ἤξερα ὅμως, ὅτι ἡ πολυπολιτισμικότητα ἀνάγεται σ' αὐτὴν τὴν ἐποχή.

Ἐν ὀλίγοις τὸ κείμενο τοῦ ἄρθρου διαποτίζεται μὲ σκόρπιες λέξεις, φράσεις οὕτως, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ μείνῃ μὲ τὴν ἐντύπωση, ὅτι τὸ Ἀσκληπιεῖο τῆς Ἐπιδαύρου ἦταν ὄχι ἓνα πληρὲς ἐπιστημονικὸ ἰατρικὸ κέντρο, ἀλλὰ ἓνας ἡρώς μεταφυσικοῦ μυστικισμοῦ, ὅπου ἀδαεῖς καὶ δεισιδαίμονες ἄνθρωποι προσήρχοντο, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν στὸν θεὸ (ἢ καὶ στοὺς ἐκπροσώπους του φίδια ἢ ἱερεῖς) ἐλπίζοντας σ' ἓνα θαῦμα.

Πάντοτε οἱ μειονεκτοῦντες ἀπαξιῶνουν καὶ σπιλῶνουν ὅ,τι δὲν μποροῦν νὰ φθάσουν.

Α.Γ.

Μία συνδρομή-δῶρο γιὰ τὶς γιορτὲς
στὸν σκεπτόμενο φίλο σας θὰ ἀποτελέσῃ
οὐσιαστικὴ συμβολὴ στὴ δύσκολη
διαφωτιστικὴ προσπάθεια τοῦ «Δαυλοῦ».

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ; ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ;

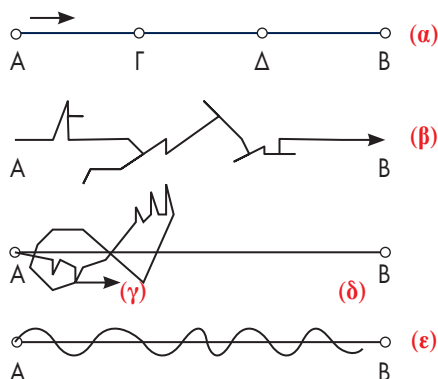

Ἡ σχέση ἔχει ἡ γλῶσσα μὲ τὴ μεγαζωία; Ἡ μεγαζωία εἶναι προσωπικὸς στόχος, δηλ. μιὰ ζωὴ τελείως ἀγήρατη, ἄνοση, σφριγιλή. Στόχος ὅμως χωρὶς λόγο ὑπαρξῆς εἶναι ἄχρηστος. Καὶ δὲν εἶναι βέβαια ἡ ἐξουσία, ἡ περιουσία ἢ παρ-ουσία ἢ ἡ ἀν-ουσία (=ἀγνοσία/ἐξαπάτηση), ἀλλὰ ἡ οὐσία. Καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι μόνο νὰ «νοιώθουμε ὥραϊα», νὰ ἀπολαμβάνουμε τὴν Φύση καὶ τὴν παρέα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποτρέπουμε τὸ κακὸ (=τὸ ἀφύσικο) ἀποκτῶντας Γνώση.

Πίν. 1. Διαδικασία Λόγου.

Καὶ γνώση εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου μας, δηλ. ὁ Λόγος (=ἀναλογία, ἐπίγνωση). Καὶ ἐνῶ ἀντίληψη ἔχουν καὶ τὰ ζῶα (στοιχειωδῶς καὶ τὰ φυτά) **μόνο** ὁ ἄνθρωπος στὴ Γῆ ἔχει Λόγον = ἐναρμόνιση τῆς λειτουργίας τοῦ νοῦ μὲ τὴν λειτουργία τοῦ Σύμπαντος, καὶ μὲ αὐτὴ νοεῖ/συν-κινεῖται καί, ἂν θέλῃ, ἐκφράζεται (**Πίν. 1**). Ἡ ἐκφραση λοιπὸν εἶναι εἴτε ἐσωτερικὴ (σκέψη) εἴτε ἐξωτερικὴ (γλῶσσα). Ἡ σκέψη τοῦ φυσιολογικοῦ ἀνθρώπου (Homo Sapiens) εἶναι συγχρόνως ὑποθετικὴ, συνδυαστικὴ, διερευνητικὴ καὶ συμπερασματικὴ. Ἐπίσης παρενθετικὴ καὶ καλοκάγαθη. Ἐξηγοῦμαι: **❶ Κοινὴ** (μὴ παρενθετικὴ) εἶναι ἡ σκέψη ποὺ προχωρᾷ γραμμικὰ ἀπὸ τὸ Α στὸ Β μὲ ἐνδιάμεσα Γ, Δ, λ.χ. Μαθηματικὰ (**Σχ. 1α**). **❷ Παρενθετικὴ** εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐνδιάμεσα προβάλλ-

Σχ. 1. Τρόποι σκέψης.

γενικολογίες και 5. στόμφο. ❶ Οι συνήθειες σκέψεις του κοινού ανθρώπου, που δεν διαθέτει υψηλούς στόχους. Επίσης κάποιων πολιτικών λχ. «Πρέπει ή θέσις της Ύπηρεσίας να είναι μία, αυτή την όποιαν επιτάσσουν ο νόμος και βασικαί αποφάσεις της εκτελεστικής εξουσίας (σ. 11). ❷ Αναφέρονται τα αυτόνομα: «Κοινή επιδίωξις, κοινή προσπάθεια, κοινός σκοπός ή ανάπτυξις εις τὸ ἑπακρον τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος...» ❸ Ὅρα «ρωμαντικό» ἀνούσιο ποίημα: «Τὸ ἔαρ τὸ γλυκὺ ἐφάνη/ χαῖρε, ὦ φύσις θεοσεσία! / Μὲ σὲ ζωὴν ἀναλαμβάνει/ κ' ἡ τεθλιμμένη μου καρδία», Ι. Καρασούτσας. ❹ + ❺. Ἐπίτηδες πομπῶδες καὶ ἀκαταλαβίστικο ὕφος ἔχουν τὰ περισσότερα ἐπιστημονικὰ βιβλία: «Ἡ βιασύνῃ πὺν ἀπαιτεῖ ἡ πολιτικὴ μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάνουμε ἀκριβῶς αὐτό, νὰ ἐνεργήσουμε ἀνεύθυνα σὲ σχέση μὲ τὴ διαμόρφωση τῆς εὐθύνης μας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ παραμεῖνῃ “ἀναποφάσιστη” καὶ ἐπομένως μὴ ἀναγνωρίσιμη καὶ μυστικὴ...»⁽³⁾. Μὴν προσπαθήσετε νὰ καταλάβετε! Εἶναι μάταιο ὅσο καὶ ἡ κατανόηση (ἔσω)-κομματικῶν κειμένων (=ξύλινη γλῶσσα).

Τί ἐννοῶ «καλοκάγαθη σκέψη»; Ἀπλᾶ τὴν θετικὴ. Καὶ ἡ κακὴ σκέψη, πὺν δὲν παράγει γνώση, εὐδαιμονία, γαλήνη ἀλλὰ μόνο ἱκανοποίηση ἢ πόνο/ἀγωνία (εἶναι τὸ ἴδιο), ἐπιφέρει καταστροφὴ στὸ περιβάλλον (κοινωνία, φύση), στὸν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου (Ἀλτσχάιμερ κ.ἄ.) καὶ ἐκφυλιστικὰς ἀσθένειες (λχ. καρκίνο).

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ σκέψη ὑποθετικὴ/συνδυαστικὴ/συμπερασματικὴ ἔχουν καὶ οἱ ἀνεργάτιστοι ἄνθρωποι, ὅπως εἶχαν καὶ οἱ ἐκφυλισμένοι Νεαντερτάλιοι⁽⁴⁾ (πὺν φαίνεται ὑπάρχουν καὶ σήμερα, ἀξυανόμενοι συνεχῶς), ὁ Homo Sapiens, ὁ ἀληθής, διαθέτει καὶ παρενθετικὴ καὶ καλοκάγαθη.

Ἡ Σκέψη μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε αὐθύπαρκτη εἴτε νὰ ἐκφρασθῇ μὲ Γλῶσσα, προφορικὴ ἢ γραπτὴ. [Παρενθ.: Πλὴν τῆς Φθογγικῆς Γλῶσσας (ὁμιλία/γραφὴ) ἔχουμε πολλὰς ἄλλας γλῶσσες (Σχ. 2), πὺν ἐξετάζει ἡ ἐπιστὴμὴ τῆς Σημειολογίας (Semeiology). Εἰδικὰ ἡ γραφὴ τῆς Φθογγικῆς Γλῶσσας ἐκφράζεται μὲ σημεῖα (τὰ σύμβολα)

λεῖ καὶ ἐπιλύει ἐπὶ μέρους (σχετικὰ) θέματα καὶ ἐπιστρέφει στὴν βασικὴ διαδικασία (1β) (ἔτσι δουλεύουν τὰ windows στὰ PC). ❸ **Χαοτικὴ σκέψη**, αὐτὴ πὺν δὲν ἐπιστρέφει, δὲν ἔχει ἀποτέλεσμα (δὲν φτάνει στὸ B). Εἶναι ἡ σκέψη τοῦ «μαραζιοῦ» πὺν κλωθογυρίζει (γ), τοῦ σχιζοφρενοῦς, τοῦ μεγαλομανοῦς (λχ. «δικτάτορες») (1δ).

Τέλος ❹ **ἀνούσια σκέψη**, εἶναι ἡ συνηθέστερη (σὲ πολλοὺς φτάνει τὸ 90% τοῦ συνόλου) καὶ ἐκφράζεται μὲ 1. κοινοτοπίες, 2. ταυτολογίες, 3. ἀοριστολογίες, 4.

με 4 τρόπους: **1.** *Εἰκόνες/ιερογλυφικά:* **2.** *Συλλαβογράμματα:* *Γραμμική γραφή Β* (Γ.Γ.Β) **3.** *Γράμματα* (αλφάβητο) **4.** *Συνδυασμούς* (Ίαπωνική).

Σημ.: Δὲν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐξέλιξη ἀπὸ τὴν ἱερογλυφικὴ στὴν συλλαβικὴ μετὰ στὴν ἀλφαβητικὴ. Βρέθηκαν στὸ Δισπηλιὸ Καστοριᾶς γράμματα τῆς 5ης χιλιετίας (!) (ὄρα «Δ». τ. 289).

Ἐπίσης ἡ Ἰαπωνικὴ συλλαβικὴ Γλῶσσα γράφεται καὶ μὲ συλλαβογράμματα. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ (ξανα) γίνη καὶ μὲ τὴν Νεοελληνικὴ.

ΣΗΜΕΙΟ	ΓΛΩΣΣΑ
φθόγγος	ὁμιλία
νότα	μουσικὴ
σχῆμα/χρῶμα	ζωγραφικὴ
κίνηση	χορὸς
ἀριθμὸς/σχῆμα	Μαθηματικὰ
κίνηση/γκριμάτσα/στάση	σῶμα

Σχ. 2. Γλῶσσες-σημεῖα.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ; Ἡ ἐπίσημη Γλωσσολογία λέγει: «Κώδικας ἀποδεκτῶν σημείων γιὰ ἀποστολὴ/λήψη μηνυμάτων.» Εἶναι ὅμως μόνο αὐτό; Εἶναι *ἐργαλεῖο ἐπικοινωνίας*, Τέτοια «ἐργαλεῖα» ἔχουν ὅλα τὰ ζῶα (σώματος ἢ ἡχητικά) ἔστω καὶ ἀπλᾶ ἢ διαφορετικά.

Καὶ ἀρχίζουν τὰ ἐρωτήματα: **1.** Εἶναι ἡ γλῶσσα, ὅχι ἐργαλεῖο, ἀλλὰ ἡ βασικὴ οὐσία τοῦ Λόγου, μὲ ὅλα τὰ παρεπόμενα; **2.** Ὑπάρχει Πρωτογλῶσσα (μῦθος τῆς Βαβέλ) ἢ κάθε λαὸς, ὅπου Γῆς, βρίσκει ἓνα δικό του κώδικα, γιὰ νὰ πορεύεται; Ὑπάρχει σχέση Πρωτογλώσσας καὶ τόπου «ἀνθρωπογένεσης»; (Θὰ δοῦμε, τί ἐννοῶ.) **3.** Εἶναι ὅλες οἱ γλῶσσες *συμβατικές* ἢ εἶναι παραφθορὲς τῆς *Νοηματικῆς* Πρωτογλώσσας; **4.** Εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ (Αἰγαία) Γλῶσσα, ἀρχαία καὶ νέα, καθαρὰ συλλαβικὴ πρωτογλῶσσα;

1 Ὅταν ἓνας πολιτισμὸς ἢ ἓνας λαὸς βρίσκεται σὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο, ὅταν ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπίγνωση εἶναι βασικὰ στοιχεῖα του τότε μὲ τὴ γλῶσσα ἐκφράζει μὲ *ποικιλότητα* καὶ *σαφήνεια* λεπτότατες ἀποχρώσεις κάθε ἔννοιας, ὅσο ἀφηρημένη καὶ ἂν εἶναι. Ἀντίθετα σὲ σκοτεινὲς ἐποχὲς χρησιμοποιοῦνται 2-3 ἑκατοντάδες βασικὲς λέξεις. Ἡ Γλῶσσα ἀκονίζει τὸ Νοῦ καὶ ὁ Νοῦς πλουτίζει τὴ Γλῶσσα. Τέλος ταυτίζονται.

Παρεκβ. 1: Πρέπει νὰ ἐκφράζεται ὁ Λόγος μόνο μὲ σκέψεις, χωρὶς ἤχο; Ὁχι, ἔλεγαν οἱ Ἕλληνες, ἐπιβάλλοντας ἡ ἀνάγνωση νὰ γίνεται φωναχτά, «ἀπὸ στήθους».

Παρεκβ. 2.: Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ κατὰ τὸν 5ο αἰ. π.Χ. διέθετε ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια λεκτικοὺς τύπους (λύω, ἔλυε) ἔναντι τῆς «παγκόσμιας» σήμερα Ἀγγλικῆς μὲ 66.000 μόνο τύπους (work = δουλεύω/εἶς / δουλειά) μὲ 16.000 πρωτότυπες λέξεις (Oxford Etymology). Μὲ τὸ ἐναπομεῖναν 0,1% τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας ἔχουμε μόνο (!) 93 ἑκατομμύρια ἑλληνικὲς.

② Ἡ ἐπίσημη Γλωσσολογία ὑποστηρίζει μὲ πάθος τὴν ἀνεξάρτητη δημιουργία ἀλλὰ καὶ τὴν ἰσοτιμία τῶν γλωσσῶν. Ὅτι λ.χ. οἱ ἀπομονωμένοι Βάσκοι ποὺ -δῆθεν- κατασκεύασαν τὴν γλῶσσα τους, ἀντὶ τῆς λέξεως μητέρα: mata μποροῦσαν (μὲ αὐθαίρετη σύμβαση) νὰ τὴν ἔλεγαν π.χ. scrabl!

Ὅχι, βαρύγδουποι καθηγητές! Ὁ μύθος τῆς Βαβέλ (ἐλληνοσυνεριστικός) εἶναι «ἀληθινός». Ἡ Αἰγαία Πρωτογλῶσσα (Protosprache) ὑπῆρχε. Ὅμως πρὸ τοῦ «κατακλυσμοῦ» (τῆς τέταρτης παγκόσμιας καταστροφῆς), ὅπως ἀναφέρουν Πλάτων, Ἡσίοδος κ.ἄ., ἦτοι περὶ τὸ 10.000 π.Χ.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξαπλώθηκε (γιὰ πέμπτη τοῦλάχιστον φορά!) στὰ πέρατα τῆς (κατ)οικουμένης μὲ ἀποστολὲς (κωδικὸς «Ἡρακλεῖς», «Ἰάσωνες», «Διόνυσος» κ.ἄ.).

Οἱ σημερινὲς γλῶσσες λοιπὸν εἶναι βασικὰ παραφθορὲς τῆς Ἑλληνικῆς Πρωτογλώσσας. Παραδείγματα πάμπολα: Ἀραουκανοὶ Χιλῆς, Μάγιας, Πολυνήσιοι (Εἰρηνικός), Βόρειοι (Γερμανοὶ κ.ἄ.), Λατῖνοι, Σλαῦοι, Ἰάπωνες⁵. Παράδειγμα Ἰαπων.: do-re-i = ὑπηρέτης < Γ.Γ.Β δο-έ-λι < δό-λι = δοῦλοι.

Βέβαια τὸ ἐπιστημονικὸ κατεστημένο πρὸ τῆς ὀφθαλμοφανοῦς ὁμοιότητος τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν μὲ τὴς τῆς Μ. Ἀσίας μέχρι Ἰνδίας ἀναγκάστηκε νὰ κατασκευάσῃ τὸ 1816 ἓνα γελοῖο ἰδεολόγημα, τῆς Ἰνδο-γερμανικῆς ἢ Ἰνδο-ευρωπαϊκῆς (I.E.) ἢ Ἰαπετικῆς Πρωτογλώσσας, ποὺ -δῆθεν- τὴν μίλαγε ἀντίστοιχη φυλὴ-φάντασμα κάπου στὴν Ἀνατολία (νὰ εἶναι καὶ κοντὰ στοὺς Ἑβραίους), ἃς ποῦμε Χετταῖοι, 1700 π.Χ. Ἀποτέλεσμα; Ἡ πανάρχαια Ἑλληνικὴ νὰ θεωρηθῇ ἀκρινὸ παρακλάδι τῆς I.E. (Μόνο 1400 π.Χ. ἢ Ἑλληνικὴ, 1100 π.Χ. ἢ Βεδικὴ, 800 π.Χ. ἢ Σανσκριτικὴ.)

Ὅλα αὐτὰ καταρρίπτονται συνεχῶς μὲ τὰ νέα εὐρήματα: 1. Ἄνω τῶν 2.000 ἐτῶν γραπτὴ γλῶσσα 2. Οἱ Χετταῖοι-Ἑλληνες < Φετεοὶ = γνωστοὶ/παλαιοί.

③ Ἐχει ἀποδειχθῇ πειραματικὰ ὅτι, γιὰ νὰ φθάσῃ μία γλῶσσα στὸ ἐπίπεδο τῶν ἑκατομμυρίων λέξεων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ στὴν ἀνυπέβλητη δομὴ τῶν Ἑπῶν ἀπαιτοῦνται τοῦλάχιστον 10.000 χρόνια.

Οἱ ὑπολογισμοὶ εἶναι, νομίζω, πολὺ συντηρητικοί: Ἀπαιτοῦνται πολλοὶ ἐπ'ἀλλήλοισι πολιτισμοὶ καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἂν ὄχι ἑκατομμύρια ἔτη!

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ξεκίνησε ἡ ἐξάπλωση τῆς γλώσσας, λογικὸ εἶναι, νὰ τὴν μιλοῦσε ὁ Πολιτισμὸς/φυλὴ τῆς περιοχῆς καὶ ὄχι ἓνας ὑποτιθέμενος-φτειαχτὸς «Ἰνδο-ευρωπαϊκὸς λαός. Καὶ ἀφοῦ (αὐτο;) καταστράφηκε 4 φορές τοῦλάχιστον (ὅρα Ἡσίοδο), ἦταν τοῦλάχιστον τόσο ὑψηλὰ τεχνολογικὸς ὅσο ὁ σημερινός.

Ποῦ «γεννήθηκε» ὁ πρωτάνθρωπος; Ὑπάρχει ἀνθρωπογένεσις; Ἦταν σημειακὴ ἢ ταυτόχρονη σὲ πολλὰ μέρη; Ἡ Διάνοια εἶναι τυχαῖο γήινο φαινόμενο; Στὰ ἐρωτήματα ἀπαντᾶνε οἱ ἐπιστῆμες μὲ θεοκρατικὸ τρόπο!

Τὸ «ἄξιωμα τῆς διαδικασίας», ἦτοι τῆς **γραμμικῆς** καὶ διὰ πάντα ἀνοδικῆς πορείας [ἀρχή, μέσον καὶ πέρα], δὲν διαφέρει στὴν βάση καθόλου ἀπὸ τὸ «ἄξιο-

μα του Δημιουργού». Αποτέλεσμα τὰ ιδεολογήματα-θεωρίες, ἡ βάση ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Ἰδιαίτερα στὴν Ἀνθρωπολογία/Γλωσσολογία, ἡ γραμμικὴ ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ κοινὸς –λένε– πιθηκοειδὴς πρόγονος ἐξελιίσσεται ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς πιθήκους σὲ –δήθεν– ὄρθιο ἄνθρωπο, κατασκευαστή, Νεαντερτάλιο, τέλος σοφὸ, τὸν σημερινό. Βέβαια θεωροῦν, ὅπως **ὅλες** οἱ θρησκείες, τὴν διαδικασία αὐτὴ **μοναδική** στὸ Σύμπαν. Ἀνθρωποκεντρισμὸς (δηλαδὴ ὅπως παλαιότερα ὁ Γεωκεντρισμὸς) τοῦ κερατᾶ. Εἶναι ἔτσι; Ποῦ οἱ συμπαντικοὶ νόμοι Ἄεναον καὶ Διάφορον;

Ὁ ἥρωας Τζ. Μπροῦνο (αὐτοὶ εἶναι οἱ ἥρώες μας, αὐτοὶ ποὺ παράγουν **γνώση**, ὄχι οἱ στρατηγοί, οἱ σωτῆρες, οἱ πολιτικοὶ ποὺ παράγουν θάνατο), καλόγερος ὢν, τὸ 1000 μ.Χ. διάβασε ἑλληνικοὺς παπύρους καὶ ἔγραψε: «*Ἡ Γῆ σὰν κόκκος ὕλης γυρίζει γύρω ἀπὸ τὸν Ἥλιο, τὸ Σύμπαν ἔχει ἄπειρους ἥλιους καὶ γαλαξίες, ἡ ζωὴ εἶναι σκορπισμένη παντοῦ, τὸ ἴδιο καὶ ἡ Νόση.*» Αποτέλεσμα τῆς ἀποκάλυψής του; Κάηκε μαζὶ μὲ τὰ γραπτά του ἀπὸ τοὺς Σκοτεινοὺς.

Εἶχε δίκιο. Ὅλα στὸν Κόσμο αὐτὸν «ἦν ἔστι καὶ ἔσται» (Ἡράκλειτος) ἄρα καὶ ἡ Διάνοια καὶ ὄντα νοήμονα παντοῦ καὶ ἀνέκαθεν «μέτρα σβεννύμενα καὶ μέτρα ἀπτόμενα». Δημιουργεῖ ὁ ἄνθρωπος ὁ σοφός, ὅταν (ὑπερ)φωτίζει, πολιτισμοὺς ἐξαίρετους σὲ κατάληλους χρόνους. Ἕνας ἐξαίρετος χῶρος εἶναι καὶ ὁ ἑλληνικὸς. Ἐδῶ «ἄναψαν» οἱ περίοδοι «Κρόνος», «Πελασγός», «Δευκαλίων», «Ἑλλην» καὶ φώτισαν τὸν κόσμο. Πότε θὰ ξανανάψει;

4 Οἱ σημερινές (ὅπως καὶ πάντα γλώσσες) δὲν εἶναι συμβατικές, ὅπως δέχεται ἡ ἐπίσημη Γλωσσολογία. Δὲν φτειάχτηκαν ἀπὸ ομάδες ἀνθρώπων, ποὺ εἶπαν: «Ἀπὸ σήμερα τὴν ἔννοια «γένο(ς)» θὰ τὴ λέμε λ.χ. «τρούτς»! Φαίνονται ὅμως τέτοιες, ἐπεὶδὴ εἶναι παραφθορές «βάρβαρες» τῆς χαριτωμένης, μουσικῆς πρωτογλώσσας, τῆς Ἑλληνικῆς. Παράδειγμα: Γ.Γ.Β qa-ti-se-u → βασιλεὺς → Λατ. caesar → Γοτθ. kaiser ἢ Ἀγγλ. chief ἢ Σλαβ. czar.

Ἡ πρωτογλώσσα παράγει αὐθόρμητα λέξεις *ἡχομιμητικές* λ.χ.: λ-ρ-λ-ρ (=κυλᾶ τὸ νερὸ → ρέω, βδ (=κάνει ὁ ἄνεμος) → βοή, βοῦς κ.ἄ. Ἔτσι ἡ Ἑλληνικὴ δὲν εἶναι συμβατικὴ γλώσσα ἀλλὰ ἀπόλυτα **νοηματική**. Ἡ λέξη λχ. «δημοκρατία» < δέμω + κράτος = [δέ]ω + [κρά]-τος δηλώνει τὸ νόημά της μὲ τὶς βασικὲς συλλαβὲς [δε] καὶ [κρα]. Γιὰ τὸν ἀγγλομαθὴ ὅμως ἡ λέξη «democracy» δὲν δηλώνει τίποτα: Ἴσως τοῦ θυμίζει demon + crash, δηλ. λέξεις ἄσχετες μὲ τὴν ἔννοια.

Ἄλλο παράδειγμα: «ἄνθρωπος», μέχρι πρότινος ἐτυμολογεῖτο –λανθασμένα– ὡς < ἄνω-θερ-ωπὸς ἢ ἄνω-θρῶσκω = ὃν ποὺ βλέπει πρὸς τὰ ἄνω *θεόν. Ὅμως βρήκαμε στὸν Ἡσύχιο «δρῶψ» < δρᾶω/δρέπω καὶ *νρῶψ < ναίω, νοέω.

5 Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα λοιπὸν δὲν εἶναι οὔτε «θεϊκὴ» οὔτε ἐξωγήνη (Σείριος) οὔτε «Ἰνδοευρωπαϊκὴ». Εἶναι ἡ πρωτογλώσσα-μητέρα, ἔκφραση/ἀποτέλεσμα τῆς Φύσης. Ὅπως ὁ ἄνθρωπος *ἀκούει* καὶ *νοεῖ* ἔτσι παράγει ἤχους καὶ

σχήματα (=σημεία) σε μορφή δι-συλλάβων λέξεων βασικά (ελάχιστες μονοσύλλαβες, λίγες τρισύλλαβες). Αναφερόμαστε βέβαια στις πρωτόθετες (prototypes) λέξεις, από τις οποίες παράγονται οι λοιπές.

Η ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ. Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι **καθαρὰ συλλαβική**. (Ἡ μόνη ἀπομείνασα εἶναι ἡ «κόρη» τῆς ἡ Ἰαπωνικῆ⁵. Φαίνεται ξεκάθαρα στὴν ἀρχαιότερη γνωστὴ τῆς μορφῆς, τὴν Γραμμικὴ Γραφὴ Β (Γ.Γ.Β.)

Τότε (2000 π.Χ. τοῦλάχιστον) ὅχι μόνο ἐγράφετο μὲ συλλαβογράμματα (ὅπως ἀπέδειξε ὁ ἀρχιτέκτων Ventris), ἀλλὰ καὶ ἐπροφέροντο οἱ λέξεις μὲ συλλαβὲς λ.χ. κα, πο, λε, τυ. Ἔτσι ἡ λέξι «χρυσός» (γραφὴ/προφορὰ) = ὕ ὕ ὕ = ku-ru-só. Βέβαια ἀργότερα ἀπὸ τὶς λέξεις ἀφαιροῦντο φωνήεντα [ku-ru-só → χρυσό(ς)] ἢ σύμφωνα [λά-Fo → λαό(ς)] καὶ προσετίθεντο σύμφωνα κυρίως στὸ τέλος [πό-λι → πόλις, μῆ-λο → μῆλον]. Παραμένει ὅμως ἡ δι/πολυ-συλλαβικότητα ἐναντι τῶν βασικὰ μονοσυλλάβων «βορείων» γλωσσῶν (Ἀγγλικὴ word, Γερμ. mutter.)

Οἱ Ἕλληνες μὲ τὴν πρωτογλῶσσα «ἐφθέγγοντο» (=ἄκουγαν/μιλοῦσαν) μὲ «ἔναρθρον» φωνήν, δηλαδὴ μὲ **συλλαβὲς** κα, πο, ὅχι κ, π ἢ «ρίζες» [ὅπως προτείνουν οἱ Ἰνδοευρωπαϊστὲς γιὰ τὴν -δῆθεν- δημιουργία τῶν Ι.Ε. λέξεων (θεωρία ριζῶν), ὅπως λ.χ. PRAK, RAG κ.ἄ., μὴ παραδεχόμενοι τὴν καταγωγὴ τῶν γλωσσῶν ἀπὸ τὴν συλλαβικὴ πρωτογλῶσσα].

Σημ.: Τὸ «ἔναρθρον» τῆς φωνῆς ἀποκλείει κάθε «ἄναρθρον» φωνὴν ζώου, κρότον, θόρυβον.

Ὁ Πλάτων καὶ οἱ γραμματικοὶ τὰ σύμφωνα λ.χ. κ, π τὰ ὠνόμαζαν «ἄφωνα» ὥς μὴ ἔχοντα μόνα τοὺς φωνή. Ἀργότερα, τὸν 2ο αἰ. π.Χ., ὠνομάσθηκαν «σύμφωνα», δηλαδὴ φωνοῦνται (ἀκούγονται) μόνο μαζὶ μὲ φωνῆν (σύνφωνον).

Ἡ ἀφάνταστη ποικιλία τῆς Ε.Γ. λόγω τῆς συλλαβικότητας ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν ἄλλη ιδιότητά της, τὴν **τονικότητα**. Διαπιστώνω πράγματι μὲ ἐκπληξη, ὅτι εἶναι ἡ μόνη γλῶσσα ποὺ τονίζει τὶς πρωτόθετες λέξεις πότε στὴ λήγουσα πότε στὴν παραλήγουσα ἢ στὴν προπαραλήγουσα, χρησιμοποιώντας ἐπὶ πλέον τόνους. [Οἱ σλαβικὲς γλῶσσες τονίζονται ὁμοίως, χωρὶς ὅμως τόνους. Οἱ σημιτικὲς-ἀραβικὲς εἶναι ἄτονες ἐλλείψει φωνηέντων. Οἱ βόρειες (Γερμανικὴ, Ἀγγλικὴ κ.ἄ.) τονίζουν τὶς λέξεις στὴν πρώτη συλλαβὴ (bound, bounder, boundary). Ἡ Γαλλικὴ στὴ λήγουσα, ἡ Ἰαπωνικὴ καὶ ἡ Ἰταλικὴ στὴ παραλήγουσα κ.τ.λ.]

Η ΓΡΑΦΗ. Τὰ συλλαβογράμματα τῆς Γ.Γ.Α καὶ Γ.Γ.Β (≈80 ἐκάστη) ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀρχικὰ 18 (5 φωνήεντα καὶ 13 ἄφωνα) πρὸς δημιουργίαν συλλαβῶν, ἥτοι 1 ἄφωνον + 1 φωνήεν. Ἰσως ὅμως ὅλες οἱ γραφές, ἰδεογραφικές, συλλαβογραφικές, ἀλφαβητικὲς νὰ συννῆρχαν, ὅρα ἐπιγραφές Διοσηλίου κ.ἄ. (ἄρθρο μου στὸ «Δ», τ. 213). Τὸ ἀλφάβητο ὠλοκληρώθηκε τὸν 8ο αἰ. π.Χ. μὲ συνολικὰ 23 γράμματα-φωνήεντα

ΑΕΙΟΥ		ΟΥ
ΚΓΧ	ΣΖ	ΜΝ
ΤΔΘ		
ΠΒΦ	ΛΡ	ΞΨ

Πίν. 2.

	Bilabial	Labio-dental	Dental and alveolar	Retroflex	Palato-alveolar	Alveolo-palatal	Palatal	Velar	Uvular	Pharyngeal	Glott
Plosive	p b		t d	ʈ ɖ			c ɟ	k ɡ	q ɢ		ʔ
Nasal	m	ɱ	n	ɳ			ɲ	ŋ	ɴ		
Lateral Fricative			ɬ ɮ								
Lateral Nonfricative			l	ɭ			ʎ				
Rolled			r						ʀ		
Flapped			ɾ	ɽ					ɽ		
Fricative	ɸ β	f v	θ ð s z ʃ ʒ	ʂ ʐ	ʃ ʒ	ç ʝ	ç ʝ	x ɣ	χ ʁ	ħ ʕ	h ɦ
Frictionless Continous and Semivowels	w ɥ	ɯ	ɹ				j ()			ʕ	

Πίν. 3. Παγκόσμιο Φωνητικό Αλφάβητο (1886). (Πηγή *Encycl. Britannica.*)

(Πίν. 2) [Σημ. 1: Τὸ Υ προφερόταν ὅπως τὸ γαλλικὸ u] [Σημ. 2: Μεταγενέστερα τὰ μακρὰ Η καὶ Ω.]

Ἡ μαθηματικότητα καὶ ἡ ἀπλότητα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας ἀποδεικνύεται ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ τὸν ἀλφαβητικὸ αὐτὸν πίνακα. [Σύγκρινέ τον μὲ τὸν ἀντίστοιχο πίνακα 3.] Ἀποτελεῖται ἀπὸ 6 φωνήεντα, 2 ἄφωνα (ὀριζόντια: οὐρανικά, ὀδοντικά, χειλικά. Κάθετα: ψιλὰ, μέσα, δασέα), 6 ἡμίφωνα (2 συριστικά, 2 ἔνρινα, 2 ὑγρά) καὶ 2 διπλᾶ. Ὅμως οἱ φθόγγοι ἦσαν –καὶ εἶναι– ἑκατοντάδες. Στὰ νησιὰ, λ.χ. Ἰκαρία, σήμερα ἔχουμε ἄνω τῶν 50. Π.χ. ἡ (ἡερί), λλ (ἄλλα), ῃ (κούνια), j (πιὰ).

ΑΠΕΙΡΕΣ ΛΕΞΕΙΣ. Ἡ πρωταρχικὴ μορφή τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας (πρωτογλώσσα-παγκόσμια γλώσσα) ὑποθέτω, ὅτι ἀποτελεῖτο μόνο ἀπὸ δισύλλαβες λέξεις. Εἶναι ἀρκετές, γιὰ νὰ ἀποδώσουν τὶς 2.500 ἔννοιες-λέξεις ποὺ περιέχει λ.χ. τὸ English Etymology (ἐπὶ 17.000 λημμάτων, παραγῶγων ἢ ἀχρηστών); Ἄς ὑπολογίσουμε: Οἱ «καθαρές» συλλαβές (1 σύμφωνο + 1 φωνήεν) εἶναι ὅσοι οἱ συνδυασμοὶ τῶν συμφώνων μὲ τὰ φωνήεντα. Σύμφωνα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, πλὴν τῶν 17 τοῦ Πίν. 2, εἶναι καὶ τὰ (ἄχρηστα πλέον) δίγαμμα (F = w, h), κόππα (Q = q̣) καὶ σὰν (κρητικὸ ʒ = ch), ἴσως ʔ (j = ʝ, π.χ. καʔω → καίω → κάω). Σύνολο 21.

Ἄν τὰ φωνήεντα εἶναι 8 (6 + 2) τότε οἱ συνολικὲς συλλαβές εἶναι 21 x 8 = 168, ὅπως φαίνεται στὸ τμήμα ἐσχάρας (grid) τοῦ Πίν. 4. Οἱ δὲ δισύλλαβες «λέξεις» 168² = 28.224. Διπλασιάζονται, ὅταν ἀλλάξῃ ὁ τόνος λ.χ.: κάλο(ς), καλό(ς), ἦτοι 56.448 (!). Ἄν τὶς θεωρῇτε λίγες, συγκρίνετέ τις μὲ τοῦ πληρέστερου λεξικοῦ Ἀγγλικῆς Webster: Ἀπὸ τοὺς 450.000 λεκτικοὺς τύπους, μόνον 166.724 λέξεις ἀφαιρῶντας τὶς 42.914 ἐλληνογενεῖς καὶ τὶς εἰδικὲς ἐπιστημονικὲς λέξεις (≈ 70.000 π.χ. laxative) μένουν μόνο ≈ 53.000 [Α. Κωνσταντινίδη, «Ἑλλ. λέξεις στὴν Ἀγγλική»].

		Rounded
Close	Vowels	(y ɥ u)
Half-close		(o ɔ)
Half-open		(æ ɶ)
Open		(ɒ)

Front	Central	Back
y	i ɨ	ɯ u
e ɐ		ɣ o
	ə	
ɛ æ		ʌ ɔ
	æ ɐ	
	a	ɑ ɒ

	A	E	I
K	KA	KE	
T	TA		
Π			

Πίν. 4

	KA	KE
KA	KAKA	KAKE
KE	KEKA	
KI		

Πίν. 5

[**Σημ.:** Ἄν χρησιμοποιήθηκαν γράμματα καὶ γιὰ -σίγουρα- ἄλλους ἤχους λ.χ. *ts, tch* ἔστω 10, τότε ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα δυνητικὰ θὰ μπορούσε νὰ εἶχε $31 \times 8 = 248$, $248^2 \times 2 \approx 123.000$ λέξεις δυσύλλαβες! Ὅσο γιὰ τὶς τρισύλλαβες, τοῦλάχιστον $168^3 \times 3 \approx 15$ ἑκατομμύρια.]

Ἡ γλωσσοπλαστικὴ ἱκανότητα τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι ἀπέραντη καὶ μοναδική. Γι' αὐτὸ ἀναγκαστικὰ (;) χρησιμοποιεῖται παγκοσμίως γιὰ τὴν δημιουργία διεθνῶν ἐπιστημονικῶν ὄρων (I.S.T.). Λ.χ. ἀπὸ τὶς 338.000 λέξεις τῆς Ζωολογίας τὸ 58% εἶναι ἑλληνογενεῖς.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ποικιλότητα, τὸ ἀπλοῦν καὶ τὸ λεπτεπίλεπτον τῆς γλώσσας (= συμπαντικοὶ νόμοι), ποὺ δείχνουν τὴν ποιότητα ἐνὸς λαοῦ, τὴν ἀξία ἐνὸς πολιτισμοῦ. Ὁ τρόπος ἐκφορᾶς τοῦ λόγου, τὸ κομψὸν τῆς ἐκφρασης, τὸ ὕφος ἐπίσης. Ἡ σωστὴ προφορὰ καὶ σύνταξι τῶν λέξεων ἀποτελοῦσε βασικὴ μέριμνα τῶν Ἑλλήνων. Οἱ λέξεις «βαρβαρισμός», «σολοικισμός» ἀκόμα καὶ μεταξὺ τῶν, τὸ βεβαιώνουν. Ἦσαν περήφανοι γιὰ τὴν ποιητικὴ/μουσικὴ χροιά τῆς γλώσσας τους. Ἡ προσωδία (βραχύ-μακρό), τὸ ὕφος (ψιλό-βαρὺ), ἡ ἔνταση (δυνατό-σιγανό), ὁ τονισμός (ὅπως ἡ Κινεζικὴ) τὴν ἔκαναν μοναδική. Μιὰ συμφωνία, ἓνα κελάιδισμα. Τὴ χροιά τὴν χάσαμε· θὰ τὴν ἀκούσουμε κάποτε;

Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα δὲν εἶναι μόνον ἀπόλυτα νοηματικὴ ἀλλὰ καὶ τέλεια ἐκφραστικὴ. Ἡ δύναμη τῶν ἑλληνικῶν λέξεων εἶναι ἐκπληκτικὴ. Παράδειγμα: Ἀπαλότατη ἡ λέξις γιὰ τὴν ἀγάπη → *φίλος(ς)*, ἐκρηκτικὲς οἱ λέξεις *στρατός*, *σφρίγος*. Ἀκριβῶς ἀντίθετες οἱ ἀγγλικὲς *darling* καὶ *army/vigor*.

Καὶ ἡ Λακωνικὴ βραχυλογία παροιμιώδης, ἓνας τρόπος ζωῆς. Ὅταν ἓνας ξένος εἶπε περιφρονητικὰ, ὅτι οἱ Λάκωνες δὲν ἔχουν φιλοσόφους, τοῦ ἀπάντησαν: «*Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν*». Πρώτησαν μίαν αἰχμάλωτη Λάκαινα, τί ξέρει νὰ κἀνὴ καλὰ. Ἀπάντησε «*ἐλευθέρα ἤμεν*». Ἡ Γλῶσσα ἡ Ἑλληνικὴ ποιεῖ ἥθος!

Ἡ πρωτογλῶσσα θὰ γίνῃ πάλι παγκόσμια; Θέλουμε νὰ εἴμαστε οἱ θεματοφύλακες; Ἡ οἱ νέοι μὲ λεξιπενία καὶ εὐτέλεια θὰ ἀντιστρέψουν τὴν ὑπέροχη ρῆση τῶν Λακῶνων παίδων σέ: «*ἄμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶ χεῖρονες*»; Εἶδομεν.

Βιβλιογραφία

1. Κ. Καρμιράντζος, «Λέμφος καὶ Σφρίγος», «Δ», τ. 262.
2. Γ. Παπαδόπουλος, «Τὸ πιστεύω μας», τόμ. Γ.
3. Ε. Μπέρν, «Ἀποκωδικοποιώντας τὸν Ντίσνεϋ», ἔκδ. «Δοκίμιο».
4. Κ. Καρμιράντζος, «Νεανερτάλιοι», «Δ», τ. 263.
5. Κ. Καρμιράντζος, «Σλαβικὴ γλῶσσα», «Δ», τ. 229 + «Ἰαπωνικὴ», «Δ», τ. 255+256.
6. Κ. Καρμιράντζος, «4 μυστικὰ τῶν Ἑλλήνων», «Δ», τ. 239.
7. Κ. Καρμιράντζος, «Ἡ Συλλαβικὴ Ἑλλ. Γλῶσσα», «Δ», τ. 222.

Κωστῆς Καρμιράντζος

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΤΡΟΜΟΨΤΕΡΙΑΣ

**Γρίπη, Ήιτζ, Έμπολα, Σάρς
καί... Διεθνής Έξουσιασμός**

ατά την δεκαετία 1995-2005 καταγράφηκαν στην άχανη περι-
οχή των χωρών της Νοτιοανατολικής Ασίας (Κίνα, Καμπότζη,
Ίνδονησία, Ταϊλάνδη, Βιετνάμ, Μαλαισία κ.ά.) ανάμεσα σε
2 δισεκατομμύρια ανθρώπων περίπου 114 κρούσματα, που
άσθηναν απ' τον ιό H5N1, που έγινε γνωστός ως ο ιός των
πουλερικών. Οί 59 από αυτούς πέθαναν, ενώ οί υπόλοιποι θεραπεύτηκαν. Τα
δέκα αυτά έτη σε όλο τον πλανήτη των 6,2 δις ανθρώπων τα κρούσματα από
τον H5N1 θ' άγγίξουν τον αριθμό των 146 ατόμων με 76 θανάτους, αν και
τα στοιχεία είναι πολύ αντιφατικά για τα πραγματικά αίτια και τον ακριβή
αριθμό των συγκεκριμένων άσθενών και νεκρών.

Για το Άμερικανικό Σύστημα Υγείας οί άσθένειες των όποιων τα κρούσματα ανή
τον κόσμο δεν ξεπερνούν τις 200.000 θεωρούνται σπάνιες, ενώ στην Εύρώπη, όταν
έμφανίζεται μία άσθένεια με συχνότητα ίση ή μικρότερη του ενός ανά 10.000 ανθρώ-
πους, θεωρείται επίσης σπάνια. Αυτό μάς δείχνει ξεκάθαρα, ότι ή περιβόητη γρίπη
των πουλερικών δεν πλησιάζει καν τα νούμερα των σπάνιων άσθενειών. Η λέπρα
π.χ., άσθένεια με ύψηλδ δείκτη μολυσματικότητος, για την όποία ούδεις όμιλεί, μετρά
κάθε ήμέρα που περνά 90 θύματα σε όλο τον κόσμο, ενώ ή βουβωνική πανώλη γύρω
στά 5.000 έτησίως. Η ιαπωνική έγκεφαλίτιδα σε μία έπαρχία της Ίνδίας σκότωσε
900 άτομα μόνο το 2005. Πρόκειται για γεγονότα που άπλά κανείς δεν τα γνωρίζει
και δεν άνησυχεί. Πώς όμως δικαιολογούνται τα κύματα της «Άποκαλύψεως», που
μάς περιέλουσαν κατά την διάρκεια του 2005 απ' τα Μέσα Μαζικής Έννημερώσεως,
περί παγκοσμίου πανδημίας απ' την γρίπη των πουλερικών; Γιατί σε όλο τον Δυτικό
Κόσμο ο Τύπος, τα ραδιόφωνα και οί τηλεοράσεις κατασκεύασαν και έξάπλυσαν
αυτή την τεράστια έκστρατεία παραπληροφόρησης και κατατρομοκράτησης των
ανθρώπων; Ένας πλανητικός συναγεμός, που έξαφανίσθηκε τελείως ξαφνικά κατά
τις άρχές του 2006.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΠΑΝΔΗΜΙΕΣ, Η ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΜΟΥ

Τὰ σενάρια τρόμου περὶ παγκοσμίου πανδημίας ἐμφανίστηκαν κατὰ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ 1980, ὅταν ἐξαπολύθηκαν οἱ πρῶτοι παγκόσμιοι συναγερμοὶ κατὰ τοῦ Ἑιτζ καὶ τοῦ Ἑμπολα (δύο θανατηφόρων ἰών, πού, ὅπως ὅλα δείχνουν, ἦταν προϊόντα ἐργαστηρίων). Τὸ 2000 θ' ἀκολουθήσῃ ὁ παγκόσμιος πανικὸς μὲ τὶς «τρελλὲς ἀγγελάδες» καὶ τὶς ἐγκεφαλοπάθειες νὰ ἀπειλοῦν τὴν ἀνθρωπότητα, ἐνῶ τὴν 11η Σεπτεμβρίου τοῦ 2001 φτάνουμε στὸ ἐπίσης στημένο καὶ ἐφιαλτικὸ σενάριο τῆς πτώσης τῶν Δίδυμων Πύργων στὴν Νέα Ὑόρκη. Τὰ ἐπόμενα χρόνια θ' ἀκολουθήσῃ σωρεία τρομοκρατικῶν χτυπημάτων σὲ ὅλο τὸν κόσμον μὲ πιδὼ κοντινὰ μας ἐκεῖνα τῆς Μαδρίτης καὶ τοῦ Λονδίνου. Ὁ τρόμος καὶ ὁ πανικὸς ἔχουν πλέον ἐγκατασταθῇ στὶς ψυχὲς τῆς ἀνθρωπότητας.

Λίγες ἐβδομάδες μετὰ τοὺς Δίδυμους Πύργους καὶ μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ 2002 ξεσπάει μία νέα παγκόσμια ἀπειλή, ἡ ὑπόθεση «ἄνθρακα». Ἐδῶ φαίνεται ὅτι ἡ ὑπόθεση κατατρομοκράτησης τῆς ἀνθρωπότητας περνᾷ στὴν κύρια φάση της, στὰ σενάρια παραπληροφόρησης. Ταχύτατα ὁ πανικὸς τοῦ «ἄνθρακα» διαδίδεται σὲ ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὰ μέσα ἐνημερώσεως καὶ τὶς κυβερνήσεις νὰ βεβαιώνουν, πὼς ὅποιοσδήποτε ἀνὰ πᾶσα στιγμή θὰ μποροῦσε νὰ διασπείρῃ τὴν λευκὴ σκόνῃ προκαλῶντας τὸν

**Ὁ τρόμος
καὶ ὁ πανικὸς
ἔχουν πλέον
ἐγκατασταθῇ
στὶς ψυχὲς τῆς
ἀνθρωπότητας**

θάνατο σὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Περίεργοι φάκελλοι μὲ διαφόρων εἰδῶν λευκὲς σκόνες χωρὶς ἀποστολέα στέλλονταν σὲ δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ δημόσια πρόσωπα σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Στὶς Η.Π.Α. σχεδὸν ὅλοι οἱ στρατιωτικοὶ ὑποχρεώνονται νὰ δεχθοῦν τὸ πειραματικὸ ἐμβόλιο ἀντι-ἄνθρακα μὲ πολὺν βαρεῖς παρενέργειες, πού παρασκευάστηκε ἀπὸ τὴν οἰκονομικὰ ἀνερχόμενη ἐταιρεία Bioshield. Στὸν ὑπόλοιπο κόσμο ἔγινε μεγάλη προμήθεια ἐμβολίων ἄνθρακα, τὰ ὁποῖα ποτὲ καὶ κανένας δὲν χρησιμοποίησε.

Ἡ φαρμακευτικὴ ἐταιρεία Bayer κατάφερε νὰ ξεπουλήσῃ ὅλα τ' ἀποθέματα τοῦ ἀντιβιοτικοῦ «Cipro», πού ὑποτίθεται ὅτι θεράπευε τὴν μόλυνση ἀπὸ τὸν ἄνθρακα. Χάρης στὶς ἀστρονομικὲς πωλήσεις τοῦ σκευάσματος αὐτοῦ ἡ Bayer βελτίωσε τὶς οἰκονομικὲς καὶ ἐπενδυτικὲς δυνατότητές της, ἀπέφυγε τὴν οἰκονομικὴ πτώση, στὴν ὁποία ἤδη βρισκόταν, ἀνεβάζοντας κατακόρυφα τὶς μετοχὲς της στὸ χρηματιστήριό τῆς Wall-Street.

Καὶ ἐνῶ ἡ παράνοια τοῦ «ἄνθρακα» φαίνονταν ὅτι ἐξασθενοῦσε, ἕνας νέος παγκόσμιος συναγερμὸς χτύπησε ξαφνικά. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἦταν ἡ εὐλογιά, ἀσθένεια ἥδη ἐξαφανισμένη, ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε δῆθεν νὰ διαδοθῇ ὅποιαδήποτε στιγμή ἀπὸ τρομοκράτες, πού θὰ ἤθελαν νὰ προκαλέσουν μαζικὴ καταστροφὴ. Ἡ εἰδησιὴ χτύπησε καὶ τὴν πόρτα τῆς χώρας μας, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ ἰδιαίτερο πανικὸ. Στὶς Η.Π.Α. καὶ τὴν Εὐρώπῃ ὁ κόσμος κάνει οὐρὲς στὰ φαρμακεία, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἐμβόλιο τῆς εὐλογιάς. Ὅλα τ' ἀποθέματα ἐμβολίων κατὰ τῆς εὐλογιάς ἐξαντλοῦνται, ἐνῶ νέα τεράστια παραγωγή θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν μεγάλη ζήτησι.

Έξωφυλλο του TIME, περιοδικού παγκόσμιας έμβeleιας, που προπαγανδίζει τον ύποτιθέμενο ιό SARS, που δεν ήλθε ποτέ.

Οί φαρμακοβιομηχανίες θα αυξήσουν κι άλλο τὰ κέρδη τους, αφού οί μετοχές τους αποτελούν πλέον τὰ ισχυρότερα χαρτιά στα παγκόσμια χρηματιστήρια. Όταν οί συμφωνίες κλείνονται, και όλοι έχουν πάρει τὰ μερίδιά τους, ό συναγεμώδες παύει αυτόματα. Τότε όλα τὰ μέσα ενημερώσεως παύουν νὰ όμιλούν πλέον για άνθρακα και εύλογιά.

Μεταξύ 2003 και 2004 κάνει την εμφάνισή της μία νέα υπόθεση σκευωρίας, μία νέα εφεύρεση, τὸ SARS. Για τὶς ανάγκες τῆς νέας πλύσεως έγκεφάλου προβάλλονταν σὲ όλο τὸν κόσμο εικόνες ανθρώπων προστατευμένων με ειδικές μάσκες μιᾶς χρήσεως. Οί ειδικοί συμβούλευαν νὰ ἀγγίζουμε τούς διακόπτες τῶν ἀνελκυστήρων με γάντια και νὰ μὴν παραμένουμε σὲ κλειστὸς χώρους. Ἡ νέα αὐτὴ κατάσταση φόβου και πανικοῦ ώμιλοῦσε για ἓναν φονικὸ ιό, ὅπου κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ ὑπολογίση, πότε θα φτάση, οὔτε τί θα μπορούσε ἀκριβῶς νὰ εἶναι, ἀλλὰ ὁ ὁποῖος ἀργὰ ἢ γρήγορα θα ἔκανε τὴν εμφάνισή του και θα προκαλοῦσε πολλές χιλιάδες νεκρούς. Ἡ ιδιοφυΐα τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ἔγκειται στὸ γεγονός, ὅτι θα μπορούσε νὰ ρίξη στὸν πανικό, τὴν ψύχωση και τὴν ἀγωνία ὁλόκληρους πληθυσμούς, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ ἀναγνωριστῇ και ν' ἀποδειχτῇ αὐτὸ πὸν θα συνιστοῦσε τὴν ἀπειλή. Ἀπλᾶ ἦταν ἀρκετὸ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα ἓνας ιός, πὸν ἀκόμη δὲν ὑπάρχει, θα φθάση σύντομα ἀνάμεσά μας και θα εἶναι πολὺ φονικός! Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀρχίζει νὰ γίνεται πιστευτό, ὅτι ἓνα εἶδος γρίπης, πὸν συνοδεύεται ἀπὸ πνευμονία και ἐμφανίστηκε στὴν Ν.Α. Ἀσία, συνδέεται μ' ἓναν νέο coronavirus (εἶδος ιοῦ), πὸν θα μπορούσε νὰ εἶναι ἓνα

Εικόνα που δείχνει την τρομοϋστερία του ανθρώπου. Δύο «ειδικοί» ντυμένοι με στολές χημικού πολέμου προσπαθούν να έξιχνιάσουν την άσπρη σκόνη του θανάτου.

ἀπ' τὰ πρῶτα σημάδια τῆς πανδημίας ποὺ ὅλοι περιέμεναν. Κλινικὰ δίνεται τὸ ὄνομα SARS, καὶ ἡ ὑπόθεση αὐτὴ θ' ἀποτελέσει τὸ πρῶτο θέμα συζητήσεως σὲ ὅλη τὴν Δύση. Τότε οἱ «ειδικοί» θέτουν στὸν κόσμο τὸ δίλημμα, ἐὰν τὸ SARS θ' ἀποτελέσει τὴν τρομερὴ πανδημία ποὺ ἀναμένετο νὰ ξεσπάσει. Μὲ τὴν ἀναγνώριση τοῦ ὑπεύθυνου ἰοῦ τῆς γρίπης αὐτῆς, οἱ φαρμακευτικὲς ἐταιρεῖες πέφτουν μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἔρευνα, γιὰ νὰ κατασκευάσουν τὸ σωτήριο ἐμβόλιο. Ἡ ὑστερία ἀνάβει κόκκινο, ἀφοῦ ὅλα τ' ἀεροδρόμια τῶν

Η.Π.Α. προτείνουν σὲ ὅλους ὅσους ἀφίχθησαν ἀπὸ χώρες τῆς Ν.Α. Ἀσίας νὰ περάσουν ἀπὸ ἐξετάσεις καὶ νὰ ἐμβολιαστοῦν, ἐνῶ ἀναγγέλλουν, ὅτι θὰ χρησιμοποιήσουν καὶ τὸν στρατό, γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὶς καραντίνες, ὅταν κριθῇ ἀναγκαῖο. Σὲ ὅλο τὸν κόσμο οἱ εἰδικοὶ προτείνουν σὲ ὅλους τοὺς πολίτες τῶν χωρῶν τοὺς νὰ ἐμβολιαστοῦν μὲ τὸ διαθέσιμο ἐμβόλιο τῆς ἐποχικῆς γρίπης, πού, ἀκόμη κι ἂν δὲν ἔχῃ καμμία σχέση μὲ τὸν SARS καὶ δὲν προστατεύῃ ἀπ' αὐτόν, εἶναι χρήσιμο νὰ γίνῃ!

Ὁ κόσμος συσσωρεύεται στὰ φαρμακεῖα, δημιουργεῖται σύγχυση καὶ πολλοὶ νομίζουν, ὅτι τὸ ἐμβόλιο ἐνάντια στὴν ἀπλὴ γρίπη ἀποτελεῖ τὴν πανάκεια γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπ' τὴν ἐπικείμενη θανατηφόρα πανδημία ποὺ ἔρχεται. Καὶ ὅταν ἀρκετὲς χώρες ξεπούλησαν ὅλα τὰ ἀποθέματα τῶν ἐμβολίων τοὺς καὶ παρήγγειλαν νέα, τότε ὁ συναγεμρὸς ἔπαψε. Οἱ φαρμακοβιομηχανίες θὰ πλουτίσουν ἀκόμη περισσότερο. Ξαφνικὰ καὶ μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ὅλοι θὰ ξεχάσουν τὸ SARS.

ΟΙ ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ, Η ΓΡΙΠΗ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΛΕΒΙΑΘΑΝ

αὶ φτάνουμε στὸ καλοκαίρι τοῦ 2005, ὁπότε κάνει τὴν ἐμφάνισή της ἡ περιβόητη γρίπη τῶν πτηνῶν. Ἡ γρίπη αὐτὴ ἔχει παρουσιάσῃ καὶ καταγραφῇ στὴν Εὐρώπη ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνα. Πολλοὶ εἶναι οἱ ἰοὶ ποὺ προσβάλλουν τὰ εἶδη τῶν πτηνῶν καὶ καταγράφονται μὲ τὶς περιέργες ὀνομασίες ὅπως H5N2, H7N1, H7N3 κ.ἄ. Ὅλες οἱ περιπτώσεις αὐτὲς ἐδῶ καὶ ἀρκετὲς δεκαετίες ἀντιμετωπίσθηκαν ἀποτελεσματικὰ μὲ τὰ συνήθη κτηνιατρικὰ μέτρα, ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς τυπικὲς ἀσθένειες ποὺ προσβάλλουν τὰ ὑπόλοιπα κατοικίδια ζῶα, ὅπως τοὺς σκύλους καὶ τὶς γάτες. Ὅσο γιὰ τοὺς 59 θανάτους ἀπὸ τὸν H5N1 ὀφείλονται ἀπλᾶ στὴν κακὴ τήρηση τῶν κανόνων ὑγιεινῆς στὰ ὀρνιθοτροφεῖα τῆς Ἀσίας. Ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος τῶν ζώων μπορεῖ νὰ μολύνῃ τὸν ἄνθρωπο, ἂν χρησιμοποιηθοῦν μολυσμένα δέρματα, ἐξ' ἴσου καὶ μερικοὶ ἰοὶ σκύλων καὶ

Υπάρχει αποτελεσματικό εμβόλιο έναντι του στελέχους H5N1;

Όχι. Το διαθέσιμο εμβόλιο για την εποχική (κοινή) γρίπη δεν παρέχει προστασία έναντι του συγκεκριμένου στελέχους. Ωστόσο το εμβόλιο της εποχικής (κοινής) γρίπης πρέπει να γίνεται στα άτομα που ανήκουν σε ομάδες υψηλού κινδύνου καθώς και σε αυτά που έχουν συστηματική επαγγελματική επαφή με πουλερικά (π.χ. εργασία σε πτηνοτροφείο, κτηνίατροι κ.α.).

Τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος καὶ ἡ Νομαρχία Ἀθηνῶν ὑποδεικνύουν στοὺς Ἕλληνες πολίτες νὰ κάνουν τὸ ἐμβόλιο τῆς κοινῆς ἐποχικῆς γρίπης, ἂν καί, ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι, ὅτι δὲν παρέχει καμμία προστασία ἔναντι τῆς ὑποτιθέμενης ἀσθένειας.

γατῶν μπορούν νὰ προσβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους, ἂν δὲν τηρηθοῦν οἱ στοιχειώδεις κανόνες ὑγιεινῆς. Ἔτσι μέσα ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἰοὺς οἱ «εἰδικοί» ἀναγνώρισαν ἓναν καὶ μόνο, ἓναν ιδιαίτερα κακό, τὸν H5N1, ὁ ὁποῖος σύντομα «θά» μεταλασσόταν καὶ «θά» ἐξόντωνε μαζικὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐδῶ ἀρχίζει ἡ γνωστὴ παραπληροφόρηση τῶν μαζῶν, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴ ψύχωση. Τὰ σε-

νάρια θὰ μιλήσουν γιὰ ἐπιδημία γρίπης, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἰσάξια μὲ τὴν ἰσπανικὴ τοῦ 1818-19, ποὺ σκότωσε μέσα σὲ λίγους μῆνες 50 ἐκ. Εὐρωπαίους. Καὶ ἐνῶ ὅλοι οἱ «εἰδικοί» τῆς γρίπης τῶν πτηνῶν ἐστιάζονται στὸν H5N1, δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ποὺ νὰ ἐξηγῇ, ὅτι ὁ ἴος αὐτὸς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐξαπλωθῇ ὡς πανδημία. Ὁ ἴος, ποὺ ὅλοι ἀνακοίνωσαν ὡς ἄμεσο καὶ ἐπικίνδυνο, δὲν μεταδόθηκε ποτὲ ἀπὸ ἄνθρωπο σὲ ἄνθρωπο, καὶ φυσικὰ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ συμβῇ. Πραγματικὰ οἱ ἰοὶ τῶν πτηνῶν ὑπάρχουν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες καὶ εἶναι πρακτικὰ ἀκίνδυνοι γιὰ τὸν ἄνθρωπο. «Ένας νέος ἴος, ποὺ θὰ γεννιόταν ἀπὸ τὴν ἀνασύνθεση καὶ τὴν μετάλλαξη ἐνὸς ἰοῦ τῶν πτηνῶν μὲ ἓναν ἰὸ τῆς ἐποχικῆς γρίπης, δὲν ὑπῆρξε ποτέ, καὶ δὲν γνωρίζουμε, ἂν ποτὲ θὰ ὑπάρξῃ.» Αὐτὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἰταλὸς παιδίατρος καὶ ἀνοσολόγος Ἑρνέστο Μπούργκι στο δημοσιευμένο ἄρθρο του «Νόσος τῶν πτηνῶν. Ἡ ἀνύπαρκτη πανδημία», ποὺ δημοσίευσε στὸν Τύπο τῆς χώρας του.

Πολλοὶ γιατροὶ στὴν Εὐρώπη μάταια προσπάθησαν ν' ἀποτρέψουν τὸν κόσμο ἀπ' τοὺς μαζικοὺς ἐμβολιασμοὺς γιὰ τὴν κοινὴ ἐποχικὴ γρίπη. Μόνο τὸ 2004 ἡ Roche εἶχε πουλήσει Tamiflu αξίας 300 ἐκ. εὐρώ, ἐνῶ οἱ παραγγελίες τῶν κοινῶν ἐμβολίων

της γρίπης και άλλων αντιϊκών φαρμάκων στην Ευρώπη άγγιξαν το 1 δις ευρώ φθάνοντας σε απίστευτο ρεκόρ πωλήσεων. Στις Η.Π.Α. ο Τζωρτζ Μπους ζήτησε απ' το Κογκρέσο να διαθέση 7 εκ. δολάρια για την απόκτηση φαρμάκων και εμβολίων, ενώ ταυτόχρονα μίλησε για στρατιωτική κινητοποίηση. Οί φαρμακευτικές εταιρείες, ο ύπουργος Άμυνας Ντόναλντ Ράμσφελντ και άλλοι κρατικοί υπάλληλοι της κυβερνήσεως Μπους γίνονται πάμπλουτοι.

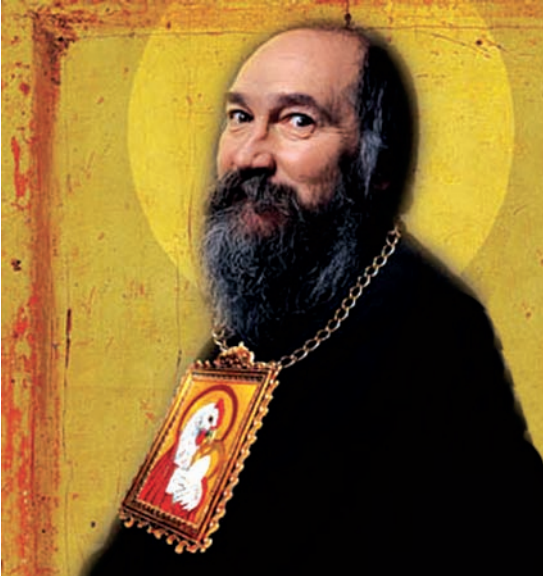
Το παρασκήνιο: Στά μέσα του Σεπτεμβριου του 2005 έγινε στην Μάλτα μία πανευρωπαϊκή Ιατρική Σύνοδος για την γρίπη με χορηγούς τις εταιρείες παραγωγής αντιγριπικών εμβολίων και αντιϊκών φαρμάκων. Μεταξύ αυτών και η Roche. Εκεί από τα χείλη του γενικού διευθυντή του Παγκοσμίου Οργανισμού Υγείας (Π.Ο.Υ.) ανακοινώθηκε επίσημα ότι: «Δεν γνωρίζουμε πότε αλλά μία πανδημία γρίπης αναμένεται να πραγματοποιηθῇ. Δείπει μόνον μία συνθήκη για την πραγματοποίηση αυτού του γεγονότος, ένας ιός ικανός να μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο.» Επίσης είπε, ότι «ο αντιγριπικός εμβολιασμός συνιστάται, διότι θωρακίζει τον οργανισμό και σαν ψυχολογική συνήθεια». Δηλαδή το κοινό εμβόλιο κατά της γρίπης, αν και δεν βοηθά ιατρικά, βοηθά ψυχολογικά! Όμως ο ιατρός Έρνέστο Μπούργκιο μās εξηγεί: «Αν υπάρχει μία χρονιά που το κοινό αντιγριπικό εμβόλιο δεν συνιστάται, είναι ιδιαίτερα εκείνη κατά την οποία υπάρχει φόβος πανδημίας. Αν είναι αλήθεια, ότι ένας εκ των κινδύνων είναι ο ιός H5N1, αυτός θα μπορούσε να επανασυνδυαστῇ με την εμβολιαστική ρίζα αποκτώντας τα αντιγόνα, με κίνδυνο να ξεσπάση στο εμβολιασμένο άτομο ένας πραγματικός κυκλώνας στα κύτταρά του. Ένας κανόνας που υπάρχει σε περίπτωση πανδημίας είναι, ότι ο προληπτικός εμβολιασμός αποτελεί μία άχρηστη στρατηγική αν όχι και επικίνδυνη.»

Η στρατηγική του Marketing των μεγάλων παραγωγών φαρμάκων έχει πλέον σαν στόχο της τους υγιείς ανθρώπους. «Για να πουληθούν τα φάρμακά μας, πρέπει να εφεύρουμε αρρώστιες», ήταν το δισέλιδο άρθρο της γαλλικής εφημερίδας «Le Monde Diplomatique» τον Μάιο του 2006, που ταρακούνησε το κατεστημένο των φαρμακευτικών εταιρειών στην Ευρώπη. Στο άρθρο αναλύεται η νέα αυτή τακτική, που θέλει νέους πελάτες, που να νομίζουν ότι κινδυνεύουν ή είναι ήδη άρρωστοι, για να

LATEST TERRORIST THREAT

Χιουμοριστική απεικόνιση τρομοκράτη ζωσμένου με κότρες αντί για έκρηκτικά. Η τρομοϋστερία για την νόσο των πτηνών διακωμωδήθηκε από πολλούς, όπως από τον έναντι εικονιζόμενο καλλιτέχνη Τ. Πανούση, που την παρουσίασε ως νόσο των φτηνών και πρόσφατα προκάλεσε αντιδράσεις στην ελεγχόμενη από τον κ. Ανθιμο Θεσσαλονίκη.

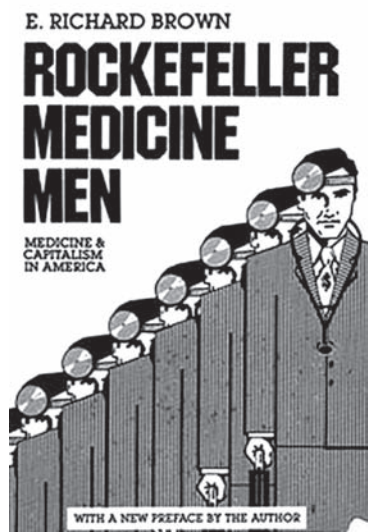
πουλήθουν τὰ νέα πανάκριβα καὶ ἐπικίνδυνα φάρμακα. Οἱ φαρμακοβιομηχανίες τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχουν θέσει σὲ πρᾶξη ἓνα εἶδος ἐκβιασμοῦ, ποὺ λέει, ὅτι σὲ περίπτωση πανδημίας τὰ ἐμβόλια θὰ μοιραστούν μεταξὺ τῶν χωρῶν ποὺ καταναλώνουν κάθε χρόνο τοῦλάχιστον τὸ 1/3 τῶν ἀποθεμάτων τῶν ὑπαρχόντων ἐμβολίων τους. Δηλαδή κάθε χρόνο κάθε κράτος θὰ πρέπει νὰ ἐμβολιάζη τὸ 33% τοῦ πληθυσμοῦ του ἄνευ λόγου καὶ αἰτίας. Ὅμως ἐδῶ ἐμφωλεύει πάντοτε ὁ κίνδυνος γι' αὐτὲς νὰ δεχθοῦν δικαστικές κυρώσεις, σὲ περίπτωση ποὺ κάποιοι βλαφτοῦν ἀπ' τὸ ἐμβόλιο. Σύμφωνα μὲ νόμο ποὺ κατάρφεραν νὰ περάσουν στὴν Εὐρώπη, τὴν ἀποζημίωση γιὰ βλάβη ἀπὸ ἐμβολιασμούς τὴν πληρώνουν τὰ κράτη, ἐνῶ στὶς Η.Π.Α.

πληρώνουν κατευθείαν οἱ φαρμακευτικὲς ἐταιρεῖες. Ὅμως τὸν Νοέμβριο τοῦ 2005 ὁ συνήθης ὑποπτος Τζῶρτζ Μπούς μὲ εἰδικὸ ὁμοσπονδιακὸ νόμο, ποὺ τὸν ὠνόμασε «Βιοάμυνα, πανδημικὸ ἐμβόλιο καὶ ἀνάπτυξη φαρμάκων» (No S. 1873), ἐπέβαλε στοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ ἐμβολιαστοῦν σχεδὸν ὑποχρεωτικὰ ἐναντία σὲ μία ἀσθένεια ποὺ δὲν ὑπάρχει. Ὁ νόμος αὐτὸς δίνει τὴν ἀπόλυτη κάλυψη τῶν φαρμακευτικῶν ἐταιρειῶν ἀπὸ τὶς παρενέργειες τῶν ἐμβολίων, ἀφαιρώντας τὸ μέχρι τώρα συνταγματικὸ δικαίωμα τῶν Ἀμερικανῶν σὲ περίπτωση βλάβης ἢ θανάτου. Σήμερα ὁ παγκόσμιος τζίρος τῶν φαρμάκων ξεπερνᾷ τὰ 500 τρις δολλάρια!

Ἐδῶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ποιὰ εἶναι τὰ πραγματικὰ αἷτια αὐτῆς τῆς βιβλικῆς τρομοϋστερίας; Εἶναι γνωστὸ, ὅτι πολλὲς χώρες ἔχουν πειραματιστῇ ἐδῶ καὶ ἄρκετὰ χρόνια μὲ διάφορους ἰοὺς γιὰ στρατιωτικοὺς σκοποὺς. Μήπως οἱ ἐπιβληθεῖσες καταστάσεις συναγερμοῦ προετοιμάζουν τὴν ἀνθρωπότητα γιὰ τοὺς κρυφοὺς ἐργαστηριακοὺς ἰοὺς, ποὺ ἔρχονται νὰ τὴν πλήξουν, ὅπως ἔγινε δοκιμαστικά μὲ τὸ Ἔιτς καὶ τὸν Ἑμπολα;

Πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα τοῦ παραλογισμοῦ καὶ τοῦ τρόμου τῶν εἴκοσι τελευταίων ἐτῶν κρύβεται ὁ διεθνὴς ἐξουσιασμός, ποὺ θέλει τὴν ἀνθρωπότητα ἄρρωστη, τρομοκρατημένη καὶ μαζικοποιημένη σὲ μαντρὶ ὡς «ποῖμνιον». Πρόκειται γιὰ μία πυραμίδα ποὺ στὴν κορυφὴ τῆς βρίσκονται κάποια πολὺ σκοτεινὰ μυαλά, ποὺ οἱ ἐντολὲς τους μεταφέρονται στοὺς ἐντολοδόχους τους, δηλαδή τοὺς κυβερνήτες τῶν διαφόρων κρατῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὰ ἐκτελεστικά τους ὄργανα.

Ἐδῶ πλεόν ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ὠργανωμένα καρτέλς, ὅπως οἱ φαρμακοβιομηχανίες, οἱ πετρελαϊκὲς ἐταιρεῖες, τὸ Βατικανό, ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, οἱ τράπεζες, οἱ μυστικὲς ἐταιρεῖες, ἡ Ἄλ Κάιντα κ.ἄ. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας

Ο οίκος Ροκφέλλερ και το «φιλανθρωπικό του ίδρυμα» είχε χρηματοδοτήσει τα πειράματα του δρ Γιούν Κάμερον για νέες γενιές χημικών φαρμάκων.

κρατικούς, αντιτρομοκρατικούς, μεταφυσικούς, οικονομικούς, κ.ά. Ο άκρατος πλουτισμός των εκλεκτών και η κυριαρχία επί των μαζών μέσω του φόβου συνάδει με τις βιβλικές επιταγές περί καθυποτάξεως όλων των λαών της Γης: «Τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων, αὐτὸν ἀγιάσατε, καὶ αὐτὸς ὅς εἶναι ὁ φόβος σας καὶ αὐτὸς ὅς εἶναι ὁ τρόμος σας.» (Ἡσαΐας, κεφ. Θ', παρ.13.)

Λάντεν ήταν προσωπικοί φίλοι του Τζωρτζ Μπούς και φυγαδεύτηκαν στην Σ. Αραβία από τις μυστικές υπηρεσίες των Η.Π.Α. την 12η Σεπτεμβρίου. Άλλα και πολλά μέλη των κυβερνήσεων Η.Π.Α. και Μ. Βρεταννίας είναι ύψηλόβαθμα στελέχη των φαρμακευτικών και πετρελαϊκών εταιρειών. Όλοι αυτοί εμπλέκονται σ' ένα τερατώδες σύμπλεγμα, σ' έναν σύγχρονο Λεβιάθαν, που, αν και κάποιοι εμφανίζονται ως έχθροι μεταξύ τους, είναι οι στυλοβάτες του παγκοσμίου εξουσιασμού. «Διαίρει και βασίλευε» ήταν η παμπάλαια σιωνιστική συνταγή. Ταχύτατα τα μέσα ενημερώσεως εκτελούν την διάχυση της παραπληροφόρησης και του φόβου σε παγκόσμια κλίμακα. Άλλωστε και οι ειδήσεις που μās σερβίρουν, τηλεοπτικές και έντυπες, αποτελούν ένα κοκτέιλ άρνητικότητας, φόβου και καταστροφών. Αποτέλεσμα ο φόβος και τρόμος έχουν πλέον φωλιάσει μέσα στις ανθρώπινες ψυχές.

Οι άνθρωποι απελπισμένοι, χαμένοι και τρομοκρατημένοι μέσα απ' την φρίκη που τους παρουσίασαν αναζητούν σωτήρες φαρμακευτικούς,

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ὄν τέσσερα-πέντε περίπου ἔτη σὲ ἓνα γυμναστήριο, ποὺ ἀσκούμουν, κάπου στὸ Χαλάνδρι, κάποιοι συνάνθρωπός μας, λίγο χαμηλῆς διανοητικῆς ὑποστάσεως, προσπαθοῦσε ἀρκετὸ καιρὸ νὰ μοῦ πῇ, πῶς ἔβλεπε τὴν κατάστασι γύρω μας. Ὅταν ἔφθανε ἡ στιγμὴ, νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ σὲ σχετικὲς ἀπορίες μου, κόμπιαζε καὶ ἔφευγε πάντοτε ταραγμένος. Τελικὰ κάποια μέρα καὶ ὕστερα ἀπὸ πολὺ κόπο καὶ προσπάθεια κατάφερε νὰ μοῦ συλλαβίσῃ διστακτικὰ καὶ πολὺ φοβισμένα: «Φίλε,... ἡ κατάστασι... εἶναι... εἶναι... τρομακτικὴ!» Καὶ ἔφυγε τρέχοντας πανικόβλητος. Γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ γελοῦσα εἰδικὰ μὲ τὴν λέξι «τρομακτικὴ», χωρὶς νὰ τὸ σκεπτῶ ιδιαίτερα. Ὅμως τῶρα πὰ κατὰλαβα, πόσο δίκιο εἶχε.

Βασίλειος Μαυρομμάτης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΡΦΕΑ ΣΤΟ... ΩΝΑΣΕΙΟ

Μουσικοθεραπεία πόνων και καρδιοπαθειών

Μουσική είναι τόσο παλιά όσο και ο κόσμος και η επίδρασή της πάνω στον άνθρωπο ειδικά αλλά και στην φύση γενικότερα είναι τεράστια. Δυστυχώς δεν γνωρίζουμε πολλά πράγματα γι' αυτές τις δυνατότητες των μουσικών ήχων και η Έπιστήμη μέσω της έρευνας διαρκώς ανοίγει νέους ορίζοντες στην ανακάλυψη ολοένα και περισσότερων μεθόδων έκμεταλλευσης της πιδέκλεπτυσμένης και διαδεδομένης τέχνης. Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης (Δ' 7,4) αναφέρει, ότι οι Μοῦσες ώνομάσθηκαν έτσι από την φράση «μυεῖν τοὺς ἀνθρώπους». Ἐμεῖς ψάξαμε και βρήκαμε έναν γιατρού τόσο πολὺ μυημένο στα μουσικά της Μουσικής, που την έχει κάνει εργαλείο του για τη θεραπεία τῶν ἀσθενῶν του.

Ο καθηγητής Καρδιολογίας κ. Ἀθανάσιος Δρίτσας προσφέρει σημαντικό έργο στο Ὡνάσειο Καρδιοχειρουργικό Κέντρο χρησιμοποιώντας νέες μεθόδους αποτελεσματικής ἰασης.

«Δ»: Κύριε καθηγητά, εἶστε πρωτοπόρος στὴ χώρα μας στὸν τομέα τῆς μουσικοθεραπείας, ὅμως στὸν περισσότερο κόσμο μία τέτοιου εἴδους θεραπεία εἶναι ἐν πολλοῖς ἄγνωστη.

- Κοιτάξτε, ἡ μουσικοθεραπεία στὶς μέρες μας ἔχει ἐξελιχθῆ σὲ ἕναν ξεχωρὸ κλάδο τῆς Ἰατρικῆς μὲ εὐεργετικά γιὰ τὴν ὑγεία μας ἀποτελέσματα.

Ὁ καθηγητὴς Καρδιολογίας Ἀθ. Δρίτσας.

«Δ»: Ποῦ βρίσκονται οἱ ρίζες αὐτῆς τῆς θεραπείας;

- Οἱ ρίζες τῆς βρίσκονται στὸν ἀρχαῖο κόσμος. Ὅπως ξέρεis, ὁ Ὁρφέας εἶναι σύμβολο γιατροῦ καὶ ταυτόχρονα μουσικοῦ. Ἐπιπλέον ὑπάρχουν καὶ ἱστορικὲς πηγές ποὺ ἐπιβεβαιώνουν, ὅτι ἡ Σχολὴ τῶν Πυθαγορείων χρησιμοποιοῦσε τὴ μουσικὴ γιὰ θεραπευτικούς λόγους. Ὁ Πυθαγόρας ὅσο καὶ οἱ μαθητές του πίστευαν, ὅτι ἡ ἁρμονία τῆς μουσικῆς μπορεῖ νὰ συμπαράσῃ καὶ νὰ ἐναρμονίσῃ τὶς χαμένες ἰσορροπίες τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ποὺ προκαλοῦν τὶς ἀσθένειες. Ὁ Πλάτων ἐπίσης σὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του παρουσιάζεται ὡς ὁ πρῶτος συνταγογράφος τῆς μουσικῆς.

«Δ»: Δηλαδή πρότεινε σὲ ἀσθενεῖς τί εἶδος μουσικῆς νὰ ἀκούσουν, γιὰ νὰ θεραπευτοῦν;

- Σωστά. Ὁ Πλάτων πρότεινε συγκεκριμένους ἤχους καὶ κλίμακες, ποὺ θεωροῦσε ὅτι εἶναι θεραπευτικοὶ γιὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἤχους αὐτοὺς εἶναι ὁ περίφημος Δώριος. Δυστυχῶς δὲν ἔχουμε ἠχογραφήσεις αὐτῶν τῶν ἀρχαίων ἤχων, ἀλλὰ μὲ βάση τὴν πολιτιστικὴ συνέχεια ποὺ ὑπάρχει στὸν μουσικὸ μας κόσμος, ἡ Ἐπιστῆμη ἔχει συγκλίνει στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Δώριος ἤχος ταυτίζεται μὲ τὸν ἀντίστοιχο Πρῶτο ἤχο τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.

«Δ»: Τί εἶχε αὐτὸς ὁ ἤχος καὶ θεωρεῖτο θεραπευτικός;

- Πρόκειται γιὰ ἤχο χωρὶς ποικίλματα. Ὁ Πλάτων ἀναφέρει, ὅτι ὁ Δώριος ἤχος προσφέρει ὑγεία στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα τῶν νέων, γι' αὐτὸ συμβούλευε οἱ νέοι νὰ τραγουδοῦν, νὰ παίζουν μουσικὴ καὶ νὰ ἀκοῦνε συχνὰ αὐτὸν τὸν ἤχο.

«Δ»: Σήμερα, μποροῦμε νὰ πᾶμε σὲ κάποιο δισκοπωλεῖο καὶ νὰ ζητήσουμε ἓναν δίσκο, ποὺ νὰ περιέχῃ σύγχρονα τραγούδια παιγμένα σὲ αὐτὸν τὸν ἤχο;

- Ὑπάρχουν τέτοιοι ἤχοι καὶ στὴ λαϊκὴ παράδοση καὶ στὴν Βυζαντινὴ μουσικὴ. Πολλὰ λαϊκὰ τραγούδια παίζονται πάνω σὲ ἀρχαίους ἤχους, ὅμως οἱ δρόμοι -ὅπως τοὺς λέμε σήμερα- καίτοι ἀρχαῖοι ἔχουν διαφορετικὲς ὀνομασίες, κυρίως ὀθωμανικὲς (σημ. πρόκειται γιὰ τὰ λεγόμενα ταξίμια π.χ. ταξίμ Οὐσάκ, ταξίμ Χιτ-ζασκιὰρ κ.λ.π.).

«Δ»: Ἐσεῖς ἔχετε σπουδάσει Μουσικὴ;

- Ναί, ἔχω σπουδάσει σύνθεση, ἀνώτερα θεωρητικὰ καὶ παίζω πιάνο.

Ἡ ἐπανανακάλυψη τῆς μουσικοθεραπείας

«Δ»: Πῶς διαδόθηκε ἡ μουσικοθεραπεία στὴν ἐποχὴ μας;

- Στὴν Ἀμερικὴ περίπου τὸ 1950 ἡ μελέτη τῆς θεραπείας μὲ μουσικὴ ἐντατικοποιήθηκε. Συστάθηκε ἡ Ἀμερικανικὴ Ἑταιρεία Μουσικοθεραπείας (American Association of Music Therapy), ποὺ ἔγινε ἀμέσως ἓνα ἐνεργὸ ἐπιστημονικὸ σωματεῖο καὶ ἄρχισε τὴ μελέτη καὶ τὴν παρατήρηση τῶν κλινικῶν ἐπιδράσεων τῆς Μουσικῆς πάνω στὸν ἄνθρωπο.

«Δ»: Ποιά ἦταν ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς μελέτης τῆς θεραπευτικῆς δυνα-

τότητας της Μουσικής;

- Όλα ξεκίνησαν από μία απλή παρατήρηση σε νοσοκομείο, όπου νοσηλεύονταν βετεράνοι του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Οί γιατροί διαπίστωσαν, ότι σε θαλάμους που κάποιες ώρες της μέρας υπήρχε ζωντανή μουσική υπό τη μορφή μιᾶς τζάζ μπάντας ή ένδς συνόλου μουσικής δωματίου, οί ασθενείς παρουσίαζαν ταχύτερη ανάρρωση σε σχέση με άλλους, που νοσηλεύονταν σε θαλάμους που δὲ διέθεταν μουσική.

«Δ»: Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξεκίνησε ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μουσικοθεραπείας σὲ πιδ εὐρεῖα κλίμακα;

- Ἡ μουσικοθεραπεία ἀναπτύχθηκε ὡς ἐπιστήμη ἀπὸ μὴ γιατρούς, δηλαδὴ νοσηλευτές, ψυχολόγους κ.λπ., οί ὅποιοι χρησιμοποιοῦσαν τὴ Μουσικὴ κυρίως σὰν ψυχοθεραπεία σὲ παιδιά με εἰδικὲς ἀνάγκες, με διανοητικὲς καθυστερήσεις καὶ με αὐτισμό. Εἶναι ἐξακριβωμένο, ὅτι ἡ Μουσικὴ βγάζει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὴν πρωτογενὴ του ἔκφραση, γι' αὐτὸ τὸν γιατρεύει ἀρχικῶς ψυχικὰ καὶ μετὰ σωματικὰ.

«Δ»: Πῶς ἐξελίχθηκε ἡ μουσικοθεραπεία στὴ συνέχεια;

- Πρῶτα εἶχαμε τὴν βιοματρικὴ μουσικοθεραπεία, ὅμως τὴν τελευταία δεκαετία, με τὴν ἐξέλιξη τῆς μελέτης τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου μέσω τῆς μαγνητικῆς λειτουργικῆς τομογραφίας, ἐπιτυγχάνεται με τὴν τομογραφία ποζιτρονίου πὺ δὲν ἔχει ἔρθῃ ὅμως ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα.

«Δ»: Γιατί;

- Κοιτάξτε, ἐδῶ ἔχουμε τὸ λεγόμενο Pet Scan (Positron emission tomography). Παίρνουμε τὴ μουσικὴ καὶ με ἓναν εἰδικὸ ψηφιακὸ σαρωτὴ βλέπουμε, ποῖα κομμάτια τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου ἀντιδρῶν στὴ μουσικὴ πὺ δίνουμε. Ἔτσι διαπιστώνουμε, πῶς ἀντιλαμβανόμαστε τὴ μουσικὴ καὶ πῶς κατανοοῦμε τὴν φυσιολογία τῆς ἀντίληψής της. Ἡ ἀντίληψη βρῖσκεται μέσα στὸν ἐγκέφαλο καὶ ὄχι στὸ ἐξωτερικὸ ὄργανο τῆς ἀκοῆς -τὸ αὐτί. Πιδ συγκεκριμένα ἡ ἀντίληψη λαμβάνει χώ-

ρα στὸν ἰνιακὸ λοβό, στὸ πίσω κομμάτι τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ μελέτη τοῦ ἐγκεφάλου μὲ τὴ χρήση τοῦ Pet Scan εἶναι πολὺ δαπανηρὴ καὶ χρειάζεται πυρηνικὴ ἐνέργεια, διότι τὰ ποζιτρόνια ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν χαρτογράφηση τοῦ ἐγκεφάλου εἶναι ἐξαιρετικὰ μικροσκοπικά.

Μουσικὴ γιὰ τὸν πόνο καὶ γιὰ τὸν τοκετὸ

«Δ»: *Μὲ τὴν ἔρευνα αὐτὴ ποῦ κατέληξε ἡ Ἐπιστήμη;*

– Τώρα ἀρχίζουμε νὰ κατανοοῦμε, τί διαφορὰ ἔχει ἡ ἀντίληψη τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὴ γλώσσα στὸν ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο. Εἶδαμε ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι κάτι τὸ πολὺ ἀρχέγονο – τὸ βαθιὰ τοποθετημένο στὸ DNA τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀσφαλῶς ἓνα ἐργαλεῖο χρήσιμο, γιὰ νὰ μελετήσουμε καὶ ἄλλα πράγματα.

«Δ»: *Σὲ ποιό σημεῖο εἶναι τώρα οἱ ἔρευνες;*

– Τελευταία κορύφωση τῶν ἐρευνῶν εἶναι ἡ ἀνακάλυψη, ὅτι κατάλληλη μουσικὴ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ πόνου. Ὑπάρχουν ἤδη στὴν Ἀμερικὴ ἀναισθησιογόνα κέντρα, ὅπου πρὶν τὸ χειρουργεῖο καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγχείρησης βάζουν ἀκουστικὰ στοὺς ἀσθενεῖς, γιὰ νὰ ἀκοῦνε μουσικὴ σὰν παυσίπονο. Σὲ ἔγκριτα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ ἔχουν δημοσιευτὴ μελέτες, ποὺ ἐπιβεβαιώνουν, ὅτι ἡ κατάλληλη μουσικὴ γιὰ ἓναν ἀσθενῆ μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσῃ ὡς ἀναισθητικὸ μέχρι καὶ πέντε μιλιγκράμ valium. Μὲ τὴ μουσικὴ λοιπὸν δυνάμεθα νὰ μειώσουμε ἓνα σημαντικὸ ποσοστὸ χρήσης ἐνδοφλέβιων φαρμάκων στὸν ἀσθενῆ.

«Δ»: *Ὡστε ἡ μουσικὴ εἶναι καὶ ἀναισθητικὸ!*

– Καὶ ὄχι μόνο. Ἡ μουσικὴ χρησιμοποιεῖται ἐπιπλέον καὶ στὶς μονάδες ἐντατικῆς θεραπείας πρόωρων βρεφῶν καὶ νεογνῶν. Ἐκεῖ διαπιστώθηκε, ὅτι τὰ ἀκουσμάτα μὲ νανουρίσματα ἀπὸ τὴν φωνὴ τῆς μάνας ἢ ἡχοὶ ἀμνιακοὶ –δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἀμνίο – ἐμβρυακὸ περιβάλλον, ὅπου μεγαλώνει τὸ παιδί πρὶν γεννηθῇ– δίνουν ἐνέργεια στὸ ἀδύναμο παιδί.

«Δ»: *Τί διαφορὰ ἔχει ἡ φωνὴ τῆς μάνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἡχους;*

– Ἡ φωνὴ τῆς μάνας, ὁ χτύπος τῆς καρδιάς της καὶ ἄλλοι ρυθμικοὶ ἡχοὶ τῶν ὁμολογικῶν ἀρτηριῶν –αὐτῶν δηλαδὴ ποὺ μεταφέρουν τὸ αἷμα στὸ παιδί– εἶναι ἡχοὶ θεραπευτικοὶ γιὰ τὸ νεογνὸ ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησή του, διότι τοῦ ὑπενθυμίζουν τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἐμβρυακοῦ περιβάλλοντος καὶ τὸ ἡρεμοῦν.

«Δ»: *Ὅταν μία ἐπίτοκος ἀκοῦῃ μουσικὴ, αὐτὸ κάνει καλὸ στὸ ἔμβρυο;*

– Ὑπάρχουν προσεγγίσεις στὴ μουσικοθεραπεία, ὅπου γιατροὶ ἀκκουμποῦν μικρὰ ἡχεῖα στὴν κοιλία τῆς ἐπιτόκου, ὥστε νὰ ἀκοῦῃ τὸ ἔμβρυο μουσικὴ. Τὸ παιδί ἤδη ἀπὸ τὴν 17ῃ ἐβδομάδα τῆς ἐγκυμοσύνης ἔχει ἀρκετὰ ὥριμο αὐτὶ καὶ ἀκούει τόσα ὅσα καὶ ἐμεῖς οἱ ἐνήλικες. Ὅμως, ὅπως προείπαμε, ὁ πῶς θεραπευτικὸς ἡχος προέρχεται ἀπὸ τὸ νανούρισμα τῆς μάνας. Σήμερα οἱ μανάδες δυστυ-

χώς δὲν τραγουδοῦν νανουρίσματα στὰ παιδιά τους καὶ νομίζουν ὅτι εἶναι τὸ τραγούδι τῆς γαϊῶς ἢ τοῦ ραδιοφώνου, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴ δική τους φωνή. Λάθος μέγα. Ἡ φωνὴ τῆς μάνας ἔχει βιολογικὴ ἀξία καὶ σὲ καμμία περίπτωση δὲν ἔχει ὑποκατάστατο.

«Δ»: *Ἡ Ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ ἐκμεταλλευτῇ αὐτοὺς τοὺς ἤχους πρὸς ὄφελος τῆς υἰείας τῶν ἀνθρώπων;*

– Ἀμερικανοὶ νεογνολόγοι παίρνουν αὐτοὺς τοὺς ἤχους καὶ τοὺς ντύνουν μὲ ἀπλὴ μουσικὴ. Ἔτσι γιὰ παράδειγμα σὲ ἓνα κομμάτι τοῦ Μοτάνξ τοποθετοῦν ἐμβόλιμους ἤχους εἴτε ἀπὸ τὴν καρδιὰ μιᾶς ἡρεμῆς ἐπιτόκου, ὅπου ἀκούγονται 70-80 παλμοὶ τὸ λεπτό, εἴτε ἀπὸ τὴ ροὴ τοῦ αἵματος πέραξ τοῦ ἀμνιακοῦ περιβάλλοντος. Αὐτὴ ἡ μουσικὴ μέσῳ εἰδικῶν ἡχείων μεταδίδεται στὶς θερμοκοιτίδες καὶ μάλιστα εἰδικοὶ συνέκριναν τὰ βρέφη ποὺ ἐκτίθενται σὲ αὐτοὺς τοὺς ἤχους σὲ σχέση μὲ ἄλλα βρέφη ποὺ δὲν ἐκτίθενται καὶ διαπίστωσαν, ὅτι ἡ πρώτη ὁμάδα παρουσιάζει ταχύτερη ἀνάπτυξη, παίρνοντας βάρος καὶ αὐξάνοντας γρηγορότερα τὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βγαίνουν συντομότερα ἀπὸ τὴ μονάδα ἐντατικῆς θεραπείας ἢ ἀπὸ τὴν θερμοκοιτίδα. Τὴν ἔρευνα αὐτὴ ἔχει πραγματοποιήσει ἕνας σημαντικὸς ἐπιστήμονας ἀναισθησιολόγος καὶ φίλος μου ὁ Fred Schwartz.

«Δ»: *Ἐδῶ στὸ Ὑνάσειο ἐφαρμόζετε προγράμματα μουσικοθεραπείας;*

– Θὰ πρέπει νὰ κάνουμε μία διάκριση. Πρῶτα ἔχουμε τὴν βιωματικὴ μουσικοθεραπεία (creative music therapy) καὶ μετὰ ἔχουμε τὴν φαρμακευτικὴ μουσικοθεραπεία (music medicine).

Στὸ Ὑνάσειο στὶς μονάδες ἐντατικῆς θεραπείας ἔχουμε τοποθετήσῃ ἀκουστικὰ σὲ ὅλα τὰ κρεβάτια καὶ ἀπὸ ἓνα κοινὸ CD player ἀκούγεται μουσικὴ – ἰδιαίτερα – γιὰ κάθε ἀσθενῆ χωριστὰ καὶ μάλιστα μὲ μουσικὰ κομμάτια τῆς ἐπιλογῆς του, ὅταν τὸ ἐπιθυμῇ. Μὴν ξεχνᾶς, ὅτι κάθε ἄνθρωπος χαλαρώνει μὲ διαφορετικὴ μουσικὴ.

«Δ»: *Ἐσεῖς βρίσκετε, τί θέλει νὰ ἀκούσῃ ὁ ἀσθενής;*

– Ἐμεῖς βρίσκουμε, ποιά μουσικὴ εἶναι θεραπευτικὴ γιὰ τὸ κάθε ἄτομο ξεχωριστά.

«Δ»: *Πῶς;*

– Μέσῳ ἐρωτηματολογίων καταρτίζουμε ἓνα ἱστορικὸ γιὰ τὸν κάθε ἀσθενῆ τόσο γιὰ τὰ προσωπικὰ του μουσικὰ ἀκούσματα ὅσο καὶ τὸ πόσο στρεσαρισμένος εἶναι. Τὰ ἐρωτηματολόγια μας ἀποτελοῦν κλίμακες βαθμολογίας ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 4 κατὰ ἐρώτηση καὶ ἀπὸ ἐκεῖ συλλέγουμε τὶς ἀπαντήσεις.

Κωνσταντῖνος Δ. Μίχος
(Λεύκαρος)

Ο ΛΟΓΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

**Ἡ ἄχρονη κοσμοθέαση τοῦ Ἡρακλείτου
καὶ τὸ «ἀναποδογύρισμά» της στὸ Εὐαγγέλιο**

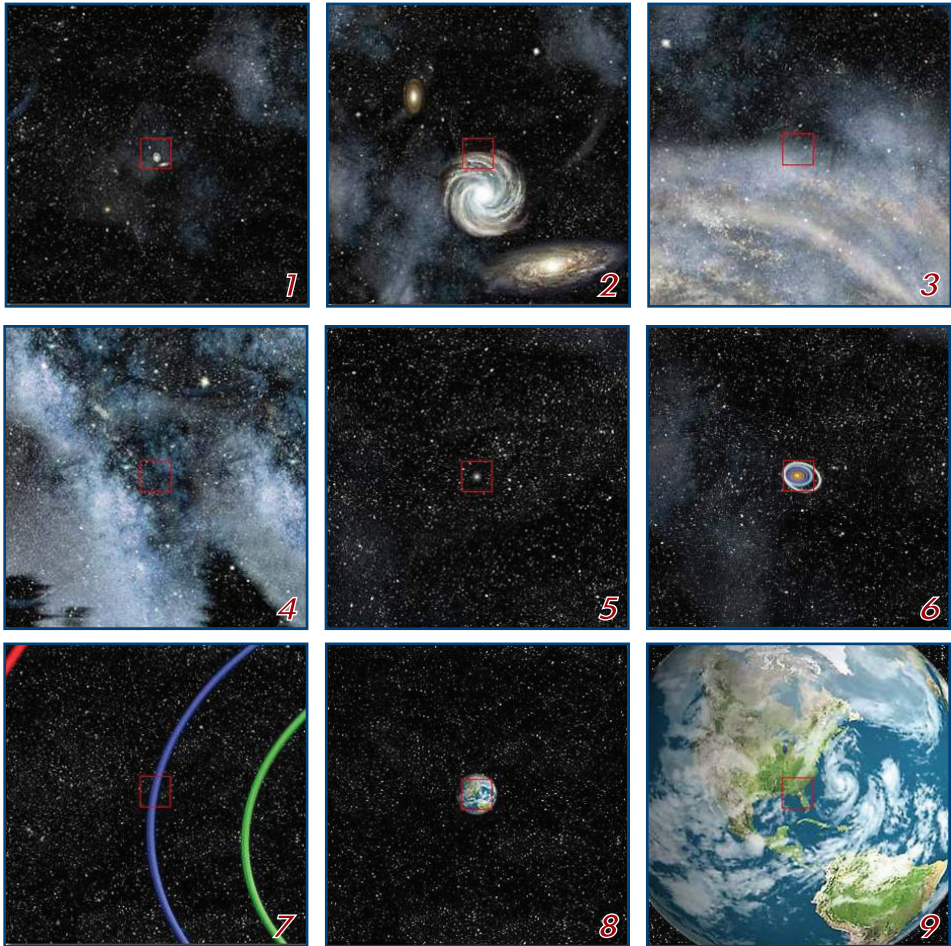
Ὀ ἐντελῶς νέο, τὸ ρηξικέλευθο, τὸ ὁποῖο ἀπαντᾶται στὴν κοσμογονικὴ θεωρία τοῦ Ἡρακλείτου, εἶναι ἡ δοξασία του, ὅτι ὁ φαινομενικὸς κόσμος, τὰ αἰσθητὰ πράγματα διαρκῶς μεταβάλλονται, καὶ τίποτε δὲν μένει σταθερό. «Λέγει που Ἡράκλειτος, ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει καὶ ποταμοῦ ροὴ ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαιήσῃ.» (Πλάτωνος «Κρατύλος», 402 Α.) (Λέγει κάπου ὁ Ἡράκλειτος, ὅτι ὅλα προχωροῦν καὶ τίποτε δὲν μένει καὶ παρομοιάζοντας τὰ ὄντα μὲ ροὴ ποταμοῦ λέει, ὅτι στὸν ἴδιο ποταμὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς δύο φορές, δηλαδὴ ἐννοεῖ στὰ ἴδια ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.) Στὸν κόσμον παρατηρεῖται συνεχὴς περιοδικὴ δημιουργία καὶ καταστροφή.

Τὸ αἶτιο στὸ ὁποῖο ὀφείλεται ἡ ροϊκότητα τῶν αἰσθητῶν (ἡ συνεχὴς μεταβολὴ τῶν πραγμάτων) εἶναι οἱ ἐκ φύσεως ἀντιθέσεις, ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν πραγμάτων. «Πόλεμος πάντων μὲν πατήρ ἐστι, πάντων δὲ βασιλεὺς, καὶ τοὺς μὲν θεοὺς ἔδειξε τοὺς δὲ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν δούλους ἐποίησε τοὺς δὲ ἐλευθέρους» (Απόσπ. 53). (Τὸ αἶτιο στὸ ὁποῖο ὀφείλονται ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ὁ πόλεμος, αὐτὸς δὲ εἶναι κυρίαρχος ὅλων καὶ ἄλλους μὲν ἀνέδειξε θεοὺς ἄλλους δὲ ἀνθρώπους, ἄλλους μὲν ἔκαμε δούλους ἄλλους δὲ ἐλευθέρους.) Δὲν θὰ ὑπῆρχε ἁρμονία στὸν κόσμον, ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν πραγμάτων καὶ φαινομένων, ὅπως αὐτὸ παρατηρεῖται στὴ μουσικῇ, ὅπου ἡ ἁρμονία προκαλεῖται ἀπὸ τὴ μείξι τοῦ ὀξέος ἤχου καὶ τοῦ βαρέος, καὶ στὰ ζῶα, ὅπου ἡ ἁρμονία προέρχεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἀντιθέσεων ἄρρενος - θήλεος.

Συνεχίζεται στὴ σελ. 20442 ►

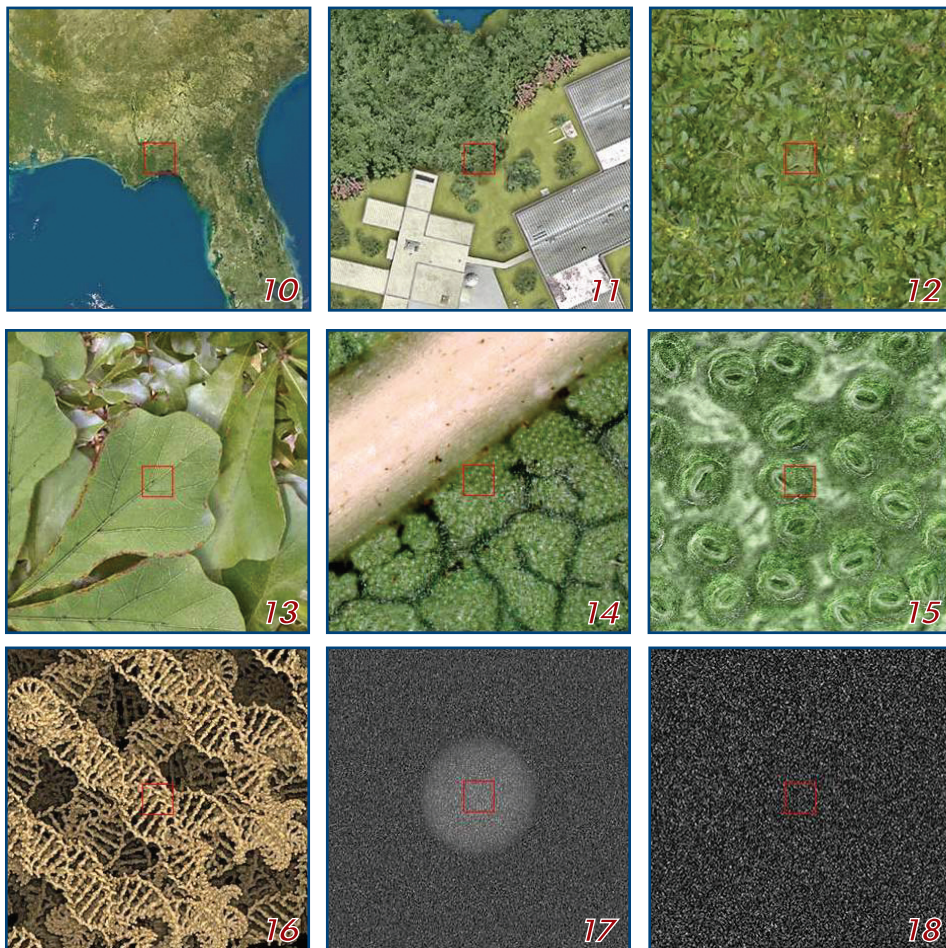
Δὲν εἶναι ὁ Ἡράκλειτος μόνον φυσιολόγος ἢ θεολόγος ἢ ἀστρονόμος ἢ πολιτικός, ὅπως τὸν παρουσιάζουν κι οἱ ἡρακλειτικοὶ ἀκόμα. Πρόκειται γιὰ τὸν στοχαστὴ πὺν ἀγκαλιᾶζει τὸν κόσμον στὴν ὁλότητά του καὶ ποτὲ μερικᾶ. Ἄλλωστε αὐτὸς δὲν εἶναι, πὺν ἔφτασε στὸ τολμηρὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ Ὅν καὶ τὸ μὴ Ὅν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, γιὰ νὰ τὰ ἀρνηθῇ καὶ τὰ δύο μετὰ τῇ διαπίστωση, ὅτι τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ὑπάρχει; Πράγματι, μέχρι πὺν νὰ σκεφθῇ κανεῖς τὸ ὄν, τὸ ἡρακλείτειο ποτάμι ἤδη τῶχει συμπαρασύρει, καὶ τῇ θέσῃ του ἔχει καταλάβει τὸ μὴ ὄν. Καμμία οὐσία, κανένα στοιχεῖο καὶ καμμία στιγμή δὲν ὑπάρχει, παρὰ μόνον γιὰ νὰ καταστραφῇ ἀπὸ τὴν ἀμέσως ἐπομένη της, πὺν κι ἐκεῖνη τὴν περιμένει ἡ ἴδια μοῖρα. Ἡ ὕλη τοῦ κόσμου δὲν εἶναι παρὰ ἐνέργεια, αἷτιο μεταβολῆς καὶ ἀποτελεσμα. Οὔτε χάος οὔτε σταθερὸ δημιούργημα οὔτε παραδείσιοι κῆποι οὔτε τόποι τιμωρίας τοῦ ὄντος οὔτε ζωὴ οὔτε θάνατος παρ' ἐκτὸς τὸ αἰώνιο μεταβαλλόμενο γίνεσθαι. Ὅσο κι ἂν ψᾶξῃ ὁ στοχαστὴς μέσα στὸ θέατρο τοῦ πολυμορφισμοῦ τοῦ κόσμου καὶ τῶν φαινομένων του, δὲν βλέπει παρὰ τὸν ἕνα καὶ μοναδικὸν κόσμον, τὴ μῖα σοφία, τὸν ἕνα καὶ Ἀπολλώνειο (ἁπλὸ) Λόγον. Ὁ Ἐφέσιος παραμένει πάντοτε ἀπόλυτα καὶ καθολικᾶ «ἐνιστής». Ἡ μεταβολὴ καὶ ἀναλλαγὴ τοῦ ὄντος γίνεται μὲ βάση ἀλάνθαστους νόμους καὶ βεβαιότητες, μὲ συμμετρία καὶ τάξη, μὲ συνέπεια καὶ ἀλληλουχία, πὺν ἀποτελεῖ τὴ δικαίωση τοῦ γίνεσθαι. Ἡ πάλι τῶν στοιχείων ἀποτελεῖ τὴν ἀκρότατη δικαιοσύνη καὶ διέπεται ἀπὸ τὸν Κοσμογονικὸν Νόμον, ἀπὸ τὸ Λόγον, ἀπὸ τὴ μῖα καὶ μοναδικὴ Ποιότητα, πὺν «ἐθέλει καὶ οὐκ ἐθέλει λέγεσθαι Ζηνὸς ὄνομα».

Ο κοινός, παγκόσμιος (ξυνός) ήρακλείτειος Λόγος από αποστάσεις 10 εκατομμυρίων έτων φωτός ($10^{23} m$) στο Σύμπαν μέχρι το ηλεκτρόνιο στο πεδίο ενός ατόμου ($10^{-11} m$). (Φωτογραφίες: NASA.)

1. 10 εκατομμύρια έτη φωτός ($10^{23} m$), ή απόσταση του Γαλαξία Milky-Way. (Έτος φωτός είναι η απόσταση, που διανύει το φως σε ένα έτος. Η ταχύτητα του φωτός είναι 300.000 km/sec.)
2. 1 εκατομμύριο έτη φωτός.
3. 100.000 έτη φωτός. Διακρίνεται με δυσκολία ο Γαλαξίας μας.
4. 1.000 έτη φωτός.
5. 1 έτος φωτός. Με λίγη προσοχή διακρίνεται ο Ήλιος μας.
6. 100 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Το ηλιακό μας σύστημα αρχίζει να φαίνεται. (Οι τροχιές των πλανητών έχουν χρωματιστή.)
7. 100 εκατομμύρια χιλιόμετρα. Οι τροχιές: της Αφροδίτης (πράσινη), της Γης (μπλέ)

καὶ τοῦ Ἄρη (κόκκινη).

8. 100.000 χιλιόμετρα. Ἡ Γῆ φαίνεται ἀκόμα μικρή.
9. 10.000 χιλιόμετρα. Τὸ βόρειο ἡμισφαίριο τῆς Γῆς.
10. 1.000 km. Χαρακτηριστική φωτογραφία ἀπὸ δορυφόρο.
(Τὸ ἀκρωτήριο Φλώρινα τῶν ΗΠΑ.)
11. 100 μέτρα. Συνηθισμένη θέα ἀπὸ ἐλικόπτερο.
12. 1 μέτρο. Ὅ,τι βλέπει κάποιος μὲ τεντωμένο χέρι.
13. 10 ἑκατοστά. Τὰ φύλλα ἐνὸς φυτοῦ.
14. 1 χιλιοστό. Διακρίνονται οἱ κρύσταλλοι τοῦ φύλλου.
15. 10 μίαικρον (10^{-5} m). Φαίνονται καθαρὰ τὰ κύτταρα.
16. 100 Ἄνγκστρομ (10^{-8} m). Ἡ ἀλυσίδα τοῦ DNA.
17. 1 Ἄνγκστρομ. Τὸ νέφος ἠλεκτρονίων τοῦ ἀτόμου τοῦ ἄνθρακα.
18. 10 πικόμετρα (10^{-11} m). Τὸ ἠλεκτρόνιο στὸ πεδίο ἐνὸς ἀτόμου.

Ὁ Ἡράκλειτος ἐπιτιμοῦσε τὸν Ὅμηρο, ὁ ὁποῖος ἐγραφε, ὅτι «μακάρι νὰ ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἡ φιλονεικία καὶ ἡ ὀργή» (Σ 107), διότι χωρὶς τὶς ἀντιθέσεις αὐτῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχη ἁρμονία στὸν κόσμο.

Ἡ ἔννοια τοῦ Λόγου στὸ Σύμπαν

λα ὅσα βρίσκονται στὸν κόσμο τὰ κυβερνᾷ ὁ Λόγος, ὁ φυσικὸς Νόμος. «Τοῦ δὲ λόγου τοῦδε ἐόντος αἰεὶ ἀξύνετοι γίνονται ἄνθρωποι καὶ πρόσθεν ἢ ἀκοῦσαι καὶ ἀκούσαντες τὸ πρῶτον» (Ἀπ. 1). «Διὸ δεῖ ἔπεσθαι τῷ ξυνῷ, τοῦ λόγου δ' ἐόντος ξυνῷ ζῶουσιν οἱ πολλοὶ ὡς ἰδίαν ἔχοντες φρόνησιν» (Ἀπ. 2). «Οὐκ ἐμοῦ, ἀλλὰ τοῦ λόγου ἀκούσαντας ὁμολογεῖν σοφὸν ἐστὶν ἐν πάντα εἶναι» (Ἀπ. 50). «Ἐν νῷ λέγοντας ἰσχυρίζεσθαι χρὴ τῷ ξυνῷ πάντων, ὅκωσπερ νόμῳ πόλις, καὶ πολλὴ ἰσχυροτέρως. Τρέφονται γὰρ πάντες οἱ ἀνθρώπειοι νόμοι ὑπὸ ἐνός, τοῦ θείου· κρατεῖ γὰρ τοσοῦτον ὁκόσον ἐθέλει καὶ ἐξαρκεῖ πᾶσι καὶ περιγίγνεται» (Απόσπ. 114).

[Ἐνῷ δὲ ὑπάρχει αἰωνίως αὐτὸς ὁ λόγος (τὸν ὁποῖον ἐρμηνεύει ὁ Ἡράκλειτος), οἱ ἄνθρωποι γίνονται πάντοτε ἀσύνετοι (καὶ δὲν τὸν ἐννοοῦν) εἴτε χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν εἴτε ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἀκούσουν. Γιὰ τὴν αἰτία αὕτη πρέπει νὰ ἀκολουθῇ κανεὶς τὸν κοινὸ (τὸν παγκόσμιον) Λόγο. Ἐνῷ δὲ ὁ Λόγος εἶναι κοινός, οἱ ἄνθρωποι ζοῦν σὰν νὰ εἶχαν δική τους φρόνησι. Ὅχι γιατί τὸ λέω ἐγώ, ἀλλ' ἀφοῦ ἀκούσετε τὸν Λόγο, εἶναι σοφὸ νὰ ὁμολογήσητε, ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἓνα. Γιὰ νὰ μιλήσουμε δὲ μὲ τὴν ἀπλὴ λογικὴ λέμε, ὅτι πρέπει νὰ στηριζώμαστε στὸ Λόγο, ὁ ὁποῖος διευθύνει τὰ πάντα, ὅπως ἡ πόλις στηρίζεται στὸ νόμο καὶ ἀκόμη μάλιστα πολλὴ ἰσχυρότερα. Διότι ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι τρέφονται ἀπὸ ἓνα νόμο, τοῦ θείου, γιατί αὐτὸς κυριαρχεῖ τόσο, ὅσο θέλει, καὶ φθάνει παντοῦ καὶ ἐπικρατεῖ ὅλων.]

Ἐὰν θελήσουμε νὰ ἐμβαθύνουμε στὶς δοξασίες τοῦ Ἡράκλειτου, ὅτι «τὰ πάντα ρεῖ» καὶ ὅτι «δις εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίῃς», καὶ νὰ τίς ἐκφράσουμε κατὰ τὴν σημερινὴ ὁρολογία τῆς Φυσικῆς, θὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Ἡράκλειτος ἐξαγγέλλει ἤδη πρὸ 2.500 ἐτῶν τὸ φαινόμενο τῆς Ἐντροπίας, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο οἱ μεγάλες μεταβολές, ποὺ παρατηροῦνται στὸν κόσμον, ἀκολουθοῦν μίαν μόνον κατεύθυνση χωρὶς νὰ εἶναι ἀντιστρεπτές. Ἐξ ἄλλου ἡ περιοδικὴ γένεσις καὶ καταστροφὴ τῶν κόσμων (ἡλιακῶν συστημάτων) στὸ Σύμπαν, ποὺ πρεσβεύει ὁ Ἡράκλειτος, μὲ τὴν μετατροπὴ τῆς ὕλης σὲ ἐνέργεια καὶ τῆς ἐνέργειας σὲ ὕλη εἶναι κατὰ μὲ τὸ ὁποῖο συμφωνεῖ ἡ σημερινὴ Ἀστροφυσικὴ.

Στὸν πίνακα τῆς ἐναντί σελίδας (1649) τοῦ Ἑστᾶς Λὲ Σέρ, ποὺ ἐκτίθεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου, εἰκονίζεται ὁ Ἑβραῖος ἰδρυτὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ, Σαοὺλ-Παῦλος (ὄρθιος στὴ μέση), νὰ καίη μαζί μὲ τὴν ἀκολουθία του τὰ ἑλληνικὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα τῆς φημισμένης Βιβλιοθήκης τῆς Ἐφέσου («Πράξεις», ιθ' 17-19). Ἄνω, λεπτομέρεια τοῦ πίνακα.

Στὰ γραπτὰ ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων βρίσκονται οἱ ἔννοιες τῆς δημιουργίας καὶ τοῦ/τῶν θεῶν. Δημιουργία ὑπάρχει κάθε στιγμή μέσα στὸ Σύμπαν. Ὁ κάθε ἕνας μας ἔχει δημιουργηθῇ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ἑκατομμύρια γαλαξίες δημιουργοῦνται κάθε δευτερόλεπτο. Οἱ θεοὶ γὰρ τοὺς φιλόσοφους εἶναι ἐνδοσυμπαντικὲς δυνάμεις, ποὺ ἔχουν κωδικοποιηθῇ, καὶ τοὺς ἔχουν ἀποδοθῇ ἀνθρωπόμορφα χαρακτηριστικὰ ἀπὸ τὴ Μυθολογία μας. Ὅλα ὅμως ὑπάρχουν καὶ γίνονται ἐνδοσυμπαντικὰ καὶ μόνον. Ἡ ἔννοια τοῦ ἐξωσυμπαντικοῦ δὲν ὑπῆρχε στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες.

[Παρέκβαση: Προκειμένου νὰ ἐπιβάλῃ ἡ χριστιανικὴ ἡγεσία τὸ παρὰ φύσιν δόγμα τῆς καὶ τὸν παρὰ φύσιν προσυμπαντικὸ καὶ ἐξωσυμπαντικὸ Γιαχβέ, ἔννοιες, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ἀποδεκτὲς ἀπὸ ἕναν ἐλεύθερο κατὰ φύσιν φιλοσοφοῦντα ἄνθρωπο, ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ φιλοσοφοῦν. Ἔθεσε λοιπὸν τὴν φιλοσοφία ὑπὸ ἄγριο διωγμὸ κατακρεουργώντας φιλοσόφους, καίοντας βιβλιοθήκες, κλείνοντας διὰ νόμου Φιλοσοφικὲς Σχολὰς κ.τ.λ.. Μέγιστο ἐμπόδιο ἀποτελοῦσε ὁ κατέχων πρωτιστὴ θέση στὴν Ἱστορία τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, Ἐφέσιος φιλόσοφος, Ἡράκλειτος, τοῦ ὁποῖου ὁ Λόγος, ὡς ἀρχή, ποὺ συντηρεῖ καὶ ἐνώνει τὸν κόσμον εἶναι –φυσικά– ἐνδοσυμπαντικὸς.

Παρουσίασαν λοιπὸν οἱ ταγοὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ «Κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο», τὸ ὁποῖο δῆθεν ἐγράφη –ποῦ ἄλλου;– στὴν Ἐφεσο, τὸ ὁποῖο ἀρχίζει μὲ –τί

ἄλλο;- μετὰ τὸ Λόγο: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲν ὃ γέγονεν.» Ὁ λόγος λοιπὸν εἶναι ὁ ἐκτὸς Σύμπαντος θεός, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε στὴν ἀρχὴ καὶ ἀπὸ αὐτὸν δημιουργήθηκαν τὰ πάντα. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀντίληψη περὶ «λόγου», ποὺ συνδέει τὸν ὅρο αὐτὸ ὅχι μὲ τὴν Κοσμολογία καὶ τὴν κατὰ φύσιν φιλοσοφικὴ σκέψη, ἀλλὰ μὲ τὸ δόγμα τῆς δημιουργίας ἐκ τοῦ μηδενός.

Στὴν Ἑφεσο ἐπίσης ἀναφέρεται ὁ Ἰωάννης καὶ στὴν Ἀποκάλυψη (β' 1-7), ἐνῶ πρὸς Ἑφεσίους ἔχει ἀπευθύνει ἐπιστολὴ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἀργότερα πλάστηκαν οἱ παραδόσεις περὶ συγγραφῆς καὶ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Λουκᾶ στὴν Ἑφεσο, ἀλλὰ καὶ τῆς ἔκδοσης τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου, καθὼς καὶ τοῦ θανάτου τῆς Παναγίας ἐκεῖ, ἢ ὅποια εἶχε δῆθεν μεταβῇ στὴν Ἑφεσο μαζί μὲ τὸν Ἰωάννη.]

ἀρὰ τὴν ἐξαφάνιση μεγάλου μέρους τοῦ ἔργου τοῦ Ἑφέσιου φιλοσόφου, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὸν μελετοῦν καὶ διδάσκονται ἀπὸ αὐτόν, αὐξάνεται ἀλματωδῶς, ἰδιαίτερα μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων. «Θὰ μπορούσαμε νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι ἡ σύγχρονη Φυσικὴ εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο ὀριακὰ κοντὰ στὶς ιδέες τοῦ Ἡράκλειτου.» (Χάιζενμπεργκ, βλ. «Δ», τ. 292.) Δὲν μένει παρὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ ἀγγιβατοῦν μὲ τὸν Ἑφέσιο καὶ οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ κοινωνιολόγοι, ὥστε νὰ γίνῃ ὁ κόσμος μας ἡρακλειτικὸς, δηλαδὴ φυσικὸς καὶ ἔλλογος ἀνθρώπινος μὲ μίαν λέξη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Εὐάγγελου Σταμάτη: «Προσωκρατικοὶ Φιλόσοφοι», Ἀθήνα 1966.
- Εὐάγγελου Σταμάτη: «Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη», Ἀθήνα 1968.
- Εὐάγγελου Σταμάτη: «Ἱστορία τῶν Ἑλληνικῶν Μαθηματικῶν», Ἀθήνα 1976.
- Δημήτρη Λάμπρου: «Ἀναζήτησις. Δοκίμιον Ἑλληνικῆς Ἰδεολογίας», Ἀθήνα 1981.
- Σ. Πανάγον: «Ἡράκλειτος-Σωκράτης: Δύο κλαδιὰ τῆς ἰδίας δρυός», «Δαυλός», τ. 11.
- Σπύρου Νόνικα: «Ἡράκλειτος, ὁ πολιτικὸς», «Δαυλός», τ. 113.
- Λάζαρου Πολυμενάκου: «Ὁ Ἡράκλειτος ἐπιστρέφει», «Δαυλός», τ. 156.
- Σαράντου Πανός: «Τὰ Ἑλληνικά (ἢ μὴ Πυθαγόρεια) Μαθηματικά», «Δαυλός», τ. 167.
- Σαράντου Πανός: «Ἡράκλειτος, ὁ Ἑφέσιος», «Δαυλός», τ. 186.
- Σαράντου Πανός: «Ἡράκλειτος: Γλώσσα καὶ ὕφος», «Δαυλός», τ. 195.
- Κ. Κωνσταντινίδη: «Ἡράκλειτος: Κολυμβητὴς στὸ Σύμπαν», «Δαυλός», τ. 195.
- Κ. Σύρου: «Ὁ «ὑποκειμενικὸς χρόνος» τοῦ Ἡράκλειτου καὶ οἱ ἐφαρμογές του στὴν κβαντικὴ θεωρία», «Δαυλός», τ. 207.
- Ι. Κυπαρισσοῦ: «Δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἡ «συντέλεια τοῦ κόσμου». Τὸ αἰεζῶνον πῦρ τοῦ Ἡράκλειτου καὶ τὸ ἐξ ἀποκαλύψεως πῦρ τοῦ Ἰωάννη», «Δαυλός», τ. 262.
- Ἀλέξανδρου Ἀσωνίτη: «Ἦταν ὁ Ἡράκλειτος «φασίστας»;», «Δαυλός», τ. 265.

Ἰὼν Δημόφιλος

Ἡλεκτρολόγος-Ἡλεκτρονικὸς
Μηχανικὸς Ε.Μ.Π.

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ ...ΜΕ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ Η.Π.Α.

Γενικεύεται χονδροειδής χριστιανική προπαγάνδα

1

τὸν «Λαμιακὸ Τύπο» τῆς 10ης 12.2005 διαβάζουμε σὲ ἄρθρο μὲ τίτλο «Ραγδαία αὐξηση τῶν παραθρησκευτικῶν ὁργανώσεων - Τὴν προσοχὴ ἱερέων καὶ πιστῶν ἐφιστᾷ ἡ τοπικὴ μας ἐκκλησία» ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα τὰ ἐξῆς:

- «...Σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα στοιχεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ μεγαλύτερη ἀπειλὴ, ποὺ δέχεται ἡ σύγχρονη κοινωνία, προέρχεται ἀπὸ δύο νέα ἀποκρυφιστικὰ κινήματα, τὴ Νεοειδωλολατρία καὶ τὴν λεγόμενη Νέα Ἐποχή!»
- «...Ἡ τοπικὴ μας ἐκκλησία, θέλοντας νὰ προστατεύσῃ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τῶν παραθρησκευτικῶν αὐτῶν ὁργανώσεων, πραγματοποιήσε χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐνημερωτικὴ ἐκδήλωση στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Λαμίας, ἐνῶ τὸ Σάββατο, 17 Δεκεμβρίου, διοργανῶναι Συνέδριο Νεολαίας μὲ θέμα: “Ἐκκλησία-παραθρησκείες καὶ Νεοπαγανισμός”»
- «...Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνα τῆς περιοχῆς π. Σεραφεῖμ Ζαφείρης κατὰ τὴ διάρκειά τῆς χθεσινῆς ὁμιλίας του εἶπε ὅτι: πέραν ἀπὸ τὶς γνωστὲς αἵρέσεις ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν Νεοειδωλολατρία (τελετές, καρνάβαλο, δημοσιεύσεις, ἐκπομπές), τὴ μαγεία, τὸ Σατανισμό, τὶς πολεμικὲς τέχνες τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ἐναλλακτικὴ Ἱατρικὴ κ.λπ.»

Σύμφωνα μὲ τὸν κ. Ζαφείρη «οἱ μυστικιστικὲς ὁργανώσεις ἀσκοῦν πολεμικὴ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, προσπαθοῦν νὰ καθιερώσουν τὸν χωρισμὸ Ἐκκλησίας-Κράτους (πολιτικὸς γάμος, πολιτικὴ κηδεία, καύση νεκρῶν, ταυτότητες χωρὶς θρήσκευμα, ὄχι διδασκαλία Θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα, οἰκουμενισμός). Ἐπέστησε ἀκόμα τὴν προσοχὴ πιστῶν καὶ ἱερέων ἐπισημαίνοντας τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα τῶν αἵρετικῶν: «καμουφλάρονται, ἔρχονται μὲ ἔνδυμα προβάτων καὶ ἐσωτερικὰ εἶναι λύκοι, ἄρπαγες, μετασχηματίζονται ὅπως ὁ δι-
άβολος».

Ἡ ὁμιλία τοῦ π. Σεραφεῖμ Ζαφείρη κατέληξε μὲ νουθεσίες πρὸς τοὺς πιστοὺς:

«Οἱ πιστοὶ θὰ πρέπει νὰ μὴν καταφεύγουν στὴν ἐθελοθηρηκεία, νὰ ἀρνοῦνται τὸν πνευματικὸ αὐτοσχεδιασμό. Καλοῦμε ὅλους σὲ στράτευση κάτω ἀπὸ τὴ Σκέπη τῆς Παναγίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, καλοῦμε προσκλητήριο ἐνότητας καὶ συνεργασία ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων δυνάμεων καὶ λέμε ξεκάθαρα, ὅτι δὲν ὑπάρχει σωτηρία ἐκτὸς τῆς Μίας, Ἀγίας, Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας.»

2

Ἡ θρησκευτικοὶ ταγοί μας χρησιμοποιοῦν καὶ ἄλλα μέσα, γιὰ νὰ μᾶς φέρουν στὸν ἴσιο δρόμο. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ διεθνὴς συνεργασία. Τελευταῖα κυκλοφοροῦν βιβλιαράκια (τῶν ἐκδόσεων «Christ The Way Publications, Inc.»), τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται στὴν Γερμανία ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο «Chick Gospel Literatur», ὅπως καὶ στὴν Ἀγγλία («B. Mc Call Barbar»), καὶ ἐνημερώνουν τοὺς πιστοὺς, γιὰ τὸ τί θὰ πάθουν, σὲ περίπτωση ποὺ δὲν ἀκολουθήσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

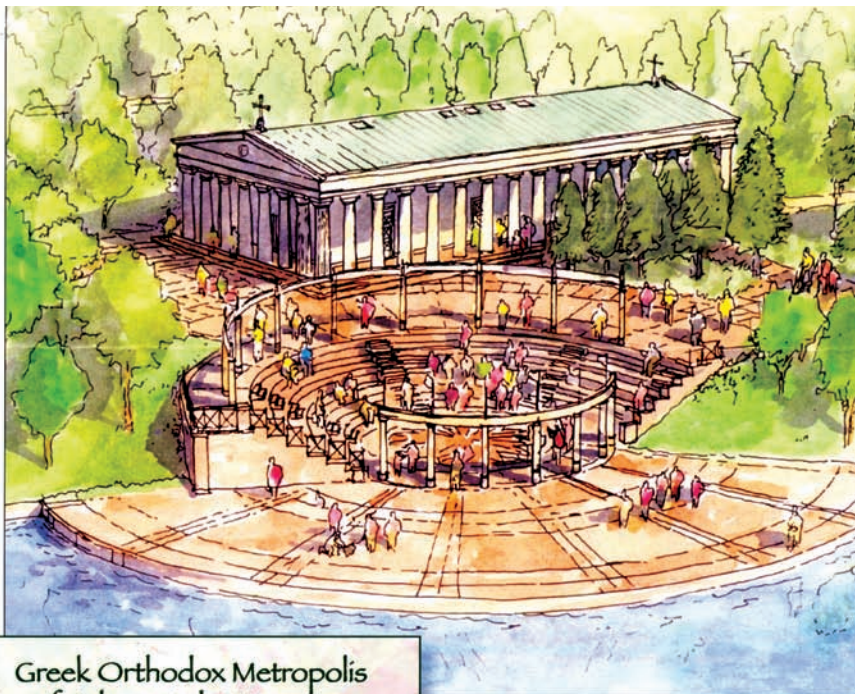
Κυκλοφοροῦν διάφορες ἱστοριοῦλες («Κάποιος σ' ἀγαπάει», «Τὸ ἀστὲρι τοῦ ποδοσφαίρου», «Τὸ Μεγάλο Ταξίδι») μὲ τὴν ἴδια πάντα κεντρικὴ ιδέα: ὅποιος δὲν πιστεύει στὸν Χριστὸ καὶ δὲν πράττει ὅ,τι ἐκεῖνος ἐπιτάσσει, καταστρέφεται. Στὸ ὀπισθόφυλλο ὑπάρχουν πάντα οἱ ἴδιες ὁδηγίες γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς.

Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικὰ:

- Ἡ Βίβλος λέει, ὅτι ὑπάρχει μόνο μία ὁδὸς πρὸς τὸν οὐρανό. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Εγὼ εἶμαι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰμὶ δι' ἐμοῦ.» (Ἰωάννης, 14:6.)
- Κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ. Ἐμπιστέψου τὸν Ἰησοῦ σήμερα, «Ὅτι ὁμολογήσης διὰ τοῦ στόματός σου τὸν Κύριον Ἰησοῦ νὰ πιστεύῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, θέλεις σωθῇ» (Ρωμ. 10:9) κ.λπ.

Ἄς ἀφήσουμε τοὺς ἐγγώριους ρωμιοὺς καὶ ἂς ἔλθουμε στοὺς ρωμιοὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν γλιδή τους. Στὰ πολυτελέστατα ἔντυπά τους χρησιμοποιοῦν τὸν Παρθενῶνα μὲ σταυρὸ (στὸ συγκεκριμένο μάλιστα ἔντυπο, ποὺ παρουσιάζομε, ζητοῦν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς οἰκονομικὴ βοήθεια γιὰ τὴν ἴδρυση Κέντρου Διακονίας) μὲ στόχο τους τὴ γαλούχησι τῶν νέων στὴν χριστιανικὴ πίστι, ὥστε νὰ γίνουν «ἀφωσιωμένοι ὁρθόδοξοι χριστιανοί», ὅπως λέει σ' ἄλλο ἐπίσης πολυτελὲς ἔντυπο ὁ ἱεράρχης τους Ἀλέξιος.

Ἀπ' ὅ,τι διαπιστώνουμε, ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς ἀπέστειλε ὁ ἀναγνώστης τοῦ «Δαυλοῦ» κ. Γεώργιος Χατζησταυρίδης, ἡ Διακονία ἔγινε πραγματικότητα καὶ ἐκτὸς αὐτῆς κτίσθηκε καὶ θέρετρο (!) γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ὁρθοδόξων χριστιανῶν ἀπὸ τὴν Μητρόπολη τῆς Ἀτλάντας. Σ' αὐτὸ θὰ κάνουν τὶς διακοπές τους, ἀλλὰ ἐπί-

Greek Orthodox Metropolis of Atlanta Administration

CEO

His Eminence Metropolitan Alexios

CHANCELLOR

The Very Rev. Father George Tsahakis

CHAIRMAN OF THE BOARD, DIAKONIA CENTER, INC.

Mr. Nicholas Pappleacos

PRESIDENT OF METROPOLIS COUNCIL

Mr. George Matthews

VICE PRESIDENT OF METROPOLIS COUNCIL

The Rev. Father Andrew Scordalakis

COUNCIL TREASURER

Mr. Dean Pappas

ASSISTANT COUNCIL TREASURER

Mr. Larry Gess

COUNCIL SECRETARY

Mrs. Evelyn Klund

YOUTH AND EDUCATION COORDINATOR

Mrs. Paula Marchman

Scripture is full of occasions where the people of God are challenged to grow, to move, to stretch, and to trust. I believe the decision to move forward with a capital campaign is a response to God's challenge to fulfill the needs of the Metropolis. By faithfully responding to this challenge, I believe we will discover a deeper faith and find God anew among us and before us.

It has been said that sacrificial charitable giving is the spiritual remedy for a possessive heart. Through the transforming power of the Holy Spirit, may our financial generosity to this campaign free us from any selfish interest and make our dreams for the Diakonia Center a reality.

George Matthews

President, Metropolis Council

Άνευ σχολίων: Ὁ Παρθενὸν «καπελλωμένος» μετὰ τὸν σταυρό: «Ἔργο» τῆς Ἑλληνορθόδοξης Μητροπόλεως Ἀτλάντας, ΗΠΑ.

Εικονογραφημένα τσέπης της ποιότητας της ως άνω εικόνας εκτυπώνονται σ' όλες τις γλώσσες και στην Έλληνική σε δισεκατομμύρια αντίτυπα από κάποια οργάνωση «Chick Publications» και μοιράζονται σ' όλο τὸν κόσμο δωρεάν.

σης θα παραδίδονται μαθήματα καὶ θα πραγματοποιοῦνται συνέδρια ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὅλα αὐτὰ μέσα στὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ταπεινότητος, ὅπως μπορεῖτε νὰ διαπιστώσετε ἀπὸ τὶς φωτογραφίες. Φυσικὰ γίνεται μείναι στὶς οἰκολογικὲς ἀνησυχίες τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

Ὅπως σωστὰ παρατηρεῖ ὁ κ. Χατζησταυρίδης, «ἡ λέξη “Ἕλλην” ἀναφέρεται μόνο στὸν τίτλο τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ πουθενὰ ἄλλου. Ἐπίσης ἀποφεύγεται ὁ ὅρος ὀρθόδοξος Ἕλλην, παρὰ μόνο ἀναφέρεται ὁ ὅρος ὀρθόδοξος χριστιανός».

3

προπαγάνδα μπορεῖ νὰ πάρη καὶ πιδὲ κλεπτυσμένη μορφή. Ἐκεῖ ἐντάσσεται καὶ ἡ ἵδρυση τῆς Ὁμοσπονδίας τῆς Παγκόσμιας Εἰρήνης (ἡ ὁποία πραγματοποιεῖ συνέδρια π.χ. στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας τὴν 27η Ὀκτωβρίου 2005 καὶ ἐκδηλώσεις σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο).

Παραθέτουμε κάποιες ἀπόψεις τοῦ αἰδεσιμότατου Δρ Σὰν Μιὰνγκ Μούν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ὁμοσπονδίας, ἀπὸ τὸν λόγο του κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἱδρυτικῆς ἐκδήλωσης τῆς Ὁμοσπονδίας στὴν Νέα Ὑόρκη. Τίτλος τῆς ὁμιλίας: «Ἡ Ἰδανικὴ Οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ.»

- «Ἀποστολὴ τῆς Ὁμοσπονδίας εἶναι ν' ἀνανεώσῃ τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη καὶ νὰ προσφέρῃ μία νέα ἡγετικὴ διάσταση ὡς Ἦν. Ἔθνη “Ἀβελικοῦ χαρακτῆρα”, τῶν ὁποίων οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν εἰρήνην θὰ πρέπει νὰ συνδέωνται μὲ τὸ θέλημα τοῦ Οὐρανοῦ...»
- «Πῶς μποροῦμε νὰ γίνουμε σύντροφοι τοῦ Θεοῦ καὶ κληρονόμοι τῆς δημιουργί-

ας του; Πρέπει να γίνουμε μιμητές του ιδανικού προτύπου, πού απορρέει από το αρχικό σχέδιο του Θεού: να ζούμε για τους άλλους.»

- «Έχετε συνειδητοποιήσει, τί έχει πληγώσει περισσότερο από κάθε τι την καρδιά του Θεού, προξενώντας σε Αυτόν τη μεγαλύτερη οδύνη στη μακρά Ιστορία, από τότε που έπεσε ο Άδამ και η Εύα; Τò ότι ο Θεός έχασε τη γενεαλογία Του. Μè την απώλεια της γενεαλογίας του, ο Θεός έχασε τò δικαίωμα της ιδιοκτησίας.»
- «Μόνον èν συνδεθούμε με την γενεαλογία του Θεού, είναι δυνατόν να δημιουργηθῇ ἡ χώρα του Θεού, τò ιδανικò ἔθνος. Μόνον èν εἴμαστε συνδεδεμένοι με τὴν γενεαλογία του Θεού, είναι δυνατόν να ἐδραιώσουμε τὴν παγκόσμια εἰρήνη.»
- «Υπάρχει μόνον ἓνας τρόπος ὁ Θεός να ἀνακτήσῃ τὴν γενεαλογία καὶ ιδιοκτησία Του. Αυτό ἔχει να κάνει με τὴν πρακτική, πὺν ἀκολούθησε ὁ Θεός, γὰρ να κερδίσει τὴν φυσικὴ ὑποταγὴ τοῦ Σατανᾶ, να ὑποχρεώσῃ δηλ. τὸν Σατανᾶ να ὑποταχθῇ ἐθελοντικά.»

Από αὐτὰ τὰ λίγα ἀποσπάσματα τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Μούν, νομίζω, ὅτι εὐκολα γίνεται ἀντιληπτὸ τὸ πνεῦμα του καὶ οἱ πραγματικοὶ στόχοι του.

4

πάρχει καὶ τὸ Διαδίκτυο γὰρ τοὺς μοντέρνους χριστιανούς. Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ ἐκκλησιαστικὸ διαδίκτυο μᾶς ἀπέστειλε ὁ ἀναγνώστης τοῦ «Δ» κ. Χαρ. Πετρακάκος. (Διαδικτυακὴ τοποθεσία <http://www.landoverbaptism.org/quizlist.html>.)

Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικᾶ:

- Τὸ κουῖζ τῆς Λογικῆς τῆς Βίβλου: Μάθετε, γιὰτί ὁ Χριστὸς καίει ἀνθρώπους στὴν πυρά.
- Τὸ κουῖζ τοῦ Μεγάλου Κατακλυσμοῦ τῆς Βίβλου. Οἱ χριστιανοὶ γνώριζαν ἀπὸ τὸν Μεγάλον Κατακλυσμὸ, ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς τρόπους πὺν προτιμοῦσε ὁ Θεός, γὰρ να ἐξοντώσῃ ἀδιακρίτως μεγάλο ἀριθμὸ παιδιῶν, ἦταν ὁ πνιγμός.
- Τὸ κουῖζ Χριστὸς ἐναντίον Ἀλλάχ: Συγκρίνατε τὸν ἀληθινὸ θεὸ μετὸν ψεύτικο, τὸν Ἀλλάχ, καὶ θὰ δῆτε στὴν Βίβλο, ποιὸς εἶναι ὁ πιὸ δυνατός.
- Ἡ ἄδεια γὰρ ἁμαρτίες τῆς Βίβλου: Γνωρίζετε, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει στοὺς πιστοὺς του κάποιες ἁμαρτίες καὶ τοὺς χορηγεῖ ἄδεια γι' αὐτές; Μάθετε, τί πρέπει να κάνετε, ἀλλιῶς θὰ καῖτε στὴν Κόλαση.
- Οἱ τρόποι δολοφονίας πὺν προτιμᾷ ὁ Θεός: Χρησιμοποιήστε τὴν Βίβλο, γὰρ να δῆτε, ποιές μεθόδους χρησιμοποιεῖ, γὰρ να τιμωρήσῃ/βασανίσῃ ὅσους δὲν τὸν ἀντιμετωπίζουν ὅπως πρέπει.

Πίσω στὸν Μεσαίωνα; Ὁχι, δὲν νομίζω ὅτι γίνεται πιά.

Ἄρτεμις Γεωργιάδου

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΒΙΚΙΝΓΚΣ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΣΤΗ ΝΟΡΒΗΓΙΑ

**Δὲν ἦταν ἓνας συρφετὸς
βαρβάρων χωρὶς σκοπὸ
κι ἰδέες, ὅπως παρουσιάζονται**

ταν ἀναφερώμαστε στοὺς Βίκινγκς, καὶ προκειμένου νὰ τοποθετήσουμε τὸ θέμα στὴ σωστὴ χρονικὴ σειρὰ, πρέπει νὰ θέσουμε δύο ἐρωτήσεις:

- Πότε πρωτοεμφανίστηκαν οἱ Βίκινγκς καὶ γιατί;
- Πότε ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν οἱ Βίκινγκς καὶ γιατί;

Οἱ Βίκινγκς ἐμφανίστηκαν στὴν Ἱστορία, ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς ἐτοιμαζόταν νὰ εἰσβάλῃ στὴ Σκανδιναβία, δηλαδὴ περὶ τὸ 780 μ.Χ..

Οἱ Βίκινγκς ἐξαφανίστηκαν 250 περίπου χρόνια ἀργότερα (1.050 - 1.080 μ.Χ.), ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς, ποὺ εἶχε ἤδη καθιερωθῇ στὴ Σκανδιναβία, φρόντισε νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ. Στὸ ἄρθρο αὐτὸ θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴ σχέση τῶν Βίκινγκς μὲ τὸ Χριστιανισμὸ κι εἰδικώτερα τὸν ἀγῶνα τοὺς ἐναντίον του. Γιατὶ ἓνα πρᾶγμα εἶναι ἄγνωστο πλὴν ὅμως βέβαιο: Οἱ Βίκινγκς προέβαλαν μεγάλη ἀντίσταση ἐναντίον τῆς ἐπικείμενης χριστιανικῆς εἰσβολῆς στὴν πατρίδα τους, μὲ τὴν κατάρκτηση τῆς ὁποίας προέβλεπαν, ὅτι θὰ ἐξαλείφονταν οἱ παραδόσεις τους.

Οἱ Βίκινγκς παρουσιάζονται ὡς ἓνας συρφετὸς βαρβάρων χωρὶς σκοπὸ καὶ ιδέες πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, λήστευαν, βίαζαν καὶ ἔκαιγαν ὅτιδήποτε βρισκόταν στὸ δρόμο τους. Τὸ ὅτι πραγματικὸς τους σκοπὸς ἦταν ἡ καταπολέμηση τοῦ Χριστιανισμοῦ παραμένει ἄγνωστο γιὰ τοὺς περισσότερους.

Κάποιοι εἶχαν βέβαια κίνητρο νὰ στρέψουν τὴν προσοχὴ μακριὰ ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα κίνητρα, πὺν ὥθησαν τοὺς Βίκινγκς νὰ προβοῦν στὶς «ἐπιχειρήσεις» τους, πὺν ἦταν νὰ προλάβουν καὶ νὰ καταπολεμήσουν τὸν Χριστιανισμό. Διέδωσαν λοιπὸν τὴν φήμη, πὺν τοὺς παρουσίαζε ὡς ἓνα συρφετὸ βαρβάρων χωρὶς σκοπὸ καὶ ιδέες πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, λήστευαν, βίαζαν καὶ ἔκαιγαν ὅτιδήποτε βρισκόταν στὸ δρόμο τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἰσχύει. Γιατί, ἂν καὶ οἱ Βίκινγκς δὲν διέπρεψαν ὡς φιλόσοφοι ἢ διανοούμενοι, οὔτε καὶ γέννησαν ἓναν Ἀριστοτέλη ἢ ἓναν Πλάτωνα, ἐν τούτοις ὅπωςδήποτε ἀντιλήφθηκαν, τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Καὶ ἔτσι ἡ καλύτερη ἄμυνα ἦταν ἡ ἐπίθεση.

Γνωρίζουμε, ότι ο Χριστιανισμός με μεγάλη όρμη βάδιζε ολοταχώς προς την Βόρεια Ευρώπη, κι όταν ο Καρλομάγνος (Κάρολος ο Μέγας, Γαλ. Charlemange, 747-814 μ.Χ.) έγινε βασιλιάς των Φράγκων το 768, ο Χριστιανισμός γνώρισε τεράστια εξάπλωση. Ο Καρλομάγνος έβαλε ως στόχο να μην αφήσει κανέναν «έθνικό» ζωντανό και να επιβάλει το Χριστιανισμό με όποιονδήποτε τρόπο σε όλες τις περιοχές που κατακτούσε· και το κράτος του μεγάλωνε σταθερά και γρήγορα.

Το 782 περιήλθε υπό τον έλεγχο του ο Δανός βασιλιάς Σίγκριντ, και τότε άρχισε μία μεγάλη εισροή χριστιανών προσηλυτιστών στην Σκανδιναβία. Τότε άρχισε και η εποχή των Βίκινγκς. Οι Βίκινγκς ήταν Σκανδιναβοί πολεμιστές, που δεχόμενοι την επίθεση των χριστιανών έναντι-ον των θεών και των παραδόσεών τους, προσπαθώντας να τους σταματήσουν, επιτέθηκαν σε όλα τα χριστιανικά κέντρα που μπορούσαν και λεηλάτησαν τα πλούτη τους. (Κυρίως οι Νορβηγοί και οι Δανοί Βίκινγκς, ενώ οι Σουηδοί επιδόθηκαν σε άποικισμό της Ανατολικής Ευρώπης. Αυτό φαίνεται καθαρά από το είδος των στόχων, που ήταν στο επίκεντρο των επιχειρήσεών τους.)

Ο Καρλομάγνος (747-814) έβαλε ως στόχο να επιβάλει τον Χριστιανισμό με όποιονδήποτε τρόπο σε όλες τις περιοχές που κατακτούσε. Οι Βίκινγκς όμως δεν ήταν καθόλου σύμφωνοι με αυτό.

Επιθέσεις των Βίκινγκς κατά χριστιανικών στόχων

Μάρα πολλοί πόλεμοι διεξήχθησαν ανάμεσα στους Βίκινγκς και τους χριστιανούς τα επόμενα 150 χρόνια. Άρκετες φορές οι Βίκινγκς νικήθηκαν και πολλές χιλιάδες από αυτούς έχασαν τη ζωή τους, είτε στη μάχη είτε κατόπιν βασανιστηρίων των χριστιανών, που προσπαθοῦσαν να τους έγκριστιανίσουν με την βία. Ρίχνοντας μία ματιά σε ποιούς στόχους επιτίθονταν κυρίως οι Βίκινγκς, βλέπουμε ξεκάθαρα το κεντρικό κίνητρο των επιχειρήσεών τους.

Η πρώτη γνωστή επίθεση των Βίκινγκς ήταν κατά του πλούσιου μοναστηριού Λίντισφαρν (Βόρεια Αγγλία) το 793, όπου έκαψαν όλες τις εκκλησίες και κατέσφαξαν όλους τους μοναχούς. Το Λίντισφαρν λειτουργούσε ως εκπαιδευτήριο προσηλυτιστών και γι' αυτό αποτελούσε στόχο πρώτης επιλογής.

Το 795 οι Βίκινγκς καταστρέφουν τα μοναστήρια των Σκάι, Ίονα και Ράθλιν και επιτίθενται στην Ίρλανδική νήσο Λάμπευ. Το 799 καταστρέφουν το πλούσιο μονα-

Σκανδιναβοὶ ἔθνηκοὶ τελοῦν τὶς θρησκευτικὰς τοὺς τελετὰς.

Τὸ πλούσιο μοναστήρι τοῦ Λίντισφαρν λειτουργοῦσε ὡς ἐκπαιδευτήριο χριστιανῶν προσηλυτιστῶν καὶ γι' αὐτὸ ἀποτελοῦσε στόχο πρώτης ἐπιλογῆς γιὰ τοὺς Βίκινγκς.

στήρι Σέντ Φίλιμπερτ στὸ Νοϊρμούτιερ. Τὸ 802 ὁλοκληρώνουν τὴν καταστροφὴ τοῦ μεγάλου μοναστηριοῦ τῆς Ἰόνα, αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ πυρκαγιά. Τὸ 808, ἀφοῦ οἱ Βίκινγκς νικοῦν σὲ πολλὲς μάχες κατὰ τῶν Φράγκων, ὅπου σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς μάλιστα ἔχασε ὁ Δανὸς βασιλιάς τὸν γιὸ καὶ διάδοχό του, Ρέτζιναλντ, καῖνε ὅλες τὶς ἐκκλησίες στὰ χωριὰ ποὺ ἀπελευθερώνουν, καὶ οἱ ἐθνικοὶ ἱερεῖς τοὺς κάνουν μαζικὲς τελετὲς ἀποβαπτισμοῦ ὅλων ὧσων εἶχαν γίνει χριστιανοὶ μὲ τὴν βία. Τὸ 825 οἱ Βίκινγκς ἐκδιώκουν τοὺς μοναχοὺς ἀπὸ τὰ νησιὰ Φόρογιεν καὶ καῖνε τὰ μοναστήρια τους.

Νορβηγοὶ Βίκινγκς φτάνουν στὴν Ἰρλανδία τὸ 836 μὲ 120 καράβια καὶ λεηλατοῦν τὸ Μοῦ Λίφφεῦ καὶ τὸ Μοῦ Μπράα καὶ κατόπιν καταλαμβάνουν τὶς πόλεις Λόγκ Ἔρν, Κλόνς, Ντέβενις καὶ Ἰνισκέλτρα καὶ καῖνε ὅλες τὶς ἐκκλησίες τους. Τὸ 840 ὁ Νορβηγὸς Τάργκεῖς λεηλατεῖ τὴ μητρόπολη τῆς Ἰρλανδικῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ἀρμαγκ, 3 φορὲς καὶ χτίζει ἓνα μεγάλο ὄχυρὸ στὸ Δουβλίνο, ποὺ οἱ πολεμιστὲς του χρησιμοποιοῦν ὡς βάση γιὰ τὶς ἐπιθέσεις τους ἐναντίον τῶν Λέινστερ, Χάι Νιάλλα καὶ Σλίβ Μπλούμ, ὅπου καταστρέφουν τὶς ἐκκλησίες τους καὶ κλέβουν τὰ πλούτη τους. Τὸ 841 οἱ Βίκινγκς λεηλατοῦν τὰ πλούσια μοναστήρια Κλονμακνόνις καὶ Κλόνφερτ. Τὸ 844 καταστρέφουν τὰ ὄχυρά Κιλλαχάιντ καὶ Ντουνμασκ στὴν Ἰρλανδία, σφάζουν τοὺς χριστιανοὺς ἱερεῖς καὶ καῖνε τὶς ἐκκλησίες τους. Τὸ 845 καταστρέφουν τὸ Ἀμβούργιο καὶ καῖνε τὶς ἐκκλησίες του.

Ὁ Νορβηγὸς Τάργκεῖς (845) πιάνεται αἰχμάλωτος μετὰ ἀπὸ προδοσίαν μιᾶς χριστιανῆς, ποὺ τὸν παρασέρνει ἄοπλο μαζὶ μὲ λίγους συντρόφους του σὲ μιὰ νησίδα τῆς λίμνης Λάχ Ὅουελ. Ἐκεῖ πνίγονται ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς στὰ νερὰ τῆς λίμνης. Τὸ 856 οἱ Βίκινγκς καταλαμβάνουν τὴν Οὐτρέχτη, λεηλατοῦν τὰ πλούτη της καὶ καῖνε τὶς ἐκκλησίες της. Τὸ 859 πυρπολοῦν μωαμεθανικὰ τζαμιὰ στὴν Ἀλγκεχίρα (νότια Ἰσπανία). Τὸ 870 ἐκδιώκουν τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τὴν Ἰσλανδία. Τὸ 916 ξανακαταλαμβάνουν τὸ Δουβλίνο, λεηλατοῦν τὸ Κιλντάρε καὶ καῖνε τὶς ἐκκλησίες του. Τὸ 949 λεηλατοῦν τὶς ἱρλανδικὲς πόλεις Κέλλς, Ντάουνπατρικ, Ἀρτμπρέκκαν, Τουλάν, Ντίσιρντ Κιαράιν καὶ Κίλσκερρυ καὶ καῖνε πολλὲς ἐκκλησίες. Ὁ Χάκον Τζάρλ «ἐλευθερώνει» τὴν Νορβηγία τὸ 968 καὶ ἐπαναφέρει τοὺς παλιοὺς θεοὺς. Τὸ 982 οἱ Βίκινγκς τοῦ Δουβλίνου λεηλατοῦν τὸ Γλένταλογκ καὶ τὰ μοναστήρια του. Τὸ 992 ὁ Χριστιανισμὸς στὴν Νορβηγία ἔχει ἐξαφανιστῇ μετὰ ἀπὸ ἐπίμονες προσπάθειες τοῦ Χάκον Τζάρλ.

Στην Αγγλία οί Δανοί Βίκινγκς πού αίχμαλωτίζονταν, έκχριστιανίζονταν βίαια, μαζί με τίς γυναίκες καί τὰ παιδιὰ τους. Άν κάποιος άρνείτο νά γίνη χριστιανός, τότε ήταν συνηθισμένη τιμωρία νά τόν γδέρνουν ζωντανό καί νά κρεμάνε κομμάτια άπό τό δέρμα του στίς πόρτες τών έκκλησιών πρὸς φοβέρα καί παραδειγματισμό. Αυτό όνομάστηκε Ντέ-ινακιν. Στην φωτογραφία βλέπομε ένα κομμάτι δέρμα ένός Βίκινγκ (τοποθετημένο έξω άπό μία έκκλησία), πού οί χριστιανοί στο Χέρεφορντσαιρ τιμώρησαν κατὰ τόν παραδοσιακό τρόπο.

Ἡ τελική επικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ στήν Νορβηγία

Tὸ 993 βαπτίζεται χριστιανός ὁ μελλοντικός βασιλιάς τῆς Νορβηγίας Όλαβ Τρύγκβασον καί ὡς βασιλιάς άπό τὸ 995 αρχίζει έναν τρελλό καί βίαιο έκχριστιανισμό τών Νορβηγών. Συλλαμβάνει πολλούς αίχμαλώτους, ακόμα καί άπό τήν Ίσλανδία, καί άπειλεῖ νά τοὺς σκοτώσει, έάν δέν γίνουν ὅλοι χριστιανοί. Επίσης παίρνει ὡς ὄμηρο τόν γιό τοῦ Σίγκουρντ Λόντβερσον, πού ήταν βασιλιάς τών νησιών Όρκνεϋ, κι έτσι τόν ὑποχρεώνει νά βαπτιστῇ χριστιανός ὁ ἴδιος καί ὅλοι του οί ὑπήκοοι (995).

Ὁ Όλαβ Τρύγκβασον ήταν ένας σκληρός καί τρελλός γιά έξουσία βασιλιάς. Όσοι ήταν έναντίον του τὸ πλήρωσαν άκριβά. Μερικοὶ κάηκαν ζωντανοί, άλλοι ρίχτηκαν σέ πεινασμένους σκύλους, πού τοὺς κατασπάραξαν, άλλοι έχασαν τὰ χέρια τους καί τὰ πόδια τους, άλλοι γδάρθηκαν ζωντανοί κ.λπ.. Έχουμε πολλά ὀνόματα Σκανδιναβών έθνικων, πού δοκίμασαν τὴ σκληρότητά του. Μερικοὶ άπό αὐτοὺς εἶναι: Ὁ Έιβιντ Κέλντε, πού τόν έπνιξαν στή θάλασσα μαζί με τοὺς συντρόφους του. Ὁ Έιβιντ Κιννρίφφι, πού τόν έψησαν ζωντανό πάνω σέ κάρβουνα, όταν άρνήθηκε νά γίνη χριστιανός.

Ἡ πιὸ φρικιαστική εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Ράουντ, πού άφοῦ τόν βασάνισαν, τοῦ έσπρωξαν ένα δηλητηριώδες φίδι μέσα στὸν φάρυγγά του. Άλλά ἄς άφήσουμε τόν ἴδιο τόν Σνόρρε Στύρλασον (Ίσλανδός συγγραφέας, 1178-1241) νά μᾶς τὸ εξιστορήσει:

Ὁ Ὀλαβ Τρύγκβασον στέφεται βασιλιᾶς τῆς Νορβηγίας. Ἡ ἀρχὴ τῆς βίαιας ἐπικράτησης τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Νορβηγία.

«Ὁδήγησαν τὸν Ράουντ μπροστὰ στὸν βασιλιᾶ, πὺν τοῦ ζήτησε νὰ βαπτιστῇ. “Τότε δὲν θὰ σοῦ πάρω ὅ,τι ἔχεις”, εἶπε ὁ βασιλιᾶς, “ἀλλὰ θὰ εἶμαι φίλος σου, ἂν συμβιβαστῇς”. Ὁ Ράουντ φώναξε καὶ οὐρλιαξε μπροστὰ του, εἶπε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ πιστέψῃ στὸ Χριστὸ κι ἔβρισε ἔτσι τὸ Θεό. Τότε ὁ βασιλιᾶς θύμωσε καὶ εἶπε ὅτι ὁ Ράουντ θὰ πέθαινε μὲ τὸν χειρότερο τρόπο πὺν ὑπῆρχε. Ἄφησε λοιπὸν τὸ πλῆθος καὶ τὸν ἔδεσαν μὲ τὴν πλάτη σὲ ἓνα πάσσαλο καὶ τοῦ ἔβαλαν ἓνα ξύλο μέσα στὸ στόμα, γιὰ νὰ τὸ κρατᾶνε ἀνοιχτό. Τότε πῆρε ὁ βασιλιᾶς ἓνα δηλητηριῶδες φίδι καὶ τὸ ἔβαλε μπροστὰ ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀλλὰ τὸ φίδι δὲν ἤθελε νὰ μῆ μέσα, τινάζοταν μακριὰ του, γιατί ὁ Ράουντ φουσοῦσε ἐπάνω του. Τότε πῆρε ὁ βασιλιᾶς ἓνα ξύλο πὺν ἦταν σὰ σωλῆνας καὶ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα τοῦ Ράουντ, ἄλλοι πάλι λένε ὅτι ὁ βασιλιᾶς ἔβαλε τὴ φλογέρα του στὸ στόμα του. Μετὰ ἔβαλε τὸ φίδι μέσα ἐκεῖ καὶ ἔσπρωξε ἓνα πυρρακτωμένο σίδερο πρὸς αὐτό. Τότε τινάχτηκε τὸ φίδι μέσα στὸ στόμα τοῦ Ράουντ, κατέβηκε στὸν λαιμὸ του καὶ τὸν ξέσκισε καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν πλευρά. Ἔτσι πέθανε ὁ Ράουντ.» (Ὀλαβ Τρύγκβασον, saga 80.)

Οἱ Νορβηγοὶ ξεφορτώθηκαν τὸν Ὀλαβ Τρύγκβασον τὸ 1000, ὅταν ὑπέστη μίαν ναυτικὴ πανωλεθρία στὸ Σβόλντερ καὶ πνίγηκε στὴ θάλασσα. Ὅμως ἡ συνέχεια δὲν ἦταν καθόλου καλύτερη. Μόλις 15 χρόνια ἀργότερα ἦλθε στὴν ἐξουσία ὁ Ὀλαβ Χάραλντσον, πὺν ἐπανάφερε τὸ Χριστιανισμὸ στὴν Νορβηγία, τὴν Ἰσλανδία καὶ τὴ Γροιλανδία, μὲ τὶς ἴδιες μεθόδους πὺν ὁ Χριστιανισμὸς εἶχε χρησιμοποιήσει στὴν ἡδὴ χιλιόχρονη Ἱστορία του. Βία, φόνοι, βασανιστήρια, κάψιμο καὶ ἐξολόθρευση ὥσων ἦταν ἐναντίον αὐτῆς τῆς θρησκείας. Ἀκόμα καὶ ὁ Γκοῦθροθ, ὁ βασιλιᾶς τῶν Ντέιλς, πὺν βοήθησε τὸν Ὀλαβ νὰ ἀνεβῇ στὴν ἐξουσία, δὲν γλύτωσε. Πρὸτοῦ ὁ Ὀλαβ τὸν

**Ἀφοῦ ἐκχριστιάνισε βίαια τὴν Νορβηγία, τὴν Ἰσλανδία καὶ τὴν Γροιλανδία, ὁ Ὀλαβ Χά-
ραλντσον -μετέπειτα ἅγιος καὶ προστάτης τῆς Νορβηγίας- σκοτώθηκε σὲ μία μάχη ἐναν-
τίον ὁμοεθνῶν του.**

σκοτώση, διέταξε νὰ τοῦ ξεριζώσουν τὴν γλῶσσα, ἐπειδὴ τὸν κατηγοροῦσε, ὅτι κα-
λοῦσε τοὺς Νορβηγοὺς σὲ ἀντίσταση κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ 1030 σὲ μία μάχη
ἐναντίον τῶν ὁμοεθνῶν του (στὸ Στίκλεσταντ) ὁ Ὀλαβ ἔχασε τὴ ζωὴ του. Γιὰ τὴν
πρόσφορά του στὸν ὑποχρεωτικὸ ἐκχριστιανισμὸ τῶν Νορβηγῶν, ἐκτὸς ἀπὸ «Αἰώνιο
βασιλιᾷ τῆς Νορβηγίας», ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνακήρυξε «Ἅγιος» καὶ «προστάτη τῆς Νορ-
βηγίας». Ὅλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος γέμισε μὲ ἐκκλησίες, ποὺ φέρουν τὸ ὄνομά του.
Τοῦλάχιστον 52 στὴν Νορβηγία, 75 στὴν Σουηδία, 70 στὴν Ἰσλανδία, 20 στὴν Δανία,
13 στὴν Φινλανδία, 45 στὴν Βρεταννία. Ἐκκλησίες τοῦ Ὀλαφ ὑπάρχουν ἐπίσης στὴν
Γερμανία, τὴν Ὀλλανδία, τὴν Πολωνία, τὴν Ἑσθονία, τὴν Γροιλανδία, τὴν Ἰρλανδία
καὶ τὴν Ρωσσία. Ἀκόμη καὶ στὴν Τουρκία, στὴν Κωνσταντινούπολη.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸν ἡ μάχη εἶχε χαθῇ ὀριστικὰ γιὰ τοὺς Βίκινγκς. Μέσα σὲ
λίγα χρόνια μετὰ ἀπὸ τὸν Ὀλαβ Τρύγκβασον, ἀργὰ ἀλλὰ σταθερά, ἐξα-
φανίστηκαν οἱ Βίκινγκς ἀπὸ τὴν Ἱστορία, μαζὶ καὶ ἡ ἀντίστασή τους
κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ φήμη τους ὅμως, ποὺ ἀναφέρεται μόνον στὰ
ἀρνητικὰ πράγματα ποὺ ἔκαναν καὶ ποὺ τοὺς παρουσιάζει σὰν ἕναν
συρφετὸ βαρβάρων χωρὶς σκοπὸ καὶ ιδέες..., συνεχίζει νὰ ζῇ. Ἡ Ἱστορία γράφεται
πάντα ἀπὸ τὸν νικητὴ, ποὺ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι ὁ Χριστιανισμός.

Χρῆστος Ἀύγερινος

www.avgerinos.no

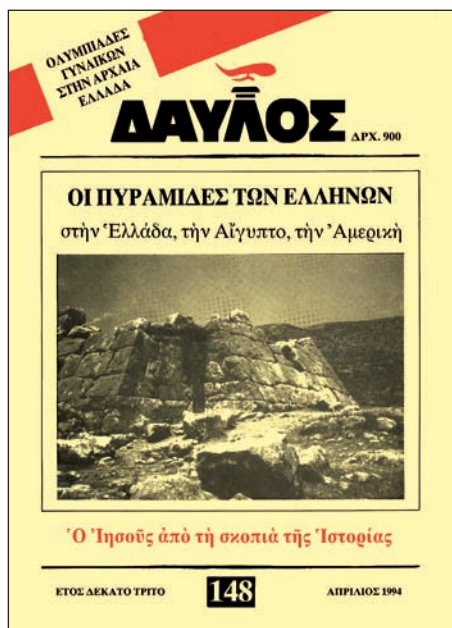
ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΑ

Σχετικὰ μὲ τὶς πυραμίδες στὸν ἑλληνικὸ χῶρο ὑπάρχουν στὸν Πausanias οἱ ἀκόλουθες τρεῖς ἀναφορές:

❶ «Μετὰ τὸ ἡρῶν τοῦ Ἀράτου εὐρίσκεται βωμὸς τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος καὶ ἀγάλματα τοῦ Μειλιχίου Διὸς καὶ τῆς πατρῶας -ὅπως τὴν ὀνομάζουν- Ἀρτέμιδος. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν, διότι ὁ Ζεὺς ἔχει κατασκευασθῇ εἰς μίαν πυραμίδα καὶ ἡ Ἀρτεμις εἰς ἓναν κίονα.» [Μετὰ δὲ (τό) Ἀράτου ἡρῶν ἔστι μὲν Ποσειδῶνι Ἰσθμίῳ βωμός, ἔστι δὲ Ζεὺς Μειλίχιος καὶ Ἀρτεμις ὀνομαζομένη Πατρῶα, σὺν τέχνῃ πεποιημένα οὐδεμιᾶ, πυραμίδα δὲ ὁ Μειλίχιος, ἡ δὲ κίονις ἐστὶν εἰκασμένη: «Κορινθιακά» (Σικωνίς) IX 6 (μτφρ. Πάπυρος).]

❷ «Ὅταν ἔρχεται τις ἀπὸ τὸ Ἄργος εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, συναντᾷ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ δρόμου ἓνα οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ πυραμίδα.» [Ἐρχομένοις δὲ ἐξ Ἀργους εἰς τὴν Ἐπιδαυρίαν ἔστιν οἰκοδόμημα ἐν δεξιᾷ πυραμίδι μάλιστα εἰκασμένον: «Κορινθιακά» (Ἀργολίς) XXV 7 (μτφρ. Πάπυρος).]

❸ «Υπάρχει δὲ εἰς τὸ ἀρχαῖον γυμναστήριον πλησίον τῶν φυλῶν τῶν καλουμένων Νυμφάδων λίθος παρουσιάζων τὸ σχῆμα ὅχι μεγάλης πυραμίδος· τοῦτον ὀνομάζουν Καρινὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἱερὸν τῶν Εὐλειθιῶν ὑπάρχει ἐδῶ.» [Ἔτσι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ τῷ ἀρχαίῳ πλησίον πυλῶν καλουμένων Νυμφάδων λίθος παρεχόμενος πυραμίδος σχῆμα οὐ μεγάλης· τοῦτον Ἀπόλλωνα ὀνομάζουσι Καρινόν, καὶ Εὐλειθιῶν ἐστὶν ἐνταῦθα ἱερόν: «Ἀττικά» Α', 44,2 (μτφρ. Πάπυρος).]

Ἡ πρώτη νεώτερη ἀναφορὰ στὶς ἑλληνικὲς πυραμίδες: «Δαυλός», τ. 148, Ἀπρίλιος 1994.

Σωτήριος Φλέκκας

[Γιὰ τὶς ἑλληνικὲς πυραμίδες βλ. «Δαυλόν», τεύχη 144, 148 καὶ 171.]

«ΠΑΝΤΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΧΩΜΕΝΟΙ»

Οι άόρατοι διώκτες του Έλληνικού Κινηματογράφου

ρὶν ἀπὸ μερικὲς δεκαετίες μιὰ ομάδα στὸ χῶρο τοῦ κινηματογράφου ἀμφισβήτησε τὸν Ἑλληνικὸ ἐμπορικὸ Κινηματογράφο καὶ κυρίως τὰ δακρύβρεχτα μελὸ τῆς Φίνος Φίλμ καὶ τῶν ἄλλων παραγωγῶν. Ἡ ομάδα αὐτὴ δημιούργησε μιὰ λέσχη φίλων τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης καὶ πρόβαλλε τὸν Γαλλικὸ Κινηματογράφο ὡς πρότυπο, ὁ ὁποῖος εἶχε κάνει μιὰ μεγάλη τομὴ τότε στὴν κινηματογραφικὴ γλῶσσα μὲ τοὺς Ζάν-Λὺκ Γκοντάρ, Φρανσουά Τρουφώ, Ἀλαὶν Ρενέ κ.ἄ.

Όταν ὁ Γαλλικὸς πρωτοποριακὸς Κινηματογράφος συνδέθηκε μὲ τὸ φοιτητικὸ ξέσπασμα τὸ Μάη τοῦ '68, ἡ ἐλληνικὴ Ὁμάδα Φίλων τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Κινηματογράφου συνδέθηκε μὲ τοὺς φοιτητὲς τοῦ ἐξώστη τοῦ Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, ὅπου μαζὶ καὶ μὲ ἄλλους κινηματογραφιστὲς «γιουχάιζαν» τὸ κομμάτι κυρίως τοῦ ἐμπορικοῦ Κινηματογράφου, ποὺ ὑμνοῦσε τὸ δικτατορικὸ καθεστῶς.

Ὁ «κουλτουριάρικος» Κινηματογράφος τῆς μεταπολίτευσης

ετὰ τὴ μεταπολίτευση ἡ ομάδα τέχνης ἐκφράστηκε μὲ κάποιες ταινίες, κυρίως μὲ τὸ «Θιάσο» τοῦ Ἀγγελόπουλου. Μέχρι ἐκεῖ ὅμως. Ὅποιες ταινίες ἔκαναν μετὰ οἱ καλλιτέχνες αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἐπαναλάμβαναν τὰ ἀρνητικὰ τοῦ «Θιάσου». Μακρινὰ ἀργὰ πλάνα, συμβολισμοὺς μὲ δῆθεν βαθυστόχαστο περιεχόμενο κι αἰσθητικὴ τῆς συννεφιάς σὲ μιὰ χώρα τοῦ ἥλιου.

Αὐτὸν τὸν Κινηματογράφο ὅμως, ποὺ ἔγινε γνωστὸς ὡς «κουλτουριάρικος», ἐνῶ τὸ ἐλληνικὸ κοινὸ τὸν ἀπέρριψε, ἐν τούτοις πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ κύκλοι ὄχι μόνον τὸν στήριξαν, ἀλλὰ προσπάθησαν νὰ τὸν ἐπιβάλουν μὲ τὸ ζόρι. Ὅσοι ἀντέδρασαν -τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ κοινοῦ- τοὺς εἶπαν καθυστερημένους, ποὺ δὲν καταλάβαιναν τὴν ὑψηλὴ αὐτὴ -εὐρωπαϊκοῦ ἐπιπέδου- τέχνη. Τελικὰ ἀντὶ αὐτοῦ ὁ μὴ ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὸ κοινὸ Κινηματογράφος νὰ ὀδηγηθῇ στὸ περιθώριο, στηρίχτηκε

κι έγινε εξουσία. Αποφασιστικό ρόλο έπαιξε βέβαια κι η Τηλεόραση με την εμφάνιση της όποιας τὸ μονοπώλιο τοῦ παλιοῦ ἐμπορικοῦ Κινηματογράφου τελείωσε κι οἱ Ἕλληνες παραγωγοί, ἐνδιαφερόμενοι κυρίως νὰ μὴν χάσουν τὰ χρήματά τους, σταμάτησαν νὰ παράγουν ταινίες.

Ἡ ἐλευθέρη ἔκφραση τῆς ἀνεξάρτητης παραγωγῆς

αράλληλα ἀπελευθερώθηκαν ὅμως κάποιες νέες ὑγιεῖς δυνάμεις. Κάποιοι νέοι ἀξιόλογοι σκηνοθέτες ἔφυγαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ χῶρο καὶ μαζί με ἄλλους νέους σκηνοθέτες, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ ἄλλοῦ, ἀποτέλεσαν μία νέα ἐλπιδοφόρα δύναμη γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Κινηματογράφο. Δεδομένου ὅμως τοῦ ὅτι δὲν ὑπῆρχαν πλέον παραγωγοὶ καὶ χρηματοδότες ἀναγκάστηκαν νὰ πουλήσουν περιορισίες, νὰ δανεισθοῦν χρήματα. Ἔτσι προέκυψε ἡ ἀνεξάρτητη παραγωγή τοῦ δημιουργοῦ. Ἔτσι γεννήθηκε ὁ νέος Ἑλληνικὸς Κινηματογράφος.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἱστορία του ὁ Ἑλληνικὸς Κινηματογράφος καταπιάστηκε με θέματα, ποὺ δὲν τὰ ἄγγιζε ὁ παλιὸς ἐμπορικός, ἀπέκτησε ἐλεύθερη ἔκφραση, με ἀποτέλεσμα νὰ ἀναπτυχθοῦν διάφορες καλλιτεχνικὲς τάσεις. Τὸ κοινὸ δέχθηκε με ἐνθουσιασμὸ καὶ στήριξε τὸν Κινηματογράφο τῆς ἀνεξάρτητης παραγωγῆς, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν σὲ ἀντιπαράθεση με τὸν κουλτουριάρικο καὶ ξενόφερτο Κινηματογράφο. Ἐπειδὴ αὐτὲς τὶς ταινίες τὶς στήριξε ὁ κόσμος, δὲν ἄνθησαν μόνο καλλιτεχνικά, ἄνθησαν καὶ οἰκονομικά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βραβεῖα ποὺ πῆραν, εἶχαν κι ἐμπορικὴ ἐπιτυχία. («Τί ἔκανες στὸν πόλεμο Θανάση;», «Παραγγελιά», «Ὁ ἄνθρωπος με τὸ γαρύφαλλο», «Μάθε παιδί μου γράμματα» κ.ἄ.)

Αὐτὴ ἡ μικρὴ κι ἀνεξάρτητη παραγωγή κατάφερε νὰ πατήση στὰ πόδια της κι ἀπέκτησε τὴ δυνατότητα νὰ μπορῇ νὰ χρηματοδοτῇ τὸ δημιουργό της. Ἦταν τὸ μόνο ὑγιὲς κύτταρο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Κινηματογράφο· ἦταν κάτι τὸ πρωτοφανές. Πάνω ἀπὸ εἴκοσι σκηνοθέτες με ταλέντο καὶ πάθος ἦταν ἔτοιμοι νὰ παράγουν ταινίες ἀκόμα καλύτερες ἀπὸ αὐτές, ποὺ πρόλαβαν νὰ κάνουν. Ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της τὸ 1968 καὶ τελείωσε τὸ 1983, ὅταν τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἄρχισε νὰ ἐνοχλῇ τοὺς ταγούς τῆς ρωμοσύνης.

Τὸ Ἑλληνικὸ Κέντρο Κινηματογράφου ἐξαφάνισε τὸν ἀνεξάρτητο δημιουργό

ταν ὅμως ἀδύνατον νὰ ἀνεχθοῦν ἓνα κεφάλαιο, ποὺ συμπεριφερόταν αὐτόνομα, ἐπένδυε στὴν τέχνη, παρεῖχε ἐλεύθερη ἔκφραση κι ἐπὶ πλέον κέρδιζε. Προσπάθησαν λοιπὸν νὰ ἀφαιρέσουν τὴ δυνατότητα ἀπὸ τὴν ἀνεξάρτητη παραγωγή νὰ ὑπάρχει με τὴν πολιτικὴ ποὺ ἐπέβαλαν ἔκτοτε οἱ κυβερνήσεις. Ἡ ἐξαφάνιση τοῦ δημιουργοῦ ἰσοδυναμοῦσε ὅμως καὶ με ἐξαφάνιση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κινηματογράφου. Κατ' ἀρχὰς μέσω μιᾶς

δυσβάσταχτης φορολογίας, ενός νέου φόρου δημοσιῶν θεαμάτων, ὁ ὁποῖος εἶχε καταργηθῇ. Ὅ,τι ἄρχισε νὰ ἀφαιρῇται ἀπὸ τὴ μικρὴ ἀνεξάρτητη παραγωγὴ πῆγαινε ἐπιδεικτικὰ στὸ Κέντρο Κινηματογράφου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διαταραχθοῦν ὅλες οἱ ἰσορροπίες στὸ χῶρο. Ἀμέσως ἄλλαξε ἡ φιλοσοφία τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων παραγωγῆς. Ξαφνικὰ ἀκριβήναν ὅλα: παροχές, ἀμοιβές, κ.λ.π.. Κυριάρχησε ἡ ἀντίληψη, ὅτι «ἀπὸ τὸ κράτος τὰ παίρνουμε, δὲν τὰ βάζουμε ἀπὸ τὴν τσέπη μας». Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ἐμφανισθῇ ἓνα διογκωμένο πλασματικὸ κόστος στὴν ἀγορά. Οἱ ταινίες χρειάζονταν πλέον τριπλάσια καὶ τετραπλάσια χρήματα, γιὰ νὰ γίνουν.

Τὸ πλασματικὸ κόστος καθιέρωσε τὸ Ἑλληνικὸ Κέντρο Κινηματογράφου ὡς τὸν μοναδικὸ παραγωγὸ καὶ ἔδωσε τὸ τελειωτικὸ κτύπημα στὴν ἥδη ἀποδυναμωμένη μικρὴ καὶ ἀνεξάρτητη παραγωγὴ, ἡ ὁποία δὲν μποροῦσε νὰ ἀντιπαρατεθῇ σὲ αὐτὸ τὸ μονοπώλιο καὶ ἔσβησε. Οἱ ἄλλοτε ἐλεύθεροι δημιουργοὶ ἔγιναν ἐξαρτημένοι πλέον ἀπὸ τὶς προτιμήσεις καὶ τὶς ἐπιλογές αὐτῶν ποὺ ἐλέγχουν τὸν κρατικὸ Κινηματογράφου. Αὐτοὶ ἐπέβαλαν τὸν «ἀγγελολογισμό».

Ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ μιμηθοῦν τὸν Ἀγγελόπουλο, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ σειρὰ του προσπαθοῦσε νὰ μιμηθῇ τοὺς Εὐρωπαίους κινηματογραφιστές. Ὅποιος ἔκανε ταινίες, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ Κινηματογράφου, τοῦ βαρετοῦ κουλτουριάρικου, χρηματοδοτεῖτο εὐκόλα, ἐνῶ, ἂν κάποιος ἄλλος γύριζε μία ταινία μὲ ἑλληνικὴ ἔκφραση, ποὺ ἔβγαζε μία φωτεινότητα, μιὰ αἰσιοδοξία, κάτι ἑλληνικὸ, δὲν εἶχε τύχη χρηματοδότησης καὶ ἀπερρίπτετο ἀμέσως. Σιγά-σιγὰ γιγαντώθηκε ἓνα κύκλωμα, ὃχι μόνο σὺς ἐπιτροπές, ἀλλὰ καὶ στὴν τηλεόραση καὶ στὰ Μ.Μ.Ε. ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι στελέχωσαν καίριες θέσεις καὶ ἐμποδίζουν τὴν προώθηση ὅτιδήποτε ἑλληνικοῦ γύρω ἀπὸ τὴν Τέχνη, τὸν Πολιτισμὸ μας κ.τ.λ.. Παντοῦ θὰ βρεθῇ ὁ κατάλληλος ἀνθρωπος, ἐμπόδιο γιὰ ὁποιαδήποτε ἑλληνικὴ ἔκφραση.

Black Μπεέ: Μιὰ ταινία σταθμὸς

ἔσα στὴ ζοφερὴ αὐτὴ κατάσταση ἓνας ἀνεξάρτητος καλλιτέχνης ὥρθωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ τάραξε τὰ λιμνάζοντα δυσώδη ὕδατα τῆς ἑλληνικῆς κινηματογραφικῆς πραγματικότητος μὲ μία ταινία σταθμὸ. Ὁ λόγος γιὰ τὸ Θόδωρο Μαργακό, ἓνα σκηνοθέτη τῆς παλιᾶς γενιᾶς τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Κινηματογράφου καὶ τὴν ταινία του «Black Μπέε». Ὁ Θ. Μαργακὸς ἔχει ἤδη πλούσιο ἔργο στὸ ἐνεργητικὸ του μὲ ταινίες βραβευμένες σὲ διάφορα κινηματογραφικὰ φεστιβάλς, ὅπως «Τσούφ», «Σοστ», «Οἰκόπεδο», «Λάβετε θέσεις» (1973), «Ἀγῶνας» (1975), «Εὐβοία-Μαντουδί». Ἀλλες ταινίες του ἀγαπήθηκαν ἀπὸ τὸ κοινὸ καὶ ἔγιναν τεράστιες ἐμπορικὲς ἐπιτυχίες, ὅπως «Ἀπὸ ποῦ πᾶνε γιὰ τὴ χαβούζα» (1978) καὶ «Τί ἔχουν νὰ δοῦν τὰ μάτια μου», ἐνῶ ἄλλες βραβεύτηκαν, ἀλλὰ ἔγιναν καὶ μεγάλες ἐπιτυχίες, ὅπως τὸ «Θανάση, σφίξε καὶ ἄλλο τὸ ζωνάρι» (πρῶτο βραβεῖο σενarioῦ Σὰν Ρέμο 1980, δεύτερη ταινία σὲ εἰσπράξεις) καὶ τὸ «Μάθε παιδί μου γράμματα» (τέσσερα βραβεῖα στὸ Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1981, τεράστια ἐμπορικὴ ἐπιτυχία, πρῶτο σὲ εἰσιτήρια καὶ εἰσπράξεις).

Ότιδήποτε προβάλλει τόν Έλληνικό Πολιτισμό ρίχνεται «στό πύρ τὸ ἐξώτερον» ἀπὸ τοὺς «γνωστούς-ἄγνωστους», πὺν λυμαίνονται τοὺς χώρους τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Πολλοὶ ἀπὸ τὸ κοινὸ πληροφορήθηκαν ἐκ τῶν ὑστέρων γιὰ τὴν ταινία «Black Μπέεε» τοῦ Θόδωρου Μαραγκοῦ, δεδομένου, ὅτι τὸ γνωστὸ κινηματογραφικὸ κύκλωμα ἔκανε τὰ πάντα, γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ὁρισμένοι ἄλλοι, πὺν εἶδαν τὴν ταινία καὶ ἐντυπωσιάστηκαν, ζητοῦσαν νὰ τὴν προμηθευτοῦν σὲ βίντεο ἢ ὀπτικὸ δίσκο γιὰ τὴν ταινιοκὴ ἀρχειοθήκη τους. Τὸ «Black Μπέεε» παίζεται τώρα σὲ ἀνεξάρτητες ἐκδηλώσεις σὲ δήμους καὶ χωριά καὶ κυκλοφόρησε ἤδη «ἐκτὸς κυκλώματος» σὲ ὀπτικὸ δίσκο (DVD).

Τὸ «Black Μπέεε» εἶναι ἓνα ὁδοιπορικὸ στὴ Μεγάλῃ Ἑλλάδῃ, ἀλλὰ καὶ στὸ χαμένο παρελθὸν τοῦ ρωμοῦ –Νεοέλληνα– πρόβατον τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μὲ θεματικὸ ἄξονα τοὺς 2.000 πάπυρους τοῦ Ἐρκολάνο (Ἡράκλειας), ποὺ βρέθηκαν πρὶν ἀπὸ 250 χρόνια στὶς ἀνασκαφές κάτω ἀπὸ τὰ στρώματα λάβας τοῦ Βεζουβίου. Ἐπιστήμονες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον μὲ τὴν βοήθεια τῆς πλέον σύγχρονης τεχνολογίας συνεργάστηκαν, προκειμένου νὰ ἀποκαταστήσουν τοὺς ἀπανθρακωμένους παπύρους, ὥστε νὰ διαβάσουν τὸ περιεχόμενό τους. Ἡ ἀνάγνωση τῶν παπύρων ἀποκάλυψε ἑκατοντάδες κείμενα Ἐπικούρειας Φιλοσοφίας. Στὴν ταινία στηλιτεύεται τὸ ὅτι, οὔτε τὸ ἀρμόδιο Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ οὔτε κανένας ἄλλος φορέας ἀπὸ τὸ (β)ρωμιο-βυζαντινο-χριστιανοκρατούμενο κρατίδιό μας ἔδειξε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ σημαντικώτατα αὐτὰ εὑρήματα. (Βλ. «Μπέεε: Ἡ βελάζουσα ρωμοσύνη», «Δ», τ. 292 καὶ «Τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἐρκολάνο καὶ ὁ βυζαντινισμὸς τῆς ρωμοσύνης», «Δ», τ. 293.)

Τὸ «Black Μπέεε» δὲν εἶναι ἓνα ἀπλὸ «ντοκυμανταίρ». Εἶναι μία φρέσκια σὲ ιδέες μαχητικὴ ταινία, μὲ ξεκάθαρη ἄποψη καὶ πανέξυπνο χιοῦμορ, ποὺ ξέφυγε ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ κυκλώματος. Ἄρρεσε πολὺ στὸν κόσμον, ὥστε βραβεύτηκε στὸ Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, ὅποτε δὲν ὑπῆρχε δικαιολογία, γιὰ νὰ κοπῇ. Τὸ μόνο ποὺ κατάφεραν νὰ κάνουν ἦταν νὰ τὴν περιορίσουν. Ἐνῶ εἶχε ἀρχικὰ προγραμματισθῇ νὰ προβληθῇ τὸν Ἰανουάριο, ἀνέβαλλαν πολλὲς φορὲς τὴν προβολή της καὶ τελικὰ τὴν ὥρισαν μέσα στὶς γιορτές, μεταξὺ Πάσχα καὶ Πρωτομαγιάς, τὴν πιὸ ἀντι-κινηματογραφικὴ περίοδο, τότε ποὺ ὁ περισσότερος κόσμος ἔλειπε.

Ἡ ταινία ὅμως δὲν χάθηκε. Συνεχίζει νὰ παίζεται συνεχῶς σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα στὸ πλαίσιο διαφόρων πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων, μέσα ἀπὸ δήμους. Ὑπάρχει σήμερᾶ μιὰ ἀνεξάρτητη πολιτιστικὴ δραστηριότητα στὴν Ἑλλάδα, ποὺ δὲν ἐλέγχεται ἀπὸ τὸ κύκλωμα. Ἰδιαίτερα τὰ καλοκαίρια, στοὺς δήμους, στὰ χωριὰ γίνονται συναυλίες, προβολές, θεατρικὲς παραστάσεις κ.τ.λ., ὑπάρχει ἓνας χώρος, ποὺ εἶναι καθαρὰ ἐλληνικός.

* * *

Παρὰ τὶς ὀπισθέλκουσες δυνάμεις τοῦ ἀνθελληνικοῦ κατεστημένου, ποὺ ἔχει ἀπλωμένα τὰ πλοκάμια του παντοῦ, φαίνεται, πὼς ἀναπτύσσεται μιὰ τεράστια δυναμικὴ, ἡ ὁποία μέρᾳ μὲ τὴν ἡμέρᾳ γιγαντώνεται. Ἀπὸ τὴ δυναμικὴ αὐτὴ μποροῦν νὰ ἀντλήσουν δύναμη κι ἄλλες ἐλληνικὲς φωνές, ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τοῦ Θόδωρου Μαργακοῦ.

***Παρὰ τὶς ὀπισθέλκουσες
δυνάμεις τοῦ ἀνθελληνικοῦ
κατεστημένου, ποὺ
ἔχει ἀπλωμένα τὰ πλοκάμια
του παντοῦ, φαίνεται
πὼς ἀναπτύσσεται
μιὰ τεράστια δυναμικὴ,
ἡ ὁποία μέρᾳ μὲ τὴν ἡμέρᾳ
γιγαντώνεται.***

Ἰωάννης Λάζαρης

«ΗΛΕΚΤΡΟΝ» + «ΜΟΛΓΟΣ» = «Ι-ΜΕΙΛ»!

να πολὺ ἀγαπητὸ ὄνομα, ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο μας Ἑλληνικὸ Κόσμο, εἶναι ἡ Ἡλέκτρα. Εἶναι πολὺ εὐήχο καὶ ἔχει μέσα του μιὰ θαυμαστὴ σαφήνεια καὶ καλλιέπεια μαζί με μιὰ κομψὴ ἀρχιτεκτονικὴ μὲ τρία φωνήεντα καὶ τέσσερα σύμφωνα ρυμοτομημένα θαυμάσια. Εἶναι καὶ σήμερα ἓνα ὄνομα ποὺ τὸ προτιμᾶμε μαζί με τὴν ἀρχαία ἱστορικὴ παράδοσή του. Μία ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ Ἀγαμέμνονα λεγόταν Ἡλέκτρα, ποὺ σήμαινε τότε καὶ τώρα «αὐτὴ ποὺ λάμπει καὶ φωτίζει». Ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρχαία πηγὴ στὴ νέα μας παράδοση ἔχουμε τὸν Λάμπρο καὶ τὴν Λαμπρινὴ ἀλλὰ καὶ τὸ Φῶτὴ καὶ τὴν Φωτεινὴ.

Ἡλεκτρον οἱ ἀρχαῖοι μας λέγανε τὴ ρητίνη, ποὺ ἀπολιθώνεται στὰ κωνοφόρα δέντρα καὶ ἔχει συνήθως χρῶμα κίτρινο-κοκκινωπὸ, τὸ ὁποῖο λάμπει. Ἔχει δὲ τὴν ιδιότητα τὸ ἥλεκτρο τοῦτο νὰ φορτίζεται εὐκόλα μὲ στατικὸ ἠλεκτρισμὸ. Ἔτσι τὸ ἥλεκτρο τοῦτο μᾶς δώρισε γιὰ τὴν ἐποχὴ μας τὴ λέξι *ἠλεκτρισμός*. Ὁ κόσμος μας σήμερα –ὅλη ἡ οἰκουμένη– δὲν νοεῖται χωρὶς ἠλεκτρισμὸ καὶ ὁ πολιτισμὸς μας κάλλιστα μπορεῖ νὰ ὀνομαστῇ «ἠλεκτρικὸς πολιτισμός».

Ἀπὸ τὸ ἥλεκτρον ὁ ἠλεκτρισμὸς μπῆκε ἀναγκαστικὰ σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου καὶ δημιούργησε ἑκατοντάδες ἄλλες λέξεις με ὅλα τὰ παράγωγά του: *ἠλεκτρολόγος*, *ἠλεκτροκόλληση*, *ἠλεκτρομηχανή*, *ἠλεκτροκαρδιογράφημα*, *ἠλεκτρονικὸς* (μὲ πάμπολλους συνδυασμούς), *ἠλεκτροπληξία* κ.λπ. Ὅλες μὲ κάθε ἀπόχρωση μπῆκαν καὶ στὴν Ἀγγλική: *electricity*, *electrician*, *electromagnetism*, *electrobiology*, *electrodialysis*, *electronic* κ.λπ. Ὁ ἠλεκτρισμὸς ὅμως δημιούργησε καὶ πάμπολλες νέες ἐπιστῆμες, ποὺ στηρίζουν τὸ σημερινὸ μας πολιτισμὸ. Αὐτὸς ποὺ ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὠνομάστηκε *ἠλεκτρονικὸς* καὶ ἔτσι ἔχουμε *ἠλεκτρονικὰ* παιγνίδια, *ἠλεκτρονικὴ* μουσικὴ, *ἠλεκτρονικὴ* δημοσιογραφία. Τὸ *computer* (=συνθέτης) στὰ Ἑλληνικὰ τὸ ὠνομάσαμε *ἠλεκτρονικὸ ὑπολογιστὴ* καὶ τοῦ δώσαμε τὸ ἄχαρο ἀκρόνυμο H/Y, ποὺ γλωσσικὰ εἶναι στεῖρο, ἀφοῦ

δὲν γεννάει οὔτε οὐσιαστικὸ οὔτε ρῆμα, ἐπίθετο ἢ ἐπίρρημα. Τέλος ἔχουμε καὶ τὸ *ἠλεκτρονικὸ ταχυδρομεῖο*.

Ἔτσι ἐρχόμαστε στὸν *μολγὸ*, ποὺ εἶναι ὁ ἀσκὸς ἢ τὸ ἀσκὶ ποὺ εἶναι ἀπὸ δέρμα ζώου, τὸ ὁποῖο ἔχει γδαρθῇ, χωρὶς νὰ κοπῇ καὶ μετὰ ἀπὸ εἰδικὴ ἐπεξεργασία ὁ *μολγὸς* χρησιμοποιεῖται ὡς «ὑποδοχέας» ἢ δοχεῖο γιὰ ὑγρὰ καὶ ἄλλα ὑλικά. Ἀργότερα *μολγὸς* ὠνομάστηκε καὶ ἡ ταχυδρομικὴ τσάντα, ὁ σάκκος ποὺ ὁ διανομέας/ταχυδρομὸς βάζει μέσα τὶς ἐπιστολές, τὰ γράμματα.

Αὐτὴ ἡ παγκόσμια περιήγηση τοῦ *μολγοῦ* ἔδωσε τὸ ἀγγλικὸ *mail* = ταχυδρομεῖο/ἐπιστολές ἀπὸ τὸ γαλλικὸ *malle*. Οἱ Ἄγγλοι ὅμως, γιὰ νὰ μὴν τὸ μπερδέσουν μὲ τὸ *male* = ἀρσενικό, τροποποίησαν τὴν ὀρθογραφία του σὲ *mail*, ἀφοῦ πρῶτα τὸ εἶπαν *malaha* καὶ οἱ Ἰρλανδοὶ τὸ ἤθελαν μόνο *mala*, καὶ αὐτὸ κοντὰ στὸ *μολγὸ*. Τὰ ἀγγλικά ἐτυμολογικὰ λεξικά βάζουν ὡς πηγὴ τὸν *μολγὸ*.

Σήμερα τὸ *ἠλεκτρονικὸ ταχυδρομεῖο* ἔγινε στὰ Ἀγγλικά *electronic mail*, τὸ ὁποῖο ἀρχικὰ συντομεύτηκε σὲ *e-mail* καὶ ἀργότερα ἰσοπεδώθηκε σὲ μία λέξη *email*. Ἔτσι ἡ Ἀγγλικὴ Γλῶσσα στὶς μέρες μας δημιούργησε ἓνα ἰσχυρότατο ἀχώριστο μόριο τὸ *e* τὸ ὁποῖο τείνει ἠλεκτρονικά νὰ παρασύρῃ ὅλο τὸ ἀγγλικὸ λεξιλόγιο, ἀφοῦ δημιουργήσαμε χιλιάδες νέες λέξεις μὲ τὸ ἀρχαῖο *e*- ὅπως: *e-business*, *e-learning*, *e-training*, *e-marketing*, *e-banking* κ.λπ. Ἔτσι ἔγινε καὶ τὸ *e-mail*, ποὺ στὰ Ἑλληνικά θὰ τὸ γράψουμε σωστὰ ὡς *ιμέιλ* μὲ τὴν πιὸ ἀπλὴ γραφή –ὅπως γράφουμε τόσες ἄλλες λέξεις.

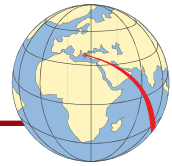
Ἡ εὐκολία εἶναι καταπληκτικὴ γιὰ τὴν Ἀγγλικὴ Γλῶσσα, ἡ ὁποία ἀπορροφᾷ τέλεια τὶς ἐλληνικὲς λέξεις, χωρὶς νὰ σκέφτεται ἢ νὰ εὐγνωμονῇ τὸ *ἠλεκτρον* καὶ τὸν *μολγὸ* γιὰ αὐτὴ τὴ γλωσσικὴ εὐχέρεια. Δυστυχῶς τέτοια ἀπλοποίηση δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ στὰ Ἑλληνικά, καὶ ἀκόμη θὰ λέμε *H/Y* (ἄχαρα) καὶ *ἠλεκτρονικὸ ταχυδρομεῖο*, μέχρι ποὺ νὰ χωνέψουμε τὸ *ιμέιλ*. Στείλαμε στὸ Λονδίνο τὸ *ἠλεκτρον* καὶ τὸν *μολγὸ* καὶ ἐπαναπατρίστηκαν τὰ δύο μαζί ὡς *ιμέιλ*. Ἄς μὴν ξεχᾶμε ὅμως, ὅτι οἱ πρῶτες ὕλες του εἶναι ἐλληνικές.

Θὰ συνοψίσω μὲ ἓνα νεωτερικὸ ἐλληνομελβουρνιώτικο τετράστιχο:

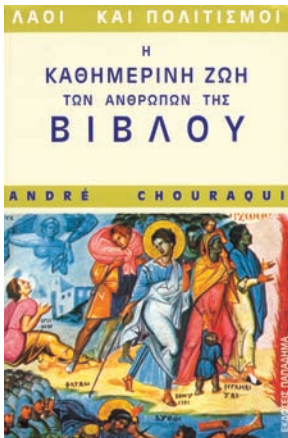
*Σήμερα παρασκευάζουμε
καὶ γλωσσικὰ κοκτέιλ
κι ἀμέσως διαβιβάζουμε
μὲ ἐλληνικὸ ἱμέιλ.*

Θωμᾶς Γ. Ἡλιοπούλος
Φιλολόγος, Μελβούρνη

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΑΝΤΡΕ ΣΟΥΡΑΚΙ, *Ἡ καθημερινή ζωή τῶν ἀνθρώπων τῆς Βίβλου*

«Πάνω ἀπὸ τὴν ἀναταραχὴ τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν καὶ τῶν πολέμων, ὑπερπηδώντας τὸ χρόνο καὶ συντρίβοντας ὅλα τὰ σύνορα τοῦ διαστήματος, πάντα ἐπικάιρη ὑψώνεται ἡ φωνὴ τῶν προφητῶν, τῶν ὁραματιστῶν, αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ, ποὺ τολμοῦν νὰ περιφρονήσουν ὅλους τοὺς παγανισμοὺς τῆς Ἀρχαιότητος... Ἀπὸ τότε τὸ Ἰσραὴλ διαδίδοντας τὴν φωνὴ αὐτὴ βάζει ὅλη τὴ δύναμη τοῦ πνεύματός του, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ μία καινούργια ἀντίληψη τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κόσμου, τῆς Ἱστορίας» (σελ. 12). «Βρισκόμαστε ὁλοφάνερα μπροστὰ σὲ μιὰ γλῶσσα καινούργια μέσα στὴν ἀνθρωπότητα, σὲ μιὰ σκέψη, ποὺ δὲν θὰ χάσῃ ποτὲ τὴν πρωτοτυπία της καὶ ποὺ διαλέγει δρόμους νέους, ἀνεξερεύνητους καὶ ἀμίμητους γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία» (σελ. 241).

Ἀνάμεσα σὲ τέτοιες ἐκφράσεις γιὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τοὺς Ἑβραίους προπάτορες καὶ βασιζόμενος ἀποκλειστικὰ στὶς περιγραφές τῆς ὁ Ἀντρέ Σουρακί, γαλλόφωνος συγγραφέας στὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπιχειρεῖ νὰ παρουσιάσῃ μέσα στὶς 424 σελίδες τοῦ βιβλίου του μιὰ εἰκόνα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν περιούσιων. Παραβλέποντας τὴ σωρεία ἀπάνθρωπων κι ἀξιοποιῶν πρᾶξεων τῶν βιβλικῶν πρωταγωνιστῶν ὁ κ. Σουρακί παραθέτει περιγραφές τοῦ τύπου: «Μετὰ τὸ μπάνιο ὁ Ἰωὴλ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ἀλείφῃ τὸ νευρῶδες καὶ μπρούντζινο σῶμα του μὲ ἀρωματισμένο λάδι» (σελ. 165).

Θεωρεῖ ὁ συγγραφέας τὸ κάθε τι ποὺ ἀναφέρεται στὴν Βίβλο ὡς ἀληθές κι ἀξιόπιστο, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὶς περιγραφές τῆς γιὰ τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα, γιὰ τὸν ὁποῖο κάνει λόγο ἀνα-

Ἡ μεγάλυτερη ἀπάθῃ ὅλων τῶν ἐποχῶν

Περὶ τὰ τέλη τῆς προηγούμενης ἀνοίξεως καὶ μὲ σχέδιο ποὺ ἀκολούθησε ἐκεῖνο τῆς ταυτόχρονης δημοσίευσής σὲ ὅλο τὸν κόσμο κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα τῶν Καθολικῶν τοῦ «γνωστικοῦ» Εὐαγγελίου τοῦ Ἰούδα στὴν πατρίδα μας ἀλλὰ καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν χριστιανόπληκτο κόσμο παιζόταν ἡ κινηματογραφικὴ μεταφορὰ τοῦ πασίγνωστου πλέον βιβλίου τοῦ Dan Brown «Κώδικας Ντὰ Βίντσι». Οἱ αἵθουσες γέμιζαν, οἱ ξερόλες ἀνέλυαν τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὸν κανονικὸ καὶ τὸν δῆθεν ἀπόκρυφο Χριστιανισμό, καὶ στὰ κανάλια κάθε λογῆς «ἐπαίοντες» καὶ ρασοφόροι ἢ καὶ μεταλλαγμένοι ραββίνοι (πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, οἱ ὁποῖοι ἀπλᾶ προτάσσουν τὴν λογικὴ πρὶν ἀπὸ ὁποιοδήποτε συμπέρασμα) ὑπερθεμάτιζαν ἢ ἐξαπόστελλαν εἰς τὸ ἐξώτερο πῦρ τὸν «γνωστικόν», δῆθεν ἀπόκρυφο, Χριστιανισμό.

Καὶ οἱ δύο ὁμως πλευρὲς ἔπαιξαν τὸ παιχνίδι ἐνὸς ὑπερκεϊμένου συντονιστικοῦ κέντρου διάσωσης τοῦ ἱστορικοῦ τοῦλάχιστον προφίλ τοῦ δῆθεν ἰδρυτῆ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τοῦ γνωστότατου Ἰησοῦ. Ἡ δῆθεν θεϊκὴ φύση του, ὅπως αὐτὴ προκύπτει μέσα ἀπὸ τὰ μεταξὺ τους ἀσυνάρτητα τέσσερα ἱερὰ εὐαγγέλια τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὄχι ἀπλᾶ ἔχει κατὰ κόρον ἐκπέσει στὴν ἀφυπνισμένη ἀντίληψη τῶν νέων γενεῶν, ἀλλὰ ταυ-

λυτικώτατα, ἄσχετα ἂν παρὰ τὶς πολὺχρονες, ἐπανειλημμένες καὶ φιλότιμες προσπάθειες τῶν Ἰσραηλινῶν ἀρχαιολόγων δὲν ἔχει βρεθῇ οὔτε ἓνα πετραδάκι ἀπὸ τὰ «λαμπρὰ ἀρχιτεκτονικὰ ἢ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς βασιλείας τοῦ Σολομῶντα» (σελ. 68). Ἡ αὐθαιρεσία συμπληρώνεται μὲ ἓναν πολυσέλιδο πίνακα στὸ τέλος τοῦ βιβλίου, ὅπου τελείως ἀτεκμηρίωτα ἔχει τοποθετήσει χρονολογικὰ τοὺς Ἑβραίους πατριάρχες μὲ πρῶτο τὸν Ἀβραὰμ τὸ 2.100 π.Χ..

Δὲν ἔχει παραλείψει βέβαια, παράλληλα μὲ τὴν ὑμολόγηση κάθε ἑβραϊκοῦ, νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ σπιλώσει τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ, ὅπως γιὰ παράδειγμα στὴ σελ. 161, ὅπου ἀναφέρει: «Ἡ ὁμοφυλοφιλία, ποὺ τόσο πολὺ ἐκτιμοῦσαν οἱ Ἕλληνες καὶ τόσοι ἄλλοι λαοί, χαρὰ κτηρίζεται βδέλυγμα.»

Πρόκειται γιὰ ἓνα ἀκόμα βιβλίον τυπικὰ «ἱστορικό», ὅπως καὶ πλεῖστα ἄλλα, ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι παρὰ μεθοδευμένη ἑβραιοχριστιανικὴ προπαγάνδα, ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ προσδώσῃ ἐπιστημονικὴ ἀξιοπιστία στὰ αὐθαίρετα φληναφήματα τῆς Θεοκρατίας.

Κίμων Ἐλευθερίου

ΛΙΒΑΝΙΟΣ, Ὑπὲρ Ἱερῶν

Στὸ ἔργο τοῦ Λιβανίου: «Ὑπὲρ Ἱερῶν», μτφρ. Γ. Ἀβραμίδη, ἐκδόσεις Θύραθεν, Θεσσαλονίκη, διαβάζουμε:

Σελ. 21: «Τὸ ἔτος 371 στὴν πατρίδα τοῦ Λιβανίου εἶχε ξεσπάσει ἓνα κῆμα βίας καὶ τρομοκρατίας κατὰ τῶν ἐθνικῶν μὲ ἀφορμὴ μία δῆθεν συνωμοσία γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ χριστιανοῦ αὐτοκράτορα Οὐάλεντος. Οἱ σφαγὲς τῶν ἐθνικῶν συνεχίστηκαν ὅλη τὴ δεκαετία.»

«Ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἑλληνιστὲς θανατώθηκαν... δόθηκε διαταγὴ ἄλλοι νὰ καοῦν καὶ ἄλλοι νὰ σκοτωθοῦν μὲ τὸ ξίφος... Καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, σ' ὁλόκληρὴ τὴν ἐπικράτεια ἔχασαν τὴ ζωὴ τους ὅσοι λάμπρυναν τὴν Φιλοσοφία... Ἀλλὰ ἔχαναν τὴ ζωὴ τους ἀκόμα καὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἦταν καὶ φιλόσοφοι καὶ ποὺ ἀπλῶς φοροῦσαν ροῦχα ἴδια μὲ τῶν φιλοσόφων.» (Σφῶζομενός, «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία», κεφάλαιο 3.)

Σελ. 66: Ἔτσι γιὰ τὸν ἡγέτη τοῦ στρατεύματος τῶν Γαλατῶν Ἀλάρχο ὁ Λιβάνιος γράφει: «ἡγησάμενος αὐτῷ λυσιτελεῖν ἕτερόν τινα νομίζειν θεὸν εἰς μὲν τὴν τῆς πόλεως περὶ ἣν

τόχρονα καὶ ἡ ἱστορικὴ ὑπαρξὴ τοῦ συγκεκριμένου προσώπου, μὲ ἀποδείξεις πλεόν, ἀμφισβητεῖται καθολικὰ.

Τὰ τέσσερα κανονικὰ εὐαγγέλια, ὅσο καὶ τὰ λεγόμενα ἀπόκρυφα ἢ γνωστικά, ὅπως τοῦ Θωμᾶ, τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς Μαгдаληνῆς, ἔχουν κοινὰ συντακτικά, γραμματολογικά, γλωσσικά-ιδιωματικά ἄλλα καὶ ἀναφορικά στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ξεκάθαρα καὶ ἀβίαστα παραπέμπουν στὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα, ὅτι ὅλα ἔχουν σχεδιαστῇ ἀπὸ τὴν ἴδια συντακτικὴ ομάδα. Ὁμάδα καθαρὰ ἑβραϊκὴ, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ὑπαγωγὴ τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, βίαια ἀποκοιμμένοι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κοσμοθέαση, στὸ Ρωμαϊκὸ Imperium, ἐκμεταλλευόμενη τὴν παραζάλη καὶ ἔκπτωση τῶν κοινωνιῶν τῆς ἐποχῆς τῆς Ρωμαϊκῆς κατοχῆς καὶ χρησιμοποιοῦντας ὡς γλῶσσα τὴν διεθνῇ Ἑλληνικὴ, στὴν ὁποία ἡ ἴδια ομάδα εἶχε μεταφράσει καὶ τὴν λεγόμενη Παλαιὰ Διαθήκη, δημιούργησε ἓνα παρὰ φύσιν μείγμα ἰουδαϊκῶν, νεοπλατωνικῶν καὶ ἀνατολικῶν δοξασιῶν. Τὸ ὠνόμασαν Χριστιανισμό, μὲ σκοπὸ τὴν διείδυση καὶ ἐπιβολὴ ἀφ' ἑνός τῆς θεοκρατικῆς καὶ θανατολαγνικῆς ἀντίληψης τῆς ἰουδαϊκῆς ἀπάνθρωπης θρησκείας ἐπάνω στὶς μᾶζες καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν ἀποπροσανατολισμὸ τῶν λαῶν ἀπὸ ὁποιαδήποτε προσπάθεια ἐπαναχειραφέτησής τους.

Δημιούργησε λοιπὸν ἡ ομάδα αὐτὴ δύο ομάδες κειμένων, μὲ ἀναφορὰ σὲ ἓναν φανταστικὸ δάσκαλο, τὸν Ἰησοῦ, καὶ τὶς διωχέτευσε μέσα στὶς μᾶζες. Μία ομάδα βιβλίων ποὺ

ἐσποῦδασε ποιήσιν τοῖς ἱεροῖς ἐχρήσατο χρήμασι,...» (Ἑρμηνεία: θεωρῶντας πὺς θὰ ἀποκόμιζε προσωπικὸ ὄφελος ἀναγνωρίζοντας κάποιον ἄλλον ὡς θεό, χρησιμοποίησε τίς περιουσίες τῶν ναῶν, γιὰ νὰ χτίσῃ τὴν πόλιν ποὺ ἐπιθυμοῦσε.)

Σελ. 68: Για τοὺς καταστροφεῖς οἰκιῶν, τοίχων, ναῶν, ἀγαλμάτων, βωμῶν καὶ τοὺς λεηλατοῦντας (=Μυσῶν λεία) αὐτά, ἀφοῦ τοὺς κατονομάζει, γράφει: «οἱ δὲ μελανειμονοῦντες οὗτοι καὶ πλείω μὲν τῶν ἐλεφάντων ἐσθίουντες, πόνον δὲ παρέχοντες τῷ πλήθει τῶν ἐκπωμάτων τοῖς δι' ἁσμάτων αὐτοῖς παραπέμπουσι τὸ ποτόν, συγκρύπτοντες δὲ ταῦτα ὡχρότητι τῇ διὰ τέχνης αὐτοῖς πεπορισμένη μένοντες,...» (Ἑρμηνεία: Ὅμως ἐκεῖνα τὰ μαυροφορεμένα ὑποκείμενα, ποὺ τρῶνε περισσότερο κι ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες καὶ κατεβάζοντας ἀμέτρητα ποτήρια παρεχονοῦν τοὺς ἄλλους, ποὺ συνοδεύουν τὸ ποτό τους μὲ τραγοῦδια, αὐτοὶ ποὺ συγκαλύπτουν τίς ἐπιδόσεις τους στὸ φαγοπότι μὲ μία τεχνητὴ γλωσσίδα τοῦ προσώπου.)

Σελ. 72: «Οἱ δ' ἐκ τῶν ἐτέρων τρυφῶσι κακῶν οἱ τῷ πεινῇ, ὥς φασι, τὸν αὐτὸν θεραπεύοντες θεόν.» (Ἑρμηνεία: Ἀπὸ τὰ δεινὰ τῶν ἄλλων καλοπερνοῦν αὐτοί, ποὺ ἰσχυρίζονται, ὅτι κάνοντας νηστεῖες λατρεύουν τὸ θεό τους.)

Σελ. 84: «Ἦν ἄγαλμα ἐν Βεροία τῇ πόλει χαλκοῦν, Ἀσκληπιὸς ἐν εἶδει τοῦ Κλεινίου παιδὸς τοῦ καλοῦ καὶ ἡ τέχνη τὴν φύσιν ἐμμεῖτο,... τὸ τοιοῦτον κατακέκοπται καὶ οἴχεται.» (Ἑρμηνεία: Ὑπῆρχε στὴν Βέροια ἓνα χάλκινο ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ποὺ εἶχε τὴ μορφὴ τοῦ ὠραίου Ἀλκιβιάδου· σὲ τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἡ τέχνη ἐξωμοιωνόταν μὲ τὴν φύσιν,... τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἔχει γίνε κομμάτια, ἔχει χαθῇ.)

Σελ. 88: «ἀλλ' οὗτοι μόνον τῶν ἀπάντων περὶ ὧν κατηγοροῦν ἐδίκαζον καὶ δικάσαντες αὐτοὶ τὰ τῶν δημίων ἐποίουν· τί δὴ ζητοῦντες; εἰργομένους ἐντεῦθεν τοὺς τὰ τῶν θεῶν τιμῶντας ἐπὶ τὰ κείνων εὐεχθῆναι. Τοῦτ' δ' ἐστὶ πάντων εὐηθέστατον.» (Ἑρμηνεία: Ἐτοῦτοι ἐδῶ ὅμως ἀπὸ μόνον τους δικάζαν ὅλους ὅσους κατηγοροῦσαν κι ἀφοῦ ἐβγάζαν τὴν ἀπόφαση, ἀναλάμβαναν καὶ τὸ ἔργο τοῦ δήμου. Καὶ μὲ τί σκοπὸ; Ἀπαγορεύοντας στοὺς ἀνθρώπους τὴ λατρεία τῶν θεῶν, νὰ τοὺς κάνουν νὰ μεταστραφοῦν στὴ δική τους πίστι. Μὰ τοῦτο εἶναι ἐντελὼς ἡλίθιο.)

περιέχει «θαύματα», εὐπεπτα βιβλία γιὰ τοὺς «πτωχοὺς τῷ πνεύματι», τὰ ἐπονομασθέντα ἀργότερα «κανονικά» εὐαγγέλια, μὲ ἀποφάσεις συνόδων καὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ Κωνσταντίνου – Μεγάλου κατὰ τοὺς χριστιανούς. Καὶ μία δευτέρη ομάδα βιβλίων, τὰ κληθέντα γνωστικὰ εὐαγγέλια, ποὺ περιέχουν μία περισσότερο δουλεμένη ἀπὸ πλευρὰς νοημάτων σωτηριολογικὴ διδασκαλία, γιὰ ἐκείνους ποὺ ἀκόμα σκεφτόντουσαν μὲ βάση τὴν λογικὴ. Ὁ σκοπὸς ἦταν νὰ «πιάσουν» ὅλες τίς ὁρέξεις περὶ μεταφυσικοῦ καὶ θεοῦ.

Οἱ Ῥωμαῖοι ὅμως, ἂν καὶ ἄριστοι στὸ νὰ κρατᾶνε ἀρχεῖα πληροφοριῶν γιὰ τὸ κάθε τι ποὺ συνέβαινε στὴν ἀχανὴ τους αὐτοκρατορία, δὲν εἶχαν νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὴν παραμικρὴ πληροφορία περὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου. Τὴν παραμικρὴ πληροφορία γιὰ ἓνα «τόσο σημαντικὸ» γεγονὸς τῆς ἐποχῆς καὶ μάλιστα σὲ μία περιοχὴ ἀπὸ τίς πιὸ εὐαίσθητες τῶν κατακτησέων τους, ὅπως ἐκείνη τῆς Παλαιστίνης.

Στὸ ἐξαιρετικὸ βιβλίο-ἔρευνα δύο Ἀμερικανῶν καθηγητῶν τῆς Φιλοσοφίας, τῶν Timothy Freke καὶ Peter Gandy, μὲ τίτλο «Τὰ μυστήρια τοῦ Ἰησοῦ», ποὺ ἐκδόθηκε καὶ κυκλοφορεῖ στὰ Ἑλληνικὰ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, γίνεται μία βῆμα –πρός– βῆμα ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΗ ἀπόδειξη τῆς μεγάλης ἀπάτης ποὺ στήθηκε, γιὰ νὰ παρουσιαστῇ ἓνα φανταστικὸ πρόσωπο μὲ τὴν ιδιότητα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ «Θεανθρώπου» Ἰησοῦ ὡς πραγματικὸ. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ ἓνα τεράστιο πλῆθος ἄλλων βιβλίων καὶ ἐρευνῶν.

Σελ. 98, σημείωση: Ὁ Λιβάνιος χαρακτηρίζει τὸν Μ. Κωνσταντῖνο σεσυληκότα = ιεροσύ-
λο, ἐπειδὴ εἶχε κατὰσχει περιουσίες ναῶν, γιὰ νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Σελ. 99, σημείωση: Γράφει γιὰ τὰ οἰκονομικὰ ἐγκλήματα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου: τὴ θα-
νάτωση μὲ βασανιστήρια τῆς γυναίκας του Φαύστας καὶ τὴ δολοφονία τοῦ γιοῦ τους Κρί-
σπου.

Σελ. 108: «κεῖται μὲν γὰρ πρὸς τοῖς ὁρίοις Περσῶν νεὼς ᾧ παραπλήσιον οὐδέν... οὕτω μέ-
γιστος μεγίστοις ἐγεγόνει τοῖς λίθοις, τοσοῦτον ἐπέχων τῆς γῆς ὅποσον καὶ ἡ πόλις.» (Ἑρ-
μηνεία: στὰ σύνορα μὲ τὴν Περσία βρίσκεται κατεδαφισμένος ἓνας ναός, ποὺ ὅμοιός του
δὲν ὑπῆρχε,... τόσο μεγάλο τὸν εἶχαν χτίσει, μὲ πέτρες τεράστιες, ποὺ κάλυπτε τόση γῆ ὅση
καὶ ἡ πόλις.)

Σελ. 110: Γιὰ τοὺς μοναχοὺς γράφει: «ὧν τῆς ἀρετῆς ἀπόδειξις τὸ ζῆν ἐν ἱματίοις πενθού-
των καὶ μεῖζόν γε ταύτης τὸ ἐν ἐκείνοις ὧν οἱ καὶ τῶν σάκκων ὑφάνται.» (Ἑρμηνεία: ποὺ
ἀποδεικνύουν τὴν ἀρετὴ τους μὲ τὸ νὰ ζοῦν ντυμένοι στὰ πένθιμα καὶ ἀκόμη περισσότερο
μὲ τὸ νὰ φορᾶνε ροῦχα ἀπὸ τσουβάλια.)

Γιὰ τὸν Κυνήγιον γράφει: «τοῦ δὲ ἡπατηκότος ἀνθρώπου μιανοῦ καὶ θεοὶς ἐχθροῦ καὶ δει-
λοῦ καὶ φιλοχρημάτου καὶ τῇ τικτόμενον αὐτὴν δεξαμένη γῇ δυσμενεστάτου, ἀλογίας μὲν
ἀπολελανκότος τύχης, κακῶς δὲ χρωμένου τῇ τύχῃ δουλεύοντος τῇ γυναικί, πάντα ἐκείνη
χαριζομένου». (Ἑρμηνεία: σὲ παραπλάνησε ἓνας ἀχρεῖος, μισητὸς στοὺς θεοὺς, δειλὸς καὶ
φιλοχρήματος καὶ πληγὴ γιὰ τὴν γῆ ποὺ τὸν δέχθηκε, ὅταν γεννήθηκε. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ
ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὸ παράλογο φέροισιμο τῆς τύχης, ὑποδουλώθηκε στὴ γυναῖκα του καὶ τῆς
ἔκανε ὅλα τὰ κατήγια,...)

Σελ. 112: Γιὰ τὴ συνεργασία τοῦ Κυνήγιου μὲ μοναχοὺς γράφει: «μηδ' ὄραν- ὅπως μέγας
εἶναι δόξη τοῖς τὴν μὲν γεωργίαν ἀποδράσιν, ὁμιλεῖν δὲ τοῖς ὅρεσι λέγουσι τῷ τῶν δλων
ποιητῇ,...» (Ἑρμηνεία: οὔτε νὰ κοιτᾷ, πῶς θὰ ἀποκτήσῃ ἐπιρροὴ σ' αὐτοὺς ποὺ λαθραῖα ἐγ-
καταλείπουν τὴν γεωργία καὶ ἰσχυρίζονται, πῶς συνομιλοῦν στὰ βουνὰ μὲ τὸ δημιουργὸ
τοῦ Σύμπαντος.)

Στὴν χριστιανικὴ πλευρὰ, πέραν τῶν γνωστῶν «θεόπνευστων» ἀλλὰ καὶ τῶν γνωστι-
κῶν εὐαγγελίων, δὲν ὑπάρχει ἔστω μία ἄλλη ἱστορικὴ πηγὴ, ποὺ νὰ μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξὴ
ἐνὸς τέτοιου προσώπου, ὅπως ὁ ἐπονομαζόμενος Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ παραμικρὴ. Μὲ
συγχωρεῖτε, ἀναγνώστες μου, ἀλλὰ ἔχουμε τόσες χιλιάδες ἀρχαῖα ἱστορικὰ κείμενα
γιὰ μέχρι καὶ 700 χρόνια πρὶν τὸ 0 τῆς χριστιανικῆς χρονολόγησής, καὶ δὲν ὑπάρχει
οὔτε ἓνα, ΟΥΤΕ ΕΝΑ, ποὺ νὰ μᾶς δίνη μία μερικὴ ἔστω ἱστοριογραφικὴ περιγραφὴ
τοῦ Ἰησοῦ; Ἐκτὸς τῶν τεσσάρων καὶ ἀσυνάρτητων μεταξὺ τους βεβαίως «κανονικῶν»
εὐαγγελίων καὶ τῶν γνωστικῶν ἀντιστοίχων τῆς ἐφεδρείας, τί ἄλλο πραγματικὸ ἔχουμε
στὰ χεῖρά μας;

Ἔτσι λοιπὸν ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ τὸ παγκόσμιο ἱερατεῖο διαπιστώνει μία συστηματικὴ
καὶ προϋποσᾶ ἀφύπνιση τοῦ κόσμου σὲ καθολικὸ ἐπίπεδο, καθὼς καὶ τὸ κρίσιμο αἶτημα
ἐπαναπροσανατολισμοῦ του σὲ ἀξίες καὶ ζητήματα θεμελιακὰ τοῦ Παγκόσμιου Πολιτι-
σμοῦ, δηλαδὴ στὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Κοσμοθέαση, βγάζει ἀπὸ τὴν ἐφεδρεία τὰ «ἀπό-
κρυφα» εὐαγγέλια καὶ πετάει ἓνα «κόκκαλο» στὶς μᾶζες, νομίζοντας ὅτι ἔτσι πετυχαίνει
διπλὸ σκοπὸ. Ἀφ' ἐνὸς νομίζει, ὅτι διασφάζει τὴν ἱστορικότητα ἐνὸς οὐδέποτε ὑπάρξαντος
ἀνθρώπου, μὲ τὸ νὰ βάξῃ τὸν κόσμον νὰ ἀντιδικῇ, γιὰ τὸ ἂν ἦταν θεὸς ἢ ἀπλᾶ φωτισμένος
ἄνθρωπος. Περὶ ὄνου σκιάς δηλαδὴ ἢ κουβέντα. Πετυχαίνει ἔτσι ἔμμεσα, φαντάζεται,

Σελ. 118: Για τοὺς μοναχοὺς γράφει πάλι, ὅτι «κάνουν ἐπιδρομές, ἀπλώνουν τὰ χέρια σὲ ξένα κλήματα, καταστρέφουν, ἀρπάζουν καὶ καμαρώνουν γιὰ τὶς πράξεις τους αὐτές».

Σελ. 144: Εἰδικὰ γιὰ τοὺς μοναχοὺς, ποὺ ἀπέφευγαν ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὴ γεωργία, γράφει: «τῶν τὰ ἄντρα ὄλων αὐτῶν ἐμπεληκότων, τῶν μέχρι τῶν ἱματίων σωφρόνων». (Ἐρμηνεία: οἱ ἐρημίτες ποὺ γέμισαν τὶς σπηλιές, πρότυπα σοβαρότητας, μόνο ὅσον ἀφορᾷ στὰ ροῦχα τους.)

Σελ. 170: Παρατίθεται προσευχὴ τοῦ Λιβανίου: «εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς χεῖρα στέρξιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς γεωργοῖς καὶ ταῖς βουλαῖς καὶ τῇ τῶν Ἑλλήνων φωνῇ καὶ τὰ μὲν οὐ δικαίως αὐξανόμενα μικρὰ ποιῆσαι, τὰ δὲ ἀδίκως καταφρονούμενα τὰ αὐτῶν κομίσασθαι δοῦναι τε ἀφορμὰς ἐμῇ χαρᾷ ἀντὶ τῆς νῦν ἀνίας.» (Ἐρμηνεία: νὰ προσευχηθοῦμε νὰ ἀπλώσουν οἱ θεοὶ χεῖρι προστασίας πάνω στοὺς ναοὺς καὶ τοὺς γεωργοὺς καὶ τὶς βουλὲς τῶν πόλεων καὶ τὴ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων· καὶ αὐτὰ ποὺ γιγαντώθηκαν, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ δίκιο μὲ τὸ μέρος τους, αὐτὰ ἃς ξανακάμουν οἱ θεοὶ μικρὰ καὶ ἃς ἐπαναφέρουν τὰ δικά τους, ποὺ ἄδικα ἔχουν ριχθῇ στὴν καταφρόνια καὶ τέλος, ἃς μοῦ δώσουν ἀφορμὲς νὰ χαίρωμαι καὶ ὅχι νὰ θλίβωμαι ὅπως τώρα.)

Γιὰ τὴν ἀντιγραφή: **Σωτήριος Ν. Φλέκκας**

ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΗ: Ἡ εἰκόνα ποὺ δημοσιεύσαμε στὴ σελ. 20203 τοῦ προηγούμενου τεύχους, ὅπου μέσα στὸν Ἥλιο ἐμφανίζεται τὸ ὄνομα Γλαχβὲ γραμμένο σὲ ἐβραϊκὴ γραφὴ, ἐλήφθη ἀπὸ χριστιανικὸ ἐγχειρίδιο Ἀλχημείας καί, ὅπως ἔπραξε καὶ πράττει ὁ Χριστιανισμὸς σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Γνώσης ποὺ διεισδύει, ἔχει «σφραγισθῇ» μὲ ἰουδαϊκὰ σύμβολα.

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑ: Στὸ τεῦχος 295 τοῦ Ὀκτωβρίου: **α.** Στὴ δευτέρη σελίδα τοῦ ἐκδοτικοῦ σημειώματος, τρίτος στίχος, στὴν φράση «καὶ τὶς δραστηριότητες τῶν πατέρας μας» νὰ διορθωθῇ «τῶν πατέρων μας» (προφανὲς τυπογραφικὴ ἀβλεψία). **β.** Στὴ σελίδα 20187 ἡ φωτοτυπία τοῦ ἀραβικοῦ σχολίου στὰ «Στοιχεῖα» τοῦ Εὐκλείδη ἔχει καταχωρισθῇ ἀνεστραμμένα.

Στὸ τεῦχος 296 τοῦ Νοεμβρίου: Στὴ σελίδα 20323 τὰ διαστήματα μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τετάρτου πενταγράμμου ἔχουν τυπωθῇ ἀντίστροφα ἀπὸ τεχνικὴ ἀβλεψία.

καὶ τὴν στήριξη τῆς θεϊκῆς του φύσης, σὲ ψυχολογικὸ ἐπίπεδο, γιὰ ὅσους πιστοὺς εἶχαν ἀρχίσει νὰ κλονίζονται. Ἀφ' ἑτέρου καὶ κυριώτερα θεωρεῖ, ὅτι ἔτσι ἀπομακρύνει τὸν κόσμον ἀπὸ ἀναζητήσεις οὐσιαστικοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ περιεχομένου, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν ἐπαναπροσανατολισμὸ του πρὸς τὴν Κλασικὴ, Λογικὴ, Ἐπιστημονικὴ καὶ Φιλοσοφικὴ Σκέψη, ἡ ὁποία μέσα ἀπὸ τὴν διεθνή πτώση καὶ σήψη τῶν πάντων ἐπαναποδεικνύεται ὡς ἡ μόνη πραγματικὴ ὁδὸς ἀνέλιξης τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Τὴν ταινία τὴν εἶδαμε, διότι εἶναι κατ' ἀρχήν, ὅπως καὶ τὸ ἀντίστοιχο μυθιστόρημα ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ ἰουδαιοχριστιανικῆς ἐμπνευσης τῶν τελευταίων χρόνων, μία καταπληκτικὴ καὶ ἀπολαυστικὴ περιπέτεια. Αὐτὸ ὅμως μόνο.

Ἐὰν ἡ μεγαλύτερη αὐτῇ ἀπάτη ὄλων τῶν ἐποχῶν δὲν εἶχε γίνῃ ἡ αἰτία γιὰ τὸ σφαγιασμὸ ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων διὰ μέσου τῶν αἰώνων, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ εἶναι ἓνα εὐχάριστο παραμυθάκι. Οἱ ἐμπνευστές της ὅμως, ἀλλὰ καὶ οἱ σημερινοὶ της διάκονοι, ἃς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους, ὅτι τὸ αἷμα τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ ἔχει χυθῇ γιὰ χάρι τοῦ κατασκευαστῆς τους, ἀποτελεῖ πραγματικὴ ΥΒΡΗ πρὸς τὸν Θεὸ τοῦ Ὑψιπαντοῦ Κόσμου. Καὶ ἡ -κατ' Ἀριστοτέλη- «...ΤΩΝ ΤΟΙΟΥΤΩΝ ΠΑΘΗΜΑΤΩΝ ΚΑΘΑΡΣΙΣ» ἀκόμα ἐκκρεμεῖ.

Γιάννης Πηλιούνης

ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΕ΄ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ»

(Τεύχη 287-297, Σελ. 19333- 20476, Ίαν.-Δεκ. 2006)

KOEPSSELL, DAVID: Η Θεωρία του «Εύφρονος» Σχεδιασμού	20205
KURTZ, PAUL: Η Αμερικανική έκ των ένδον: Μία Δημοκρατία ψυχορραγεί.....	19346
- Η σύγκρουση ανθρωπισμού και θρησκείας.....	19653
- Η παθολογία των σημειωμένων κοινωνιών: Η καλλιέργεια και η αίσθηση του Ώραίου μπορούν να δώσουν μία νέα Αναγέννηση.....	20149
HAACK, SUSAN: Η «βλάσφημη» Επιστήμη και πάλι στόχος της θρησκείας	20125
A.Γ.: Ελληνική εκδίκηση μέσα από χωματερή.....	19476
- Ένας ιερέας βρήκε το φάρμακο κατά της γρίπης των πτηνών.....	19946
- Άσκληπιείο Επιδάφρου.....	20412
A.Ε.: Ο ρατσισμός-φασισμός της Παλαιάς Διαθήκης (έπιστ.).....	20065
ΑΔΑΜΑΚΟΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Συνολοθεωρία και σχετικότητα «μπλοκάρουν» τη σύγχρονη Σκέψη.....	19809
- Η Αρχή της Απροδιοριστίας στον «Κρατίλο». Το σημείο σύγκρουσης Άινστάιν-Χάιζενμπεργκ	19887
ΑΒΕΛΛΙΟΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: Σύνταγμα και γλώσσα (έπιστ.)	20168
ΑΙΑΚΙΔΗΣ, ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στάσια γόνιμα της... μπουλντόζας.....	19880
ΑΙΣΑ: Χριστιανοβυζαντινορρωμιοσύνη έναντιον «Δαυλού» - Η Ρωμιοσύνη «άποροφά» τη Στιμφαλία - Καύση νεκρών και Όρθοδοξία - Λοία έναντιον Εύρωπης - Θα άνθιζε ή Γή	19359
- Ό βυζαντινός στρατός μας - Θαύμα - Τά σιαμαία - Επέτειος Έθνικης Νίκης.....	19360
- Βοήθειά μας - Τά σιαμαία - Κατώτεροι των Βαλκανίων.....	19493
- Η ίλαροτραγωδία στην Πίνδο - Τερή έλευθερία - Ήθικδ ποιόν πανεπιστημιακών	19494
- Άνεξιθρησκοι, οί μόνοι διαφωτιστές - Άναγκαστικό μονοπάτι - Έθνικδ μας έμβλημα τά ζωκκλήσια	19561
- Έλληνοχριστιανική Ιστορική μεροληψία - Άστροναύτες και ή... Κιβωτός	19562
- Ό παράδεισος των ύπνοσμων - Βραχνυκλώμα σέ κρανίο - Έτος Μότσαρτ 2006	19695
- Ντ. Ίρβιν: Ούτε φονιάς νά ήταν - Τά «έπτά Θαύματα» δέν θά είναι έπτά	19696
- Έλληνοχριστιανική Αεροπορία - Φρονδική άγκύλωση - Η δύναμη του Άγνώστου.....	19771
- Αναμφισβήτητη άγνότητα - Σύγχρονος Ναός του Σολομώντος - Πυρηνικά και «Ολοκαύτωμα»	19772
- Άγιογραφίες και Καρυάτιδες - Σε «καλή μεριά» - Κάτω ό Περικλής - ΛΑ.Ο.Σ. και Ιστορία	19875
- Έλληνοχριστιανικοί άνθελληνικώτεροι των Τουρκομουνισμάτων	19876
- Τερδς σκοταδισμός - Άνασταίνονται οί παντρεμένοι; - Έψιλο, όμικρο, ύψιλο - «Πολιτισμός».....	20023
- Ίράν, Άλέξανδρος και περιούσιοι - Η παθολογία της «Δημοκρατίας» - Φευγαλέα άνάμνηση.....	20024
- Τδ Σύνταγμα των καλογέρων - Παιδεία-Κατήχηση - «Γλώσσα, ήν ούκ άλλος ή ψυχή έχει» - Ό παραλογισμός της Μεταφυσικής.....	20095
- Βιβλική «δημοκρατία» - Τδρμα Μείζονος Σοιμερισμού - Πιδ «κοντά».....	20096
- Πρός ψυχολόγους - Ό άγιος Ευστάθιος προστάτης του Όμήρου - Χάρου Πότερ - Φράνκο Τζεφριέλι.....	20193
- Φάτε Βίβλους - Τδ άγνώστω θεώ.....	20194
- Κράτος έν κράτει - Χριστιανικά Αρχαία Έλληνικά - Αιθέρας και Γιαχβέ.....	20353
- Τερδ παιδόφιλοι - Πρός νεόκοπους «αρείους» - Χωρίς σχόλια - Δίλημμα.....	20354
- Χριστιανικά ελαφρυντικά - Ό έρωτας στην τουαλέττα - Η συνέντευξη Άντωνιάδη.....	20387
- Η είκόνα - «Φωτιά στον κόρφο μας»	20388
ΑΝΑΡΙΤΣΟΣ, Κ.: Εκθέματα ποδ σάζουν τά δόγματα της Έπιστήμης	20333
ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΝΤΩΝΗΣ: Ρολόι 24 (άντ 12) ώρων	20265
ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ: Η έξαιρέση μαθητή από τδ μάθημα των Θρησκευτικών (έπιστ.).....	19548
- «Θρησκευτική κατάνυξη» και άρχαίος διονυσιασμός (έπιστ.)	20250
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ, ΜΙΧΑΗΛΗΣ: Η «Χριστιανική Δημοκρατία» και ό Κύπριος βουλευτής Α. Μεττούρης.....	19949
ΑΡΤΖΙΔΟΥ, ΜΑΡΤΙΝΑ: Έν όψει της άναθεώρησης του Συντάγματος (έπιστ.).....	19752
ΑΤΤΑΒΥΡΙΟΣ: Ό Ίησός ως Έβραίος πολιτικός. Τί σημαίνει τδ «χρίσμα», ποδ του έδωσε ό Πρόδρομος	19713
ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ: Η κουρελοθεραπεία της θρησκόληπτης δεισιδαιμονίας (έπιστ.).....	19340
- Τδ έλληνοχριστιανικό έορτολόγιό μας (έπιστ.)	19965
- Ό άγώνας των Βίκινγκς έναντιόν των χριστιανών εισβολέων στη Νορβηγία.....	20450

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΙΑΤΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ένταση της θρησκευτικής προπαγάνδας στην ΕΡΤ	20236
ΒΑΓΙΑΣ, ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ: Η «μηχανουργία» του «Αγίου Φωτός» (έπιστ.)	19859
ΒΛΑΧΟΥ, ΝΤΙΝΑ: Η άθλια κατάσταση στον τομέα της Λογοτεχνίας (έπιστ.)	20168
ΒΡΑΧΙΩΤΗΣ, ΠΕΤΡΟΣ: «Η λογική του μέλλοντος, κυρά μου, είν' ή τρέλλα...» (έπιστ.)	19856
Γ.Σ.Π.: Όλοκαύτωμα και Χανουκιά	19846
ΓΑΛΑΝΟΣ, ΔΗΜ.: Πώς τα αδέρφια του Ήσου γίνονται εξαδέλφια! (έπιστ.)	20171
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, ΑΡΤΕΜΙΣ: Δορυφορική επαλήθευση του τριγωνισμού θέσεων πόλεων	19408
- Χέλντεριν: Ένας Έλληνας «στον γύψο»	20239
- Ό Παρθενών με στανρό και σίς Η.Π.Α.	20445
ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Τα «γύφτικα σκεπάκια» της Βυζαντινορρωμοσύνης (έπιστ.)	19650
ΓΙΑΝΝΙΩΤΗΣ, ΜΕΛΑΣ: Ένα ζωντανό παράδειγμα της δύναμης του όνόματος	19847
- Ό Θεσμός της Έγγυης. Πλήρης ασφάλιση της γυναίκας-συζύγου στη νομοθεσία της αρχαίας Ελλάδας	19861
ΓΙΑΡΟΣ, ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Ό Δαίδαλος και ό οίκονομισμός	19537
- Αμερική, Αμερική	19850
- Οί Έλληνες και τό έλλειμμα Επιστήμης (έπιστ.)	19860
- Τό αυγό του κούρκου	20162
- Εὐκλείδειος Γεωμετρία	20189
- Η βιβλιογραφία άλλαξε, σείς τό πήρατε χαμπάρι;	20215
ΓΡΗΓΟΡΕΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Έλληνοχριστιανοί σ' όλο τό πολιτικό φάσμα (έπιστ.)	19339
- Φῶς μέσα σ' ένα σκοτεινό θεοκρατούμενο κόσμο (έπιστ.)	20066
ΔΑΜΙΓΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: «Εγώ είμαι ή γλίτσα, πού κυλάει από τόν τηλεοπτικό σας δέκτη»	19640
ΔΑΡΛΟΥΜΠΑΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: Η δημοκρατία και τα ισχύοντα θρησκευτικά δόγματα (έπιστ.)	19544
ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΑΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: Ασβέστιον ή Calcium: Και τα δύο έλληνικά	19948
ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ, ΙΩΝ: Τό Σαβονότ-Πεντηκοστή	19787
- Από τόν έβραϊκό προήλθε ό βυζαντινός δικέφαλος	19968
- Εὐκλείδης: Άξεπέραστος 2.300 χρόνια	20180
- Νέα σχολικά βιβλία: Ίδιας ιδεολογίας με τα παλαιά	20346
- Ό λόγος βρίσκεται μέσα στο Σύμπαν	20438
ΔΙΑΚΟΠΙΑΝΝΗ, ΝΕΦΕΛΗ: Η εκτέλεση αρχαίας Έλληνικής Μουσικής (έπιστ.)	19649
ΔΙΚΑΙΟΣ, ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Η δολοφονία της Έλληνικότητας στο δογματικό Βυζάντιο	19979
ΔΙΟΤΙΜΑ: Ύπο-κλοπείς της ύπο-κλοπής	19599
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ΑΡΙΑΑΝΗ: Στο Μαραθώνα σήμερα: Η Άσία εκδικείται - «Επιχείρηση ειρήνευσης» τα Μηδικά	19417
- Ό Εὐριπίδης και ή σηπλιά του	19472
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ΚΙΜΩΝ: Άνελαβαν έργολαβικά την καταστροφάντηση του «Δ».	19844
- Ένα μουσείο ελληνικής τέχνης με ρίζα Τεσσαί!	19898
- Ούτε ένας Έλληνας Βασιλεύς	19998
- Ένας έξωγήνος από εντόσθια κότας και μυαλά άρνιοϋ	20338
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ΚΙΜΩΝ-ΑΡΙΑΑΝΗ: Διοσηλιό: Συνεχίζεται ή υποβάθμιση του λιμναίου οικισμού	19552
Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΙΔΕΩΝ: Τζόζεφ Χόφμαν, Άλέξανδρος Μήτσιου	19429
- Pierre Grimal, Γιάννης Τσεβρεχός	19537
- Κέντ Γκρήγγουολτ	19642
- Κλώντ Μοσέ, Αγάθωνας, Οί έπτά Σοφοί	19745
- Ιωάννης Λάζαρης	19850
- Έρικ Γουίλενμπεργκ, Άλέξανδρος Μήτσιου	19954
- Χαρίλαος Μηχιώτης, Βασίλης Δημητριάδης	20058
- Νικόλαος Ασπιώτης, Μιχάλης Καλόπουλος, Γ. Μέγας-Μ. Ανδριωτάκης	20162
- Τερέζα Μητσοπούλου, Γκν Ρασσέ	20265
- Άντρέ Σουρακί, Λιβάνιος	20466
Η.Φ.: «Όμνύω κατ' έπιστήμην... δίκην θρησκείας»! (έπιστ.)	19751
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΩΜΑΣ: Κύδος-Δόξα = Φήμη	19954
- «Άρετή»: Από τόν Όμηρο μέχρι την Αύστραλία	20046
- Δύση και Δυτικός Πολιτισμός	20261
- Μεγάλο Τράμπλ	20355
- «Ηλεκτρον» + «Μολγός» = «Τ-Μείλ»;	20464
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΙΜΩΝ: Η συγγένεια του όνόματος «Σοιμελά» με την «Σεμέλη» (έπιστ.)	19651
ΘΑΝΑΣΟΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ: «Σπάστε τα δεσμά της σκέψης σας» - Η έλευθερία ύπάρχει μόνο στη συνείδηση	19427
- Ό μεγάλος άδελφός και όί διανοούμενοι	19681
- Όταν ή αρχαία Όντολογία γίνεται μέσον έξουσιασμού	20173

- Έν ὄψει ἐνὸς νέου τύπου ἀνθρώπου;	20370
ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ, ΜΙΚΗΣ: Ἡ ἄγνωστη βιοματιική αὐτοβιογραφία τοῦ Μίκη Θεοδωράκη	20304
ΘΕΟΔΩΡΟΥ, Γ.: Ολέθριος Προστάτης - Ὁ Τοῦστινιανὸς καὶ οἱ Ἑλληνες συμβολαιογράφοι	19391
ΙΑΤΡΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μὲ πόσα λεφτὰ πουλιεῖται ἡ χριστιανικὴ εὐσέβεια; (ἐπιστ.)	19444
- Στεφάνια στὴν «Φλεγόμενη Βάτο» - δὴθεν στὴν Ἐλευθερία! (ἐπιστ.)	19962
- Οἱ δύο ληστὲς δὲν ἔχουν αἷμα... (ἐπιστ.)	20171
ΙΝΓΚΕΡΣΟΛ, ΡΟΜΠΕΡΤ: Ὁ διανοούμενος «δὲν ἔχει γόνата» - Οἱ πάντοτε ἐπικαιρὲς ιδέες τοῦ Ρόμπερτ Γκρήν Ἰνγκερσολ	20277
ΙΣΗΓΟΝΗΣ, ΜΙΧΑΛΗΣ: Ἡ φυλὴ Κρὶ τοῦ Καναδά μιλεῖ Ἑλληνικά;	19361
K.B.: Τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο χρησιμοποιοῦσαν οἱ Βούλγαροι πρὶν τὴν παραχάραξη τῶν Κυρίλλων καὶ Μεθοδίου	20192
ΚΑΖΑΝΑΣ, ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Αἰσχύλος κατὰ Θεοκρατίαν	19424
- Ἡ δουλεία (εἰλωτεία) στὴ Σπάρτη (ἐπιστ.)	19429
- Ἡ Ἀριστοτελικὴ διάκριση τῶν ἐξουσιῶν. Ὁ Μοντεσκιέ τὴν παραποίησε ἐπὶ τὸ ἀπολυταρχικώτερον	19815
- Οἱ εἰλωτες τῆς Σπάρτης καὶ ὁ Ξενοφών (ἐπιστ.)	19961
- Ἡ «προσθήκη» τοῦ «θεοῦ» στὴ μοναδικότητα τοῦ Λάμπινις	20349
ΚΑΪΜΑΚΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Ἡ παγκόσμια εἰρήνη, ὁ Ἀδάμ, ἡ Εὐὰ καὶ τὸ Εὐρωσύνταγμα (ἐπιστ.)	19336
- Ἡ γλωσσικὴ παιδεία τοῦ ἐπιδόξου ἁγίου Βησσαρίωνος (ἐπιστ.)	19843
ΚΑΡΑΜΠΕΡΑΣ, ΑΡΓΥΡΙΟΣ: Ζοῦμε σὲ ἕναν κόσμο ἑλληνικὸ (ἐπιστ.)	19337
ΚΑΡΜΠΑΝΤΖΟΣ, ΚΩΣΤΗΣ: Καὶ δικὴ του πολεοδομία ἀπέκτησε ὁ κ. Χριστόδουλος	19375
- Ἡ Λαϊκὴ μας Τέχνη - «βυζαντινὴ» ἢ ἑλληνικὴ;	19376
- Εὐ-θυμία: Οἱ Ἑλληνες καὶ ἡ καλὴ διάθεση	19572
- Ἡ Λαϊκὴ μας Τέχνη. Πόηση-Μουσικὴ-Χορὸς-Θέατρο: ἅπαντα κάστρα τῆς Ἀρχαίας Ψυχῆς	19820
- Ἑλληνικὲς ὅλες οἱ ρίζες τῆς Λατινικῆς: Ἐνα λεξικὸ τῶν «πρωτοθέτων» λέξεων. Μέρους I	20025
- Ταλέντο: Χάρισμα ἢ ἀπόκτημα;	20097
- Ἑλληνικὲς ὅλες οἱ ρίζες τῆς Λατινικῆς. Μέρους II	20251
- Τί εἶναι ἡ Γλώσσα; Τί εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ;	20417
ΚΑΡΡΑΣ, Π.: Ὁ ἐπιδόξος προφήτης Χάντιγκτον καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα (ἐπιστ.)	19547
ΚΑΣΑΝΗΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ: Ἡ ἀνάλυση γιὰ τὸν συνδικαλισμὸ (ἐπιστ.)	20068
ΚΟΝΣΟΥΛΑΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Νὰ μισθοδοτῇ τὸν πατριάρχη τὸ Τουρκικὸ Κράτος (ἐπιστ.)	19442
ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ὁ πολιτισμὸς τοῦ θανάτου	19741
- Ἡ Ὁρθόδοξία, ὁ Σ. Χάντιγκτον καὶ ἡ ἐξαθλίωση τῆς Παιδείας	20070
ΚΟΥΡΜΟΥΛΑΚΗΣ, ΜΑΝΟΣ: Δὲν χρειάζεται ὁ Κ.Ο.Κ., ἀρκεῖ ὁ ἁγιασμὸς τῶν ὀχημάτων (ἐπιστ.)	20068
ΚΡΑΤΕΡΟΣ, ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Μία διαδικασίᾳ γιὰ τὴν εἰσοδοχὴ μεταναστῶν (ἐπιστ.)	19547
ΚΤΕΝΙΔΑΔΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Συνεχίζουν οἱ πληρωμένοι ὕβριστὲς τοῦ «Δ» (ἐπιστ.)	20065
ΚΥΡΙΤΣΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Ἡ 25ετία τοῦ «Δ» ἀπὸ τὴ σκοπιὰ ἐνὸς ἀναγνώστη (ἐπιστ.)	19548
- Θλίψη γιὰ τὸ μορφωτικὸ μας ἐπίπεδο (ἐπιστ.)	19857
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Κ.: Ἐπικίνδυνη γενικὴ κρίση: Μόνον ἡ ἄμεση Δημοκρατία ἴσως ἀποτρέψῃ ἐπικείμενα δεινὰ	20054
ΛΑΔΑ, ΤΑΣΙΑΡΧΟΥΛΑ: Ἀρχαιοελληνικὴ ἀντισεισμικὴ τεχνικὴ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν σημερινή. Τὸ Ε.Μ.Π. ἐρευνᾷ τὰ γεμάτα ἀπὸ ἐκπλήξεις «μυστικά» τῆς	19396
- Καταρρεῖ ἀριστοτεχνικὴ πανάρχαια γέφυρα στὴν Ἀχαΐα	19470
- Σαπφὸ: Τὸ αἰώνιο πρότυπο γυναικὸς	19496
- Κατακλύζεται ἀρχαιοελληνικὴ λουτρόπολις στὴν Τουρκία	19522
- Μεταλλαγμένα ζῶα-τρόφιμα: Τῆς εὐμάρειας ἢ τῆς συμφορᾶς;	19579
- Στὴν Ε.Ε. τὸ θέμα τῶν τεσσάρων ἱεροδιδασκαλείων. Συνέντευξη τοῦ Ν. Σηφουνάκη	19735
- Ἐκπλήξεις σὲ πανεπιστημιακὴ ἐρευνα τοῦ «Υπολογιστῆ τῶν Ἀντικυθέρων»	19800
- Πανάρχαιες βραχογραφίες ἀστερισμῶν στὴ Ροδόπη	19905
- Καμμένοι νεκροί, ἄμαξες καὶ ἄλογα σὲ τύμβο στὸν Ἑβρο	19941
- Ὅχι μόνο Μέγας στρατηγός: Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στοὺς τομεῖς τῆς Προόδου καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ	20048
- Ὁ Ἥλιος στὸ στόχαστρο τῆς περσικῆς «Ἀρτεμίας IV»: Ἐνας ἐλληνικὴς κατασκευὴς φασματογράφος στὶς Θερμοπίλες	20135
- Ριζάρειος: Κράτος καὶ Λῆμος «ἐνταφίασαν» ἀρχαῖο λιμάνι	20245
- Λεοπαρδάλεις καὶ ἀρκουδὲς στὴ Χίο πρὶν ἀπὸ 5.000 χρόνια	20367
- Μέθοδος προσομοίωσης ἀρχαίας μουσικῆς	20403
ΛΑΖΑΡΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ: Οἱ 2 x 23 ναῦτες τοῦ Ὀδυσσεῆ καὶ τὰ 2 x 23 χρωμοσώματα. Τὸ DNA στὴν Ἑλληνικὴ μυθολογία	19365
- Ξαναγεμίζουν τὸ θησαυροφυλάκιο τῆς Ἱερουσαλὴμ	19404

- Ἡ ἐβραϊκὴ βυζαντινὴ μουσικὴ	19478
- Ἑλληνες ἐορτάζοντες τὴ σφαγὴ Ἑλλήνων: Ἡ ἐβραϊκὴ ἐορτὴ τοῦ Χανουκά στοὺς Δῆμο Παλαιῶν Ψυχικῶν	19524
- Προϊστορικοὶ τάφοι οἱ δύο κωνικοὶ τύμβοι τῶν Μεγάρων: Μιά ἀποκαλυπτικὴ πληροφορία τοῦ Πανσάνια	19549
- Ἡ «Ἡμέρα τῆς γυναίκας»: Ἡ θέση τῆς στὸν Χριστιανισμό	19600
- Ἡ πολιτικὴ τρομοκρατία καὶ οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευση τοῦ Πατριαρχείου: Ἀφορισμοὶ καὶ συγχωροχάρτια	19613
- Ἐνας Διόλκος κλεισμένος σὲ στρατόπεδο	19664
- Οἱ βελανιδιές καὶ τὸ μυρὸ τῆς Θεοδώρας. Βιομηχανία θανάτων σὲ ἐξωκκλήσι	19666
- Ἐνας «Μεγάλος Ἑλληνας»-ὑβριστὴς τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀνθελληνικὴ ἰδεολογία τοῦ Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ	19727
- Πληθωρισμὸς ἀγίων πτωμάτων στὴν Φθιώτιδα	19755
- Βυζαντινο-χριστιανικὴ κατὰ Ἑλληνικὴς Ἀρχιτεκτονικῆς	19756
- Αἰχμάλωτα τοῦ πολιτικοῦ κόστους τὰ κόμματα. Ὁ κ. Φ. Κουβέλης ἀναλύει τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας-Κράτους	19779
- Ἐνας ἀφανὴς ἀλλὰ πλήρης ἐξεβραϊσμὸς τῶν Ἑλλήνων. Τὰ ἔθνη καὶ οἱ συμβολισμοὶ τοῦ Πάσχα	19787
- Ἐνας ἄγιος συντριβὴ τὰ εἶδολα στὴν Πεντέλη: Οἱ βανδαλισμοὶ στοὺς ἀρχαίους λατομεῖοι	19836
- Ὑπουργεῖο Παράνομης Ἐλέφ Θεοῦ Παιδείας. Περιφρονεῖ τὴς ἀποφάσεις γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν	19865
- Τὸ «Ἀλαλούμ» τῶν Εὐαγγελίων, τὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα... καὶ οἱ προπαγανδιστὲς τῆς TV	19877
- «Ὁ Παῦλος τῆς... Ἑλλάδος»... καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας τῆς... Τερᾶς Συνόδου	19894
- «Καταπίνει τὸ φυτίλι καί... μένει ἔγκυος»!.. Τὰ θαύματα τῆς Παναγίας Τσαμπίκας	19900
- Ὁ κ. Μουσιῆς καὶ ὁ ἀνθελληνισμὸς τῆς Π. Διαθήκης	19936
- Ἄθεοι καὶ ἔνθεοι στοὺς Κολωνάκι	19952
- Τὰ ἐξοντωτικὰ διατάγματα τῶν Βυζαντινῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων	19966
- Τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἐρκολάνο καὶ ὁ βυζαντινισμὸς τῆς Ρωμιοσύνης	19972
- Κύριλλος καὶ Μεθόδιος: Ἡ παραχάραξη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου	19991
- Μία δειγματοληψία «μπαρβαριταριῶν» ἀπὸ ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια τῆς Ἑλλάδας	19996
- Ὁ διονυσιασμὸς τῶν ἀρχαίων καὶ ἡ ἔκσταση στὴ ροκ μουσικὴ	20072
- Στὸ σπαστήρα τοῦ λατομεῖου βραχογραφίες τοῦ 5.000 π.Χ.	20105
- Μιλὰ στὸν «Δ» ἕνας σύγχρονος ἀφορισμένος. Συνέντευξη τοῦ Ν. Καλογερόπουλου	20139
- Οἱ μύθοι τῆς ἑλληνικῆς στρατηγικῆς. Συνέντευξη τοῦ ναύαρχου ἐ.ἀ. Ἀντώνη Ἀντωνιάδη	20219
- Κρατικοὶ φορεῖς ἔφραξαν τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στοὺς Σπήλαια τοῦ Ἀρχανθρώπου	20332
- Ἐνας Ὀλυμπος μὲ ἐβραϊκὴ σφραγίδα	20336
- Κλώνος ἐλίδας καταρρίπτει τὴ συμβατικὴ «Αἰγυπτιολογία»	20339
- Οἱ ἀόρατοι διώκτες τοῦ Ἑλληνικοῦ Κινηματογράφου	20459
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ: Πόσο χριστιανοὶ ἦταν οἱ ἐπαναστάτες τὸ 1821; Ἡ ἄθνη Δημοτικὴ Ποίηση καὶ τὰ ἀρχαῖα πολεμικὰ ἔθιμά τους	19674
- Ἑλληνες θεοὶ δίνουν τὰ θέματα στὴ ροκ	20089
ΛΑΜΠΡΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: 25 ΧΡΟΝΙΑ	19334
- Μία ἀφετηρία γιὰ τὴ συνειδητοποίηση τῆς ἐποχῆς μας	19433
- Σιωνιστικὴ τραγωδία	19438
- Ἡ παντοδυναμία τοῦ ἀγνώστου	19542
- Ταῦτιση τῆς ἐξουσιαστικῆς μὲ τὴ θρησκευτικὴ παράνοια	19646
- Ἡ ἱεροτραγωδία τῶν 20 ἑλληνικῶν συνταγμάτων. Τὸ ἱστορικὸ τους χωρὶς μυθοπλασίες	19682
- Τὸ τέλος μιᾶς ἀθλιότητος ποὺ κράτησε 1.219 χρόνια	19740
- Τὸ πτώμα τῆς Ρωμιοσύνης	19750
- Ποιὰς ἐθνικότητας πυρηνικὰ προτιμάτε;	19854
- Συνδικαλισμὸς: Ἱστοριοκοινωνικὴ ἀνάλυση χωρὶς προκαταλήψεις	19917
- Ὁ Ανατολίτης καὶ ὁ Δυτικός: Ἡ αἰώνια ἱστορικὴ σύγκρουση	19958
- Διαγωνισμὸς «Γιουροβίζιον»: Ἡ ἀνάσταση τοῦ Διονύσου	20062
- Τὸ πολιτεύμα τῆς κρυπτο-δυναστείας καὶ τὸ ψευδοδῆλημα τῆς συμμετοχῆς	20166
- Νοσηρὴ δύσκληα ἀπογόνων ὑπὸ τὴν εὐχέλεια προγόνων	20270
- Ἡ γαῖα καὶ τὰ ἄνθη τῆς	20374
ΛΑΜΠΡΟΥ, ΙΩΝ: Νίκος Καλογερόπουλος: «Κάνω θέατρο, γιὰ νὰ πριονίσω τὰ πάντα»	19530
- «Μπέ-ε-ε»: Ἡ βελάζουσα Ρωμιοσύνη. Ἐνας ὑψηλῆς σκηνοθέτης ξελασπώνει τὴν Τέχνη μας ἀπὸ τὸν βοῦρκο τοῦ ποιμνίου	19938
ΛΙΓΚΑΣ, ΝΙΚΟΣ: «Ἀπευθύνεστε σὲ λάθος κοινὸ» (ἐπιστ.)	19965
ΛΟΒΕΡΔΟΥ, ΣΟΦΙΑ: Ἡ ἐγκατάλειψη καὶ καταστροφὴ τοῦ Διόλκου (ἐπιστ.)	20067
ΛΟΥΡΙΔΑΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Ὁ διάλογος γιὰ τοὺς εἰλωτες τῆς Σπάρτης (ἐπιστ.)	19545
ΛΥΣΣΑ, ΚΥΡΙΑΚΗ: Ἀρετὴ: Λεξικογραφικὴ προσέγγιση τῆς ἐννοίας, ὅπως ἴσχυε στὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα καὶ ἐξετράπη ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ Θεολογία	20039
Μ.: Μὲ 1.500 ἐνῶς πανημαθητικὴ προπαγάνδα	19394

M.B.: «Χαίρε, ἡ τοὺς Ἑλληνας ἀποδείξασα ἰχθίνας...» (ἐπιστ.)	19858
- Σχολικὰ βιβλία γιὰ ἱεροσπουδαστήρια (ἐπιστ.)	20275
ΜΑΚΙΣΟΓΛΟΥ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ: Τὰ πανεπιστήμια νὰ δοθοῦν στοὺς μητροπολίτες! (ἐπιστ.)	19961
ΜΑΝΑΚΟΣ, ΣΤΕΡΓΙΟΣ: Μία ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ τελευταία κατοικία (ἐπιστ.)	19338
ΜΑΝΩΛΑΣ, ΓΩΡΓΟΣ: Ὁλοκαύτωμα σὲ χωριὸ τῆς Νάξου (ἐπιστ.)	20273
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Τὸ ντοκειμέντο τῆς προδοσίας τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ καλογήρους στοὺς Τούρκους τὸ 1430 μ.Χ.	19341
- «Εὐπειθεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ε.Σ.Ρ.» - Συνέντευξη τοῦ Γ. Ψαριανοῦ, παραγωγοῦ τοῦ P/Σ Best.	19405
- Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ὀνοματοδοσία καὶ ὁ «βιασμός» τοῦ νηιοβαπτισμοῦ	19453
- Ὁ μαγικὸς κόσμος τῆς Ἀκοῆς: Ἡ θεραπευτικὴ ἀξία τῆς Μουσικῆς	19563
- Ὑδωρ τὸ ζῶν. Συναντῶνται οἱ ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων καὶ τῆς σύγχρονης Φυσικῆς γιὰ τὸ νερὸ	19697
- Ἡ θεραπεία τῆς Σοφίας - Ἡ ἑλληνικὴ Φιλοσοφία ἀντικαθιστᾷ τὸν Φροῦντισμὸ στὴ νέα Ψυχιατρικὴ	19787
- Παπουλάκος: Ὁ ἐπίδοξος «ἄγιος» τῆς Ρωμοσύνης	19927
- Ἡ γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ χριστιανούς	20129
- Ἡ (Ἀλ-) Χιμεία	20195
- Ἡ «ἱερή» ἀγανάκτηση τῶν ρωμίων	20238
- Ἐξορκισμοί: Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς δεισιδαιμονίας	20920
- Ἡ συνωμοσία τῆς παγκόσμιας τρομοκρατίας	20425
ΜΕΛΙΣΣΙΝΟΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ: Ἡ παντοδυναμία τοῦ φόβου (ἐπιστ.)	19856
ΜΗΤΣΙΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ἡ ἑλληνομάθεια τῶν καλλιτεχνῶν τῆς ροκ	20376
ΜΙΧΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Ἄνθρωποι σὲ σπηλιὰ τῆς Ἀκαρνανίας πρὶν 70.000 χρόνια - Συνέντευξη τοῦ καθ. Ἀρχαιολογίας Ernst-Ludwig Schwandner	19460
- «Χωρὶς λόγὸ διαιωνίζεται ὁ Χριστιανισμός»: Συνέντευξη τοῦ ζωγράφου Δημήτρη Μυταρά	19585
- Ἡ ἑλληνικὴ πάλι λαϊκὸ ἄθλημα στὴν Τουρκία καὶ τὴν Βουλγαρία: «Μπεχλιβάνηδες», ἡ ζωντανὴ ἀνάμνηση τοῦ ἀρχαίου παγκρατίου ἀθλήματος	19590
- Ἡ ἄστυνομία... τῆς Ὁρθοδοξίας	19738
- Πολλοὶ οἰκιστοὶ 7.000 ἐτῶν σὲ Γρεβενὰ καὶ Πτολεμαῖδα	20016
- «Ἀποικία» ναρκομανῶν ἢ περιοχὴ τῆς Ἀκρόπολης	20190
- Γεωμυθολογία: Ἡ ἐρμηνεία τῶν μύθων βάσει πανάρχαιων γεωλογικῶν μεταβολῶν	20281
- Ἀπολίθωμα πιθήκων συγγενούς τοῦ ἀνθρώπου στὴ Χαλκιδική	20382
- Μοναχοθεραπεία πόνων καὶ καρδιοπαθειῶν	20433
ΜΠΙΡΜΠΙΛΗΣ, ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Ὁ προβληματισμὸς ἐνὸς μαθητῆ γιὰ τὴν ὕπαρξη Θεοῦ (ἐπιστ.)	19652
ΜΠΟΥΡΑ-ΜΠΟΥΤΟΥ, ΒΑΣΤΗ: Τί περιμένει ἡ Ἱεραρχία; (ἐπιστ.)	19856
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Γιὰ τὸ Φανάρι οἱ ἄρματολοι ἦταν «ληστές»: Ἡ περιπέτεια τοῦ Χριστ. Παμπλέκη	19636
- Ὁ Ἰστοκ, ὁ Οὐπράβδα καὶ ἡ Βιγλέντζα: Οἱ Σλαῖοι ποὺ ἀγνοοῦσαν τὴν ἑλληνικὴ Γλῶσσα	20005
ΝΙΚΟΛΑΤΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Ἡ χρονολόγηση τῶν μετὰ Χριστὸν Ὀλυμπιάδων (ἐπιστ.)	19336
ΝΤΟΥΛΑΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Φόβος: Τὸ δεκανίκι τῆς θρησκείας (ἐπιστ.)	19649
ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ: Τὸ ἄρωμα τῆς Θεοκρατίας - Ὁδηγίες γιὰ ἐξόρνηξη πετρελαίου στὴν Βίβλο	
- Καὶ τώρα Ἰησοῦς, ἡ κούκλα - Πιστεῖν=κερδίζω, δὲν πιστεῖν=πεθαίνω	19389
- Καλογηρικὴ εὐσεβεία - Ἀνταπόδοση τῶν ἰσῶν - Τί εἶδους σημάδι εἶναι αὐτό; - Τερὴ διαφήμιση - Τηλεφωνοῦν στὸ Θεὸ	19390
- Πατριαρχικὴ Ἱατρικὴ - Σταυροφόρος τῆς ἠθικῆς - Ἀμυντικὴ θεωρία μετὰ ἀγίων - Ἀκόμη κι οἱ ἄθφοι εἶναι μισοί	19505
- Ἐδὼ παπᾶς, ἐκεῖ παπᾶς, ποῦ εἶναι ὁ παπᾶς; - Κολύμπι-προσβολή - Νεορρωμαῖοι οἰωνοσκόποι	19506
- Πούλησαν τὸν σταυρὸ - Ὁ ἔσχατος αὐτοεξετελισμὸς τῆς δεισιδαιμονίας	19597
- Ἡ ἄδεια κορνίτσα - Μέσα στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Στ. Παπαθεμελῆ - Τὰ κινητὰ καὶ ἡ ἐπικοινωνία	19598
- Στὴν Ἀθήνα τοῦ 2006 - Εὐσεβὴς τετραδνίμα ἐκ παρθενογενέσεως - Γιὰ τὸν προφήτη Δανιὴλ - Τὸ θρησκευτικὸ καθήκον	19707
- Εὐσεβὴς αἵτηση - Ὁ κολυμβητὴς τῶν εὐσεβῶν	19708
- 10% μαθητὲς τοῦ πάπα - Σωτήρια ἁμαρτία - Τὸ ἅγιό πτώμα τῶν εὐσεβῶν	19785
- Ἀνέρα ἐμβόλια - Ξεχείλησε στοὺς τοίχους ἡ λατρεία του	19786
- Δὲν ξανανέβηκε - Ἡ ἐλπίδα κατέβηκε στὸ πεζοδρόμιο	19903
- Μονὴ Νταοῦ Πεντέλης - Ὁ μυστικὸς δειπνὸς τῶν φαντάρων	19904
- Τοιχοκολλήσεις - Θεϊκὸ στυλ - Εὐσεβὴς Α.Τ.Μ.	20037
- Ἡθικὴ καιροσκοπία - Εὐσεβὴς ταρτάρα στὴν Βούλα	20038
- Βηρσαρίων καὶ τέρατα τῆς Φινλανδίας - Μεταφυσικὴ ἐπαίτεια	20103
- Τὸ εὐσεβεὺς Μετρό - Ρόκ, Κύριε, ἐλέησον!	20104
- Χριστιανικὴ ἠθικὴ - Ἰησοῦς προπονητὴς	20217
- Ὁ Μωυσὴς σὲ κούκλα, γιὰ θεϊκὴ πανοῦκλα - Τὸ χέρι τῶν θεῶν	20218

- «Φτιαχθίτε» με τὸ Θεὸ - Εὐσεβὲς στανρόλεξο ἀπὸ χριστιανικὴ ἱστοσελίδα - Εὐσεβὲς βιβλικὸ γλῶσσιμα - Κουφά- λα γιὰ προσκύνημα - Θαιματοργὰ ἰνδοῦστικὰ εἰδώλια πίνουν γάλα	20361
- Ἐκκλήση στὸ βρέφος Ἰησοῦ - Ἀντὶ γιὰ χριστουγεννιάτικες εὐχὲς - Ἀσπιλὴ χρονομέτρηση κουζίνας	20401
- Τοῦ Ἀντίχριστου κινήτὰ καὶ πιστωτικὲς - Πίστη καὶ γραμματοσειρὲς - Μενορὰ ἐξ Ἑλλάδος!	20402
ΠΑΠΠΑΣ, ΒΑΪΟΣ: Ὁ Πηνειὸς ἀποκαλύπτει, οἱ «ἄγνωστοι» ἐξαφανίζονται	19416
ΠΑΡΑΒΑΝΤΖΑΣ, ΤΑΚΗΣ: Ὑποκειμενικὲς πεποιθήσεις γιὰ τὴν βυζαντινὴ τέχνη (ἐπιστ.)	19751
ΠΗΛΙΟΥΝΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἡ μεγαλύτερη ἀπάτη ὅλων τῶν ἐποχῶν	20466
ΠΟΛΙΤΕΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ὁλοσχερὴς καταστροφὴ ἀρχαιοτήτων στὴν Κέρκυρα	19610
ΠΟΛΙΤΗΣ, ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: Τί θὰ γίνῃ μετὰ τὴν τεράστια ἐκκλησιαστικὴ περιουσία; (ἐπιστ.)	20723
ΠΡΙΦΤΗ, ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: Τελικὰ δὲν ἀφωρίσθηκε ὁ Ν. Καζαντζάκης (ἐπιστ.)	20274
ΡΕΤΟΥΛΑ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Οἱ ἱερωμένες γυναῖκες στὴν Ἀρχαιότητα	19445
- Ἀπὸ τίς γνώσεις τοῦ Ἀρχιμῆδη στὴν φωτοβολταϊκὴ πηγὴ ἐνέργειας. Συνέντευξη τοῦ κ. Παύλου Μαλούτα	19723
- Ὁ Σίδηρος: Ἀπὸ τὰ βάρη τοῦ ἀπώτατον παρελθόντος. Ὁ κ. Γ. Βαρονφάκης ἱστορεῖ τὴν ἐξέλιξί του	19909
- Δ. Σταθόπουλος: Ἐνὰς σύγχρονος ἀναδημιουργὸς τῆς ἀρχαίας ἀγγειοπλαστικῆς	20116
- Ὡς ἀρχαῖοι Ἕλληνες πολεμιστὲς ἀπεικονίζονται ἀπὸ τὸν ξένο Τύπο οἱ μαχητὲς τοῦ '40	20363
ΣΑΡΔΕΛΛΗΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: Οἱ ξένοι βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες (ἐπιστ.)	20170
ΣΑΡΔΕΛΛΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ: - Ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἡ ἄγνοια τῆς ἱστορίας καὶ ὁ κ. Κ. Σαρδελλῆς	20146
ΣΑΡΡΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Οἱ ἀστρονομικὲς γνώσεις στὴν ἀρχαία Γραμματεία (ἐπιστ.)	20169
ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ὁ εἰδονοχισμὸς Ἀπόλλων	20410
ΣΠΑΝΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ: Μπροστὰ σὲ ἕνα νέο Εἰκοσιένα (ἐπιστ.)	19440
ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ, ΒΑΣΙΛΗΣ: Τὰ «Παράδοξα» τοῦ Ζήνωνος καὶ οἱ ἀγκυλώσεις τῶν ἐπιστημῶν (ἐπιστ.)	19443
- Τὰ Παράδοξα τοῦ Ζήνωνος: Μιὰ ἀνατροπὴ στὴν Φυσικὴ:	19507
ΣΤΕΡΓΙΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Ναοδομία ἢ πῶς θὰ νομιμοποιήσετε τὴν καταπάτηση τοῦ δάσους (ἐπιστ.)	20172
ΣΤΡΙΚΟΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: «Ἀνάγνωσις» καὶ «διάβασμα»: Πόσα εἶναι τὰ «σκαλοπάτια» ἀνόδου στὴν ἐλλογὴ συνείδηση;	20155
ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Ἡ μάχη τοῦ Ἐβραιοχριστιανισμοῦ κατὰ τῆς «Εἰδωλολατρίας» (ἐπιστ.)	19444
ΤΡΙΓΩΝΗΣ, ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ: Ἡ ἀγνοιστὴ ἀλληλογραφία μετὰ τῶν Πατριαρχείων	20389
ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δημοτικὸ σχολεῖο ἢ Κατηχητικὸ; (ἐπιστ.)	19964
- Τὸ Βρετανικὸ Μονοεῖο καὶ τὸ «ἑλληνικὸ Βυζάντιο» (ἐπιστ.)	20776
ΤΣΙΝΑΣ, ΠΑΝΟΣ: Μᾶς καταπλακώνει ὁ Ἀσιατισμὸς (ἐπιστ.)	19336
- Οἱ συνθήκες θανάτου τοῦ Ἰουλιανοῦ	20330
ΤΣΙΠΡΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Μετέτρεψαν τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου σὲ σχολικὴ ἐβραϊκὴ γιορτὴ (ἐπιστ.)	19544
ΦΑΚΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Πατρίδα τον τὸ συμφέρον καὶ ἦθος τον μέλη τοῦ σώματος! (ἐπιστ.)	19441
ΦΑΛΗΡΕΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Ὁ Νεῖτων, ἡ συντέλεια τοῦ Κόσμου καὶ ἡ «Δευτέρα Παρουσία» (ἐπιστ.)	19442
ΦΛΕΚΚΑΣ, ΣΩΤΗΡΙΟΣ: Τὰ ἴδια προνόμια στὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ Βυζαντινοὺς καὶ σουλτάνους: Πληροφορίες ἀπὸ «βερά- τια» τῆς Ὑψηλῆς Πύλης	19622
- «Πρὸς Καίσαράκημιν, Μητροπολίτην, Ἐπισκόπους, Ἱγουμενόνους»: Φιρμάνι ἀποκαλύπτει σὲ ποιούς ἀνετέθη ἡ συν- τριβὴ τοῦ Ἀλέξανδρου Ὑψηλάντη	19630
- Πυρρίχιος πόλεμος καὶ χορός. Ἀπὸ τὰ βάρη τοῦ παρελθόντος ἕως σήμερα	19719
- Ἐκκλησίαι καὶ Εἰκοσιένα	19935
- Τὸ Φανάρι καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μοριά	20357
- Πορφύριος	20370
- Οἱ ἐλληνικὲς πυραμίδες στὴν περιήγηση τοῦ Πανσανία	20458
ΧΑΡΑΛΑΜΠΑΚΟΣ, ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, ΚΟΥΗΣ: «Περιμένονυμε μίαν Ἑλλάδα, ποὺ νὰ παράγῃ Γνώση» (ἐπιστ.)	19440
ΧΑΤΖΗΒΛΑΣΤΗΣ, ΣΤΡΑΤΗΣ: Τὸ Διαδίκτυο καὶ τὸ ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο (ἐπιστ.)	19339
ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΚΩΣΤΑΣ: «Φέρνουν στὰ μέτρα τους» καὶ τὰ δικὰ τους κείμενα (ἐπιστ.)	19753
ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ, Θ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Σύνταγμα τοῦ Ἑλλήνα	19534
- Ἡ φωτιὰ τῶν θεῶν. Βρυντοκίμηση ἢ αἶθρ τῶν ἀρχαίων: Ἡ ἐνεργειακὴ ἐπανάσταση τοῦ 21ου αἰ.	19709
- Εἶδος ἄνθρωπος: Ἐνα ἀβέβαιο μέλλον. - Τὸ πληθυσμιακὸ καὶ διατροφικὸ πρόβλημα	19773
- Γεφυρώνεται τὸ «σχίσμα» τῆς Φυσικῆς: Μετὰ 500 ἔτη ἡ Κοσμολογία ξαναβρίσκει τὴς ἀρχαῖες ἐλληνικὲς ιδέες-ἐρ- μηνεῖς	20011
- Τὸ πρόσχημα τῶν πετρελαίων	20069
- Ἡ Γῆ κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ μιᾶς «Νέας Ἱερουσαλὴμ»	20207
ΧΑΤΖΗΣΤΕΡΓΙΟΥ, ΚΩΣΤΑΣ: Μαθητὴς περιγράφει μίαν «ᾠδὴν» Ὀρθοκεντικῶν (ἐπιστ.)	19338
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΡΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ὁδοιπορικὸ στὴν Ἀραουκανία: Στὰ ἔχνη τῆς ἐλληνικότητας μιᾶς περιέργης φυλῆς στὰ νότια τῆς Χιλῆς	19602
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ΠΙΟΛΑΝΤΑ: Χριστιανικὰ δρώμενα στὴ Μακεδονία (ἐπιστ.)	20065
Ω.: Τὸ μεγαλύτερο θέατρο τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ κόσμου	20114